

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
BISBAT DE LLEIDA**

T. CXXII - N. 4 - 5 - 6

Abril - Maig - Juny 2015

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 77

Confirmacions

Primer trimestre 94

Agrupació Ilerdenca de Pessebristes

Decret 95

Fundació Jaume Rubió

Decret 96

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 3 de març de 2015 97

Vicaria de Pastoral:

Consell Pastoral

Sessió del dia 30 d'octubre de 2014 101

Secretaria General:

Nomenaments 103

Necrològica

Mn. Joan Quer i Camí 104

Avisos 2015

Avisos, facultats i prescripcions 105

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 214 119

Santa Seu

Sant Pare:

Butlla

Jubileu extraordinari de la Misericòrdia 121

Missatges

89a Jornada Mundial de les Missions 140

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Segon Trimestre 2015 145

Ajudant a viure

Pasqua: la trobada amb Jesús, que viu

5 d'abril de 2015

El temps pasqual comprèn set setmanes, cinquanta dies viscuts i celebrats com un tot. És el temps més fort i significatiu de l'any litúrgic: celebrem el pas de Jesús a una nova forma d'existència. Ha entrat definitivament en l'esfera de l'Esperit i viu per al Projecte del Pare. Un "Pas" (Pasqua) que ha donat com a Cap de la nova humanitat i, per això, és model i prototip d'allò que la comunitat dels seus creients ha de fer: desenvolupar en la història i actualitzar en nosaltres la Pasqua de Jesús.

La plenitud i compliment del fet inaugurat en la Nit Pascual és la Pentecosta. És l'Esperit de Jesús el que viu i està present entre nosaltres avui i aquesta és la clau per entendre la vida cristiana, en tots els seus aspectes: la comunitat cristiana troba veritablement la seva raó de ser i el sentit de la seva existència en aquesta presència viva, personal, encara que invisible, que ens va guiant en la nostra vida i missió.

El temps de Pasqua és un temps especialment propici perquè els batejats siguem signe clar del Crist vivent i per a redescobrir la seva presència viva en la comunitat cristiana reunida ("On dos o tres es reuneixen en el meu nom..."); en l'escolta de la Paraula ("No abrusava el nostre cor quan..."); en la celebració eucarística ("El van conèixer en partir el pa"); en la vida lliurada en solidaritat ("Allò que fèieu al més petit d'aquests germans a mi m'ho fèieu..."); en els signes dels temps i en la història ("Jo sóc amb vosaltres cada dia fins a la consumació dels temps").

És el temps propici per aprofundir en la iniciació o reiniciació cristiana: les nostres celebracions i sagraments són trobada personal amb Crist, que viu. Celebrar en temps pasqual les Primeres Comunions, la Confirmació, la Unció de malalts... té el seu fonament i sentit, no és només un costum: aquestes celebracions emmarcades en el misteri Pasqual posen en relleu el pas del Senyor (la Pasqua) que viu i actua "significativament" en els sagraments.

Fins i tot la pietat popular ha trobat, en els últims decennis, i com a natural culminació del Viacrucis, la pràctica de l'anomenat "Via *Lucis" (Camí de la llum): la meditació orant del misteri gloriós del Senyor, que comprèn des de la Resurrecció fins a Pentecosta. L'espiritualitat cristiana

ha estat durant anys més centrada en la creu i mort de Jesús que en la seva resurrecció; més en el Divendres Sant que en el Diumenge de Pasqua. Molts cristians encara es queden fixats només en la Creu i s'obliden que Jesús avui viu. Com explica el llibre dels Fets dels apòstols, el final no ha estat el sepulcre. Jesús amb la seva Resurrecció triomfa sobre el pecat i sobre la mort. I, després, encara dedica un temps a retornar la fe i l'esperança als seus amb trobades sorprenents plenes d'intimitat i tendresa. És l'etapa de reflexió i oració de la comunitat entorn a Maria, que els disposa a rebre la força de l'Esperit Sant capacitant-los per complir la missió que el Mestre els ha confiat.

Rebeu la salutació pasqual del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La misericòrdia, fonament d'esperança

12 d'abril de 2015

En l'Evangeli de Mateu, Jesús ens crida a ser perfectes com ho és Déu, el nostre Pare, perfecció que l'evangeli de Lluc tradueix per Misericòrdia.

Ja en l'Antic Testament hi ha un debat continu entre l'Israel pecador i rebel, i el Senyor que l'ha triat i li mostra la seva Misericòrdia amb la tendresa d'una mare o d'un pastor que cerca el ramat perdut. Aquesta capacitat de pietat, que és més que perdó, semblaria una feblesa per part de Déu, però és la veritat de la mirada del Creador sobre la criatura, la mirada de qui coneix el cor de l'home, la seva feblesa i també la seva bona voluntat.

És en Jesús on descobrirem clarament allò que és la Misericòrdia. Ell ha vingut a salvar no a jutjar. Ho afirmarà més d'una vegada i escandalitzarà menjant i bevent amb publicans i pecadores i preferint a pobres i exclosos. Ell no fa accepció de persones.

Coneixem l'escàndol que provoca Jesús convidant-se a dinar a casa de Zaqueu, que reconeix haver malversat diners en l'exercici de les seves funcions. I la perplexitat del fariseu que l'havia convidat quan veu que Jesús accepta que se li apropi una pecadora pública i a més compara l'actitud d'aquesta dona amb la del seu amfitrió: "Li queden perdonats els seus molts pecats perquè mostra molt amor. A qui poc se li perdona, poc amor mostra". Els mateixos Apòstols se sorprenen quan Jesús, a la vora del pou de Jacob, es posa a parlar durant bastant temps amb una samaritana coneguda per viure en una situació més que irregular i a la qual, inclòs, farà confidències revelant-li que Ell és el Messies. Un diàleg tan significatiu com aquella esce-

na de la dona adúltera a la qual acaba animant: “Tampoc jo et condemno. Vés-te’n i d’ara endavant no pequis més”. Fins i tot agonitzant en la creu, tindrà temps per a mirar cap a un lladre, condemnat justament, i per dir-li que el portarà amb ell: “T’ho asseguro: avui estaràs amb mi en el Paradís”.

Aquest aspecte del Cor de Crist és un dels que tal vegada ens costa més d’entendre però és on es manifesta més profundament el coneixement que té, alhora, de Déu i de l’home. “No saben el que fan” dirà demanant al seu Pare que perdoni als qui el torturen fins a la mort.

Es comprèn llavors els sentiments de Jesús davant les multituds que són per a Ell com ovelles sense pastor: “Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i jo us alleujaré”. Ha vingut perquè tinguem vida i en abundància.

Demanem al Senyor que ens faci conèixer aquest secret de la seva Misericòrdia que és el fonament de la nostra esperança i de l’alegria de saber-nos estimats. Seguim creixent en l’amor i en la confiança, aprenent a entrar en aquest amor misericordiós.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Alimentant l’alegria de la fe

19 d’abril de 2015

L’objectiu de la vida cristiana és la conversió i el compromís. Però la conversió consisteix en creure en Jesús i seguir-lo, i el compromís també.

Un periodista va preguntar a la mare Teresa de Calcuta: Quina és l’obra més important de la seva vida? Ella va contestar sense vacil·lar: allò més important en la meua vida és haver conegut Jesús. Impressionant resposta en una persona que ha tingut tantes experiències!

En el camí pasqual caldria refermar aquesta convicció i aquesta experiència per tal que també per a nosaltres, batejats, el més important sigui haver conegut Jesús.

El mot conèixer, en la Bíblia, comporta fonamentalment un component d’experiència. No té només referències intel·lectuals. De fet, el camí recorregut pels primers cristians va estar ple de sorpreses i admiració. Van veure que Jesús era (i és) una persona carregada de profunditat i significat. Els qui caminaven amb ell estaven sorpresos i es preguntaven: Però, qui és aquest home? No encertaven a encasellar-lo...

Va causar un fort impacte al poble jueu després de la mort de Joan Baptista. Va despertar expectatives de tota mena, religioses i polítiques. Provocà discussions apassionades, va ser rebutjat pels sectors més influents i executat jove per les autoritats romanes, que ocupaven el seu país.

Semblava destinat a l'oblit immediat després del seu fracàs, però no va ser així. Als pocs dies de la seva mort, els seus descoratjats seguidors van viure experiències úniques: aquell que havien vist morir en la creu s'imposava com algú viu, ple de força, ressuscitat per aquell Déu a qui Jesús invocava amb tota la seva confiança com a Pare.

Així, després de Pasqua (a la llum de la Resurrecció), quan van arribar a tenir vertadera fe, van començar a comprendre'l una mica més; van recollir les seves paraules com un missatge alliberador confirmat pel mateix Déu i pronunciat ara per algú viu enmig d'ells; van reflexionar sobre la seva actuació per descobrir el misteri d'aquest home alliberat de la mort per Déu i li van aplicar nombrosos títols, més de cent, per intentar definir-lo. D'ells van fer fortuna uns pocs: profeta, Messies, senyor, enviat, Fill de Déu... Però aquests títols tampoc ens aclareixen tot el misteri de Jesús. Per això nosaltres, com aquells de la primera generació, hem de mantenir viva i com actitud permanent la sorpresa i admiració... i també la recerca: en la comunitat eclesial, en els evangelis, els sagraments, la pregària i el compromís amb els pobres.

Convé seguir preguntant-se i a fons: Qui és Jesús per a mi? Què significa en la meua vida? Quines exigències hi trobo en aquest moment de la meua història personal?

I això, per a conèixer-lo millor, i per a créixer en una adhesió cada vegada més radical a Jesucrist, a la seva persona i al seu evangeli que ha de ser sempre el nostre principal referent.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Celebrant la iniciació cristiana en comunitat

26 d'abril de 2015

En aquests darrers anys venim celebrant a la Catedral els Sagraments de la Iniciació Cristiana d'adults (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) que han seguit un procés catecumenal en les seves respectives Parròquies. Aquests nous cristians han estat acollits i acompanyats amb amor i paciència pel Catequista i el Mossèn els quals han procurat escoltar, dialogar i reflexionar

amb ells i compartir les seves aspiracions i experiències de vida per tal d'il·luminar-les des de la fe.

Recordem que la Iniciació Cristiana és un procés mitjançant el qual una persona és introduïda en el Misteri de Jesucrist. És una de les tasques encomanades per Ell a l'Església Apostòlica: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt. 28,19). Però, cal repetir que el punt d'arribada de la iniciació cristiana no és la celebració dels sagraments sinó la conversió, l'adhesió a Jesucrist Senyor i la inserció plena i activa en l'Església. L'anunci de l'evangeli i el camí de la iniciació cristiana assolirà plenament la seva finalitat si porta els fidels, amb l'aportació de la comunitat, no tan sols a acollir la fe que els ha estat comunicada sinó també a transmetre-la i a saber donar raó de l'esperança que els mou.

Caldrà seguir insistint en els fonaments de la nostra fe, en el “perquè” hi crec, “en qui o en què hi crec” i “què vol dir en la pràctica creure”. Necessitem adults profundament madurs en la fe, veritablement evangelitzats, és a dir, que s'han deixat conquerir pel Crist (Fil 3,12), que se n'han enamorat, i que, per tant, estan en condicions de transmetre als altres el do de la fe rebuda. I en aquest camí és fonamental el testimoniatge i proximitat de la comunitat. Perquè si la iniciació cristiana és un compromís personal, també ho és de cada comunitat cristiana com expressió de la presència i de la funció maternal de l'Església. Cada Comunitat s'ha de sentir cridada a viure més intensament l'escolta de la Paraula i la vida de comunió eclesial, i a revifar la fe adormida d'alguns dels seus membres. L'objectiu de la iniciació cristiana ha de ser sempre una fe explícita i operant en Jesucrist Ressuscitat, tal com és proclamada pels Apòstols i els seus successors, el Papa amb el col·legi episcopal.

Fóra bo coordinar millor les diferents activitats i processos d'iniciació cristiana que ja es fan al nostre Bisbat, i també regular i valorar l'itinerari catequètic a seguir pels eventuais catecúmens, ajudant a seguir les 4 etapes del procés (precatecumenat, catecumenat, purificació i il·luminació i mistagògia o instrucció postbaptismal) i les 3 celebracions principals (admissió al catecumenat i lliurament dels Evangelis, elecció, recepció dels sagraments: baptisme, confirmació i eucaristia). Prego que, quan hi hagi algun candidat i abans de començar el procés catecumenal, els responsables parroquials i diocesans, tenint en compte les circumstàncies de la persona, determinin el desenvolupament del procés catecumenal (c. 851, §1) d'acord amb el Delegat de l'àrea pastoral respectiva.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Tres nous diaques a l'Església de Lleida

3 de maig de 2015

Aquest diumenge dia 3 de maig, a la Catedral, celebrarem el sagrament de l'Orde en el grau de Diaconat, un ministeri al que poden accedir homes cèlibes i casats i al que el Concili Vaticà II va donar un nou relleu. La Constitució *Lumen Gentium* (cfr. n.18) assenyala que els diaques permanents reben la imposició de les mans “no en orde al sacerdoci”, és a dir per oferir en nom de Crist el sacrifici eucarístic, “sinó per a servir” en comunió jeràrquica amb el bisbe i els preveres (LG 29) i en estreta connexió amb els laics compromesos a l'Església. Són els encarregats de la diaconia de Jesucrist, signe o sagrament del mateix Senyor, que no va venir per a ser servit sinó per a servir.

El sagrament que reben els capacita a realitzar el seu servei amb una eficàcia particular (Ad Gentes 16), però l'Església els demana que siguin persones provades i irreprensibles, sinceres i dignes, íntegres en guardar el tresor de la fe, generoses i compassives, i capaces de guiar la seva pròpia família (CDC, 1029). Amb la maduresa humana necessària (responsabilitat, equilibri, bon criteri, capacitat de diàleg) i la pràctica de les virtuts evangèliques (oració, pietat, sentit d'Església, esperit de pobresa i obediència, zel apostòlic, disponibilitat i amor als germans) (Ratio, 30-32).

A més del discerniment i reflexió sobre el significat de la vocació diaconal hi ha la necessària preparació teològica, pastoral, espiritual i comunitària, la recepció prèvia dels ministeris laicals (lector i acòlit) i la inserció pastoral que anirà concretant-se després en diversos camps: l'acció caritativa i social en totes les seves vessants; l'espiritualitat i l'acció litúrgica (sacramental o no); la pastoral de la Paraula en diferents nivells; l'administració i participació en el govern de la comunitat... El Papa Pau VI, el 1967, va disposar també que el diaca pot “guiar legítimament, en nom del rector o del bisbe, les comunitats cristianes llunyanes”. És una funció missionera per als territoris, els ambientes i els grups, on manca el prevere o no se'l pot trobar amb facilitat. Però, més enllà de les activitats concretes, la mateixa presència del diaca és un do, en tant que constitueix un signe sacramental de Crist servent i promou la vocació a servir, comú a tot el poble de Déu. En nom de Crist i amb la gràcia del seu Esperit, els diaques serveixen i inciten a servir i recorden també als altres dos graus de l'orde sagrat (preveres i bisbe) que la seva missió és un servei.

Caldria afegir que el diaca no és un substitut del prevere ni menys una amenaça a la participació dels laics cridats a ser membres vius en l'acció pastoral de l'Església. Més encara, entre les tasques del diaca hi ha la de promoure i sostenir les activitats apostòliques dels laics. Essent present i més

inserir que el prevere en els ambients i en les estructures seculares, s'ha de sentir impulsat a afavorir l'apropament entre el ministeri ordenat i les activitats dels laics en el servei comú al regne de Déu, essent testimoni qualificat de la vida cristiana. I, com deia un laic membre d'un Consell Diocesà de Pastoral, la seva missió hauria de ser la de fer de frontissa entre la societat civil i els clergues... i no hauria de fer olor a sagristia, sinó de carrer.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El què i el com de la confirmació

10 de maig de 2015

Al llarg de la cinquantena pasqual molts adolescents i joves reben el sagrament de la Confirmació: és un moment privilegiat en el camí d'iniciació cristiana que confirma el Baptisme i enrobusteix la gràcia baptismal; i, la professió de fe dels confirmands, culmina amb la participació de l'Eucaristia en la taula de la comunitat. Com diu el Catecisme de l'església Catòlica (núm. 1285): «pel sagrament de la Confirmació, els creients es vinculen més perfectament a l'Església, s'enriqueixen amb una fortalesa especial de l'Esperit Sant, i així s'obliguen amb un compromís més gran a difondre i a defensar la fe amb la paraula i les obres com a veritables testimonis del Crist».

Tot agraït els esforços que fan els catequistes i els mossens en relació a la preparació i celebració d'aquest Sagrament, l'experiència ens demana fer una reflexió responsable. Cal situar-nos en l'ara i aquí i preguntar-nos qui són i com són els candidats, d'on vénen, què demanen, perquè ho demanen i per on podem caminar pastoralment. No podem controlar com ni quan la gràcia de Déu aconsegueix els seus fruits en la vida de les persones. La nostra tasca és sembrar i acompanyar-los sense defallir. Però hem de preguntar-nos quin estil i quin grau de vida cristiana porten els nostres adolescents i joves després de la seva Confirmació. I quina és, de fet, la nostra oferta.

Per tant, sense descurar el com, cal pensar més i sobretot en el què, perquè un dels problemes bàsics de la nostra pastoral és la iniciació dels nostres fidels en la vida cristiana. És un camí al final del qual ens trobem amb un cristià capaç de ser-ho amb certes garanties. Però una veritable iniciació comporta formació, conversió, celebració, pràctica de les virtuts i activitats cristianes. Sense això tampoc no podem esperar res seriosos.

La preparació ha d'ajudar a fer-se ben conscients del do i de la missió que aquest Sagrament atorga amb la fortalesa que dona l'Esperit Sant. És

donació gratuïta que perfecciona, que fa progressar, que confirma (corrobor) quelcom ja existent pel Baptisme, però que demana també correspondència i acolliment. Els Sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a Cos visible de Crist, comunitat amb la que celebrem i seguim creixent en aquesta fe. Hem de procurar que els candidats –al seu nivell– descobreixin Jesús de Nazaret i confessin (reafirmin) la seva fe en Ell decidint fer-lo referent incondicional per al propi comportament. Això demana voler tenir Jesús i els seus criteris (que cal conèixer) com a pauta d'avaluació en la vida.

A més de la necessària acollida i atenció personalitzada i independentment de l'edat dels candidats, que no és el problema, cal posar l'accent principal en la serietat de la preparació personal de cadascú i donar rellevància als aspectes de vinculació a l'Església i de fortalesa per al testimoniatge. Per a aquesta participació activa en la missió, cal entrenar-se i que els adolescents i joves vagin descobrint quins són els seus carismes i posant-los al servei de la comunitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Comunicar amb tendresa i claredat

17 de maig de 2015

Els deixebles varen entendre i practicar l'encàrrec de Jesús en l'Ascensió com una missió a realitzar dia rere dia arreu del món, i m'ha agradat particularment que la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (Octubre de 2014) hagi dit que l'anunci de l'Evangelí (de la família) cal fer-lo amb tendresa de mare i claredat de mestra (cf. Relatio Synodi, 29). Això fa més evident la petició del Papa Francesc al Missatge d'aquesta 49a Jornada Mundial de les Comunicacions: tenir en compte la família com un ambient privilegiat per a practicar la comunicació. Aquest és un plantejament que implica mirar la família amb ulls d'evangelí, atesa la pluralitat i complexitat de la cultura i societat actual, perquè el contingut i la missió encomanada per Jesús és deixar veure (revelar), per mitjà de l'amor humà, "l'amor de Déu vessat en els nostres cors en donar-nos l'Esperit Sant" (Rom 5,5).

Precisament, un element fonamental de la família és la seva funció "relacional" en un entorn emocional insubstituïble que li permet ser espai primer d'humanització i socialització: de fet és el primer lloc on aprenem a comunicar i a comunicar-nos. En aquest sentit és inspirador l'episodi evan-

gèlic de la visita de Maria a Elisabet (cf. Lc 1,39-56), perquè ens mostra sobretot la comunicació com un diàleg que s'entrelliga amb el llenguatge del cos (la primera resposta la dóna el nen saltant joiós dins el ventre d'Elisabet i exultant per l'alegria de l'encontre).

Com diu el Missatge papal, allò que ens fa entendre veritablement en la família la comunicació com a descobriment i construcció de proximitat és la capacitat d'abraçar-nos, de sostenir-nos, d'acompanyar-nos, de desxifrar les mirades i els silencis, de riure i plorar junts, entre persones que no s'han escollit i que, malgrat això, són importants les unes per a les altres. Quan cadascú és acceptat en la seva originalitat i s'aprèn a conviure en la diferència, el diàleg es fa comunicació i trobada constructiva. També aquí, l'episodi de la Visitació ens fa veure que reduir les distàncies, sortir els uns a l'encontre dels altres i acollir-se, obrir les portes i no tancar-se en un mateix, ajuda a créixer i a comunicar vida i, en tant de casos, pot donar consol i esperança al nostre voltant i ser motiu de gratitud i d'alegria.

Certament, cal reconèixer que la família continua essent un gran recurs, i l'espai on tots aprenem allò que significa comunicar en l'amor que hem rebut i que cal lliurar. Podem donar perquè hem rebut i ho hem d'agrair. Altres ens han precedit, i ens han posat en condicions d'existir i de poder generar vida i fer el bé.

La família perfecta no existeix però quan, a casa, s'aprèn a comunicar, a escoltar els altres, a parlar de manera respectuosa expressant el propi punt de vista sense negar el dels altres, creixem com a constructors de diàleg i de reconciliació, i la societat se'n beneficia. Com precisa el Papa: en un món on tan sovint es parla malament i se sembla zitzània, la família pot ser una escola de comunicació: aprenent a beneir en comptes de maleir, a visitar en comptes de rebutjar, i a acollir en comptes de combatre.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El creixement no és opcional

24 de maig de 2015

Avui, diumenge de Pentecosta, Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar, vull recordar el primer manament que apareix a les pàgines de la Bíblia: creixeu (Gén 1, 27ss). En el nostre Baptisme s'inicia un procés de creixement que és permanent. La fe és do de Déu però Ell ha volgut la nostra correspondència lliure i responsable i ha posat en nosaltres les capacitats necessàries per a respondre: "Posaré el meu esperit dins vostre

i faré que seguiu els meus preceptes, que compliu i observeu les meves decisions” (Ez 36,27).

En la vida natural naixem, som petits, creixem i ens desenvolupem però, en la vida cristiana, hi ha persones que segueixen pensant i actuant com a nens perquè no s'alimenten adequadament ni contrasten la seva vida amb la Paraula “inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, per tal que el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona” (2Tim.3,16-17).

Els cristians estem cridats a dur a la pràctica el projecte de Déu sobre l'ésser humà en totes les circumstàncies de la vida ordinària, fàcils o difícils, i en l'ambient concret en què estem immersos: família, treball, alegries i desgràcies, bones i males notícies... Comptem amb la gràcia de Déu, però cal exercitar-se habitualment i amb perseverança en la pràctica de l'Evangelí amb obres i en veritat (1Jn 3, 18), de la mateixa manera que un esportista millora la seva forma física entrenant alhora que adquireix major aptitud. No val esperar situacions ideals o circumstàncies més propícies per manifestar la nostra fe, de paraula i d'obra, oferint als nostres conciutadans la possibilitat de descobrir la Persona de Jesucrist i la seva manera d'entendre la vida.

El Senyor no demana impossibles, encara que alguns cristians semblen pensar que l'ideal proposat per Crist necessitaria adaptacions per poder ser viscut. Podem fallar, però amb la nostra vida hem de fer veure que l'evangelí es pot viure en el nostre quefer ordinari, i que comptar amb els defectes, propis i aliens, no equival a rebaixar les seves exigències.

El cristià jove o adult demostra la seva maduresa amb fets, vida i conducta, intentant fer present Jesús, sense coaccionar ningú però tampoc sense dissimular-ho enmig d'una societat on resulta més fàcil presentar-se com a agnòstic o ateu que com a cristià. I ho fa vivint la seva comunió eclesial, alimentant la unitat, la complementarietat i el treball conjunt: “entre tots i pel bé de tothom”.

En aquesta nova Pentecosta, animo a tots els fidels cristians laics de l'Església de Lleida a tornar a considerar el que he dit en alguna de les nostres Assemblees: “Si volem tenir una paraula evangelitzadora al món de la globalitat i donar a les generacions futures raons per viure i per esperar; si volem promoure accions de presència missionera, necessitem optar per un estil i una organització pastoral que alliberi de tendències autàrquiques, practicant millor la corresponsabilitat, sense tancar-nos sobre nosaltres mateixos de manera defensiva, sense absolutitzar allò que és relatiu, universalitzar allò que és particular, ni dogmatitzar allò que és opinable.”

Rebeu la salutació de vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Les nostres idees sobre Déu

31 de maig de 2015

Podríem fer un llistat abundant de les idees que hi ha sobre Déu i, tal vegada, poques s'aproprien a la veritable imatge del Déu a qui ningú mai no ha vist i ningú coneix completament, com llegim a l'evangeli de Joan (Jo 5,37).

Però Déu se'ns ha manifestat al llarg de la història per donar-se a conèixer: “En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat..., però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill” (Hebr 1,1-2). És en Jesús en qui hem de buscar la veritable imatge de Déu que ell ens presenta de diferents maneres: com un Pare que ens estima i ens espera (Lc 15,11-24: paràbola del fill pròdig i del Pare misericordiós); com un Déu que ens busca cada vegada que ens allunyem d'Ell (Lc 15,1-10: l'ovella i la moneda perdudes); com un Déu que estima, però que també exigeix (Mt 25,14-30: paràbola dels talents); com el nostre Creador, que es deixa trobar si el busquem perquè és molt a prop de nosaltres (He 17,24-29).

La pregunta a fer-se seriosament és: qui és Déu per a mi? Quin sentit té Déu en la meua vida? Des de quines actituds personals parlo jo de Déu?: Llibres, rutina, activitat; des de la pobresa personal del qui viu assegurat únicament en la fe i en la recerca contínua; o com a persona enamorada, que té la passió de Déu? (Jer 20,7).

La nostra idea de Déu influeix en la nostra vida a tots els nivells. Transmetem el Déu que vivim. I cada vegada que en parlo o m'hi dirigeixo, no està clar que estigui reflectint la seva verdadera imatge. Podem estar projectant el nostres raonaments, les nostres petites experiències i presentar imatges deformades que caldria desqualificar per tal de presentar i presentar-nos davant de la verdadera imatge de Déu (Pare, amic, mestre, senyor...), aquell Déu la glòria del qual és que l'ésser humà “visqui i sigui feliç” (St. Ireneu).

Podria ajudar-nos comparar la nostra idea de Déu amb la que Jesús presenta, i fer-ho el més sincerament possible, sense rebaixes, sense voler acomodar-la a aquells aspectes que a cadascú ens agraden més. Fins i tot caldria preguntar-se si sempre hem pensat això de Déu i, si no és així, com hem anat canviant fins a arribar a la imatge actual. Com li va passar a Job que, tot i les seves crisis, arriba a declarar: “Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls”... (Job 42,5).

Perquè Déu és sorprenent, misteriós, desconcertant... i cal reconèixer-lo igualment en camins no prefixats. Ens cal un cor obert a les seves sorpreses. Moltes vegades se'ns ha dit que és important estimar Déu, i és

veritat. Però molt més important és que Déu ens estima a nosaltres. “En això consisteix l’amor: no que nosaltres hàgim estimat Déu, sinó que Ell ens va estimar” (1Jo4,10). Aquesta és la “fe bàsica”, saber-se acceptat per Déu: “Hem conegut l’amor que Déu ens té i hem cregut en Ell” (1Jo 4,16). El Credo dels Apòstols no és sinó l’afirmació de la confiança en aquest amor que Déu ens professa.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Què fas amb el teu germà?

7 de juny de 2015

Tots sabem que difícilment pot existir una convivència pacífica quan tantes persones no poden viure com demana la plena dignitat humana. Tampoc és acceptable un món on imperen relacions socials, econòmiques i polítiques que afavoreixen a uns a costa dels altres, sense reconèixer que tothom és igual en dignitat perquè tots hem estat creats a imatge de Déu, el nostre Pare comú. Per als cristians això ha de ser innegociable i cal que segueixi ressonant a les nostres consciències el lema de la Campanya de Càritas d’aquest any: “*Què fas amb el teu Germà?*”.

Podem i devem treballar plegats per a fer progressar el bé comú i estimar-nos com a germans, però cal fer-ho amb una actitud de fons que asseguri la promoció de relacions justes: és bàsic estimar i viure la justícia. Els llaços de caritat, que ens impulsen a fer costat permanentment a aquells que pateixen, fan necessària una actitud de solidaritat social i alhora un enfrontament (posicionament) i denúncia davant les situacions socials i polítiques injustes. El cristià i la mateixa Església estan cridats a ser llevat i signe visible d’una nova humanitat assumint i practicant un estil profètic de vida i acció. Això suposarà sempre denunciar la injustícia i sostenir l’esperança dels homes i dones cansats i menyspreats. Suposarà estimar i servir els germans amb humilitat, des de la senzillesa i sense paternalismes, reconeixent en ells al mateix Crist, de vegades molt desfigurats. Suposarà promoure una veritable comunió entre les persones i els pobles establint veritables relacions de justícia i solidaritat.

Coneixem la dolorosa realitat d’exclusió social que tantes persones pateixen a la nostra societat. És un fracàs evident de l’actual model social i és una forta crida d’atenció a revisar les nostres escales de valors com a ciutadans. I també a qüestionar les lògiques que es fan servir a l’hora de

combatre la pobresa i l'exclusió. Sembla que la cultura que compartim està plena de complicitats, silenciament, tapant o restant importància a comportaments que són impresentables i no tot s'hi val. Cal reivindicar la dimensió moral de totes les nostres opcions i tenir molt present també les implicacions que comporta i les seves conseqüències. I això val igualment per a cadascú de nosaltres.

A la llum de l'Evangelii Gaudium (cfr.53-60), cal dir no a una economia de l'exclusió i la desigualtat i a la globalització de la indiferència. Cal ésser conscients que vivim una profunda crisi antropològica que nega, en la pràctica, la primacia de l'ésser humà reduint-lo massa vegades a una sola de les seves necessitats: el consum. Darrere d'aquesta actitud s'amaga el rebuig de l'ètica i el rebuig de Déu. I el Papa Francesc ens exhorta a la solidaritat desinteressada i a una gir de l'economia i les finances cap a una ètica a favor de l'ésser humà. El sistema social i econòmic és injust a la seva arrel i aquesta injustícia tendeix a escampar la seva potència danyosa i a socavar silenciosament les bases de qualsevol sistema polític i social per més sòlid que sembli. Quan el mal cristal·litza en estructures socials injustes no pot esperar-se un futur millor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Església, serventa dels pobres

14 de juny de 2015

Animo a llegir amb atenció la Instrucció Pastoral que hem aprovat els bisbes espanyols el passat mes d'abril. És una mirada en profunditat a la situació i a l'increment de l'empobriment material i espiritual, que afecta a persones, famílies i pobles, sense oblidar mals morals com la corrupció, un greu afront a la nostra societat, una conducta èticament reprobable i un greu pecat.

Una situació a la que està contribuint també l'empobriment espiritual: la indiferència religiosa, l'oblit de Déu i la despreocupació per les qüestions fonamentals sobre l'origen i destinació transcendent de l'ésser humà. La regeneració personal i social demana una major estima al bé comú, s'origina en les virtuts morals i socials, s'enforteix amb la fe en Déu, que dóna claredat i fermesa a les nostres valoracions ètiques. Saber-nos criatures estimades de Déu ens condueix a la caritat fraterna que, al seu torn, ens apropa a Déu i ens fa reconèixer-lo en els més fràgils i en les perifèries existencials.

És urgent eliminar les causes estructurals de la pobresa afavorint creació d'ocupació digna i estable; Administracions que assumeixin la seva responsabilitat de mantenir l'estat social de benestar amb recursos suficients; societat civil que jugui un paper actiu i compromès; un Pacte Social contra la pobresa; un mercat amb responsabilitat social a favor del bé comú; que tots orientem les nostres vides cap a actituds austeres i models de consum sostenibles; que ens impliquem en la promoció dels més pobres i desenvolupem iniciatives conjuntes, treballant en "xarxa" i recolzant-les també amb recursos eclesials; que les pròpies dificultats no ens impedeixin escoltar el clam d'altres pobles més pobres i ajudem al seu desenvolupament integral.

Sabem que els problemes socials tenen causes més profundes que les purament materials: manca de fraternitat i absència d'un veritable humanisme que permeti assumir els valors espirituals superiors: l'amor, l'amistat, l'oració i la contemplació. Per això la proclamació de l'Evangeli sempre ha anat acompanyada de la promoció humana i social. La triple tasca de l'Església: anunci de la Paraula, celebració dels Sagraments i servei de la Caritat, s'impliquen mútuament i no poden separar-se. Per a l'Església la Caritat és manifestació irrenunciable de la seva pròpia essència i es tradueix en un compromís social que sigui transformador de les persones i de les causes de les pobreses, que denunciï, que alleugi el dolor i el sofriment, i que ofereixi propostes concretes per ajudar a posar en pràctica els valors de l'Evangeli de Jesús.

En el document citat es qualifica el recte exercici de la funció pública com una forma exquisida de caritat, i s'ha de manifestar en la manera justa de governar, en la promoció de polítiques equitatives, humanitzadores i transparents, en col·laboració necessària amb altres governs.

I, sense oblidar que els cristians tenim el repte d'exercir una caritat més profètica alçant la veu en favor d'un major nivell d'exigència moral en la nostra societat, acaba presentant vuit propostes de gran calat per a viure el compromís caritatiu, social i polític.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Catòlics i vida pública

21 de juny de 2015

Ara que ja han passat les eleccions municipals i, a una certa distància de les autonòmiques i estatals, em sembla oportú recuperar algunes consideracions fetes fa uns anys sobre algunes qüestions relatives al compromís

i la conducta dels catòlics en la vida pública i política en les societats democràtiques. En aquest punt l'ensenyament de l'Església és ben precís: «els fidels laics de cap manera poden abdicar de la participació en la política; és a dir, en la multiforme i variada acció econòmica, social, legislativa, administrativa i cultural, destinada a promoure orgànica i institucionalment el bé comú» (Christifideles laici, 42), que comprèn la promoció i defensa de béns com ara l'ordre públic i la pau, la llibertat i la igualtat, el respecte a la vida humana i l'ambient, la justícia, la solidaritat, etc.

La societat es troba avui dins d'un complex procés cultural propi d'un canvi d'època amb les lògiques incerteses. Però això no disminueix la legítima llibertat dels ciutadans catòlics de triar, entre les opinions polítiques compatibles amb la fe i la llei moral natural, aquella que creguin que es conforma millor a les exigències del bé comú. No totes les concepcions sobre el bé de l'home són igualment veritables i tenen el mateix valor, i el cristià, àdhuc reconeixent la legítima pluralitat d'opinions, també està cridat a dissentir d'una concepció del pluralisme que relativitzi els aspectes morals. La vida democràtica té necessitat de fonaments veritables i sòlids, de principis ètics que, per la seva naturalesa i paper fundacional de la vida social, no són negociables com ara, la centralitat de la persona. El referent d'on prové el compromís dels catòlics en la política cal que sigui la doctrina moral i social cristiana, amb la qual els laics catòlics s'han de confrontar sempre. Una consciència cristiana ben formada no permet afavorir amb el vot un programa polític que contingui propostes alternatives o contràries als continguts fonamentals de la fe i la moral.

Això no elimina la llibertat d'opinió dels catòlics sobre qüestions contingents, però tots els cristians, i sobretot els qui estan compromesos en la vida política, han d'assumir en consciència un deure moral de coherència. No poden viure dues vides paral·leles: d'una banda, la denominada vida espiritual, amb els seus valors i exigències; i per una altra, la denominada vida ordinària de família, de treball, de relacions socials, de compromís polític i de la cultura. La unitat de vida és una característica important per al cristià: la coherència entre fe i vida, entre evangeli i cultura. En la vida, cada activitat, situació, esforç concret, constitueix una ocasió providencial per a un continu exercici de la fe, de l'esperança i de la caritat.

La fe en Jesucrist ens exigeix l'esforç de participar en la construcció d'una cultura que, il·luminada per l'Evangeli, sigui capaç d'acollir, justificar i projectar les instàncies que deriven de la fe i la moral perquè els canvis que es demostrin necessaris es recolzin sempre sobre fonaments sòlids.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Preparant l'any de la misericòrdia

28 de juny de 2015

Amb motiu dels 50 anys de la cloenda del Concili Vaticà II, el Papa Francesc ha anunciat un Any Sant o Jubileu extraordinari sobre la misericòrdia. Continua essent actual el que sobre aquest mateix tema diu el seu document programàtic sobre la Joia de l'Evangelí: "Déu no es cansa mai de perdonar, som nosaltres els que ens cansem d'acudir a la seva misericòrdia" (EvG, 3). Per això cal que l'Església i cada cristià mantinguin viu "un desig inescotable d'oferir misericòrdia, fruit d'haver experimentat la infinita misericòrdia del Pare i la seva força difusiva" (n 24). El Papa ens proposa "primerejar, involucrar-se, acompanyar, fructificar i festejar" el missatge de l'Evangelí, per escampar aquesta bona notícia.

Conscient d'això, "l'Església ha de ser el lloc de la misericòrdia gratuïta, on tothom pugui sentir-se acollit, estimat, perdonat i encoratjat a viure segons l'Evangelí" (n. 114); i on es valorin les petites passes, agraint-les com a do gratuït de Déu: "Una petita passa, enmig de grans límits humans, pot ser més agradable a Déu que la vida exteriorment correcta de qui transcorre els seus dies sense enfrontar importants dificultats..." (n. 44).

El Papa demana que l'acció evangelitzadora procuri mantenir ben visible la identitat cristiana: "l'abraçada baptismal que el Pare ens va donar de petits, ens fa anhelar, com a fills pròdigs –i predilectes en Maria–, l'altra abraçada, la del Pare misericordiós que ens espera en la glòria. La dura però bella tasca del que predica l'Evangelí és fer que el nostre poble se senti com enmig d'aquestes dues abraçades" (n. 144).

És aquí on, com una resposta a la misericòrdia que Déu ha tingut amb nosaltres, s'ha de situar l'absoluta prioritat de "sortir de si" cap als germans, particularment els més necessitats: "L'Església, guiada per l'Evangelí de la misericòrdia i per l'amor a l'home, escolta el clam per la justícia i vol respondre a ell amb totes les seves forces" (n. 188). La Bíblia "convida amb molta contundència a l'amor fratern, al servei humil i generós, a la justícia, a la misericòrdia amb el pobre" (n. 194). Sobretot, cal tenir present que Jesús es va identificar amb els més febles: "'Tenia fam, i em donareu menjar', i va ensenyar que la misericòrdia envers ells és la clau del cel (cf. Mt 25,35s)" (n. 197).

En continuïtat amb els seus predecessors, Francesc insisteix: "L'opció pels pobres és per a l'Església una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica. Déu els atorga 'la seva primera misericòrdia' (cfr. Joan Pau II, Homilia a Santo Domingo, 1984). I afegeix: "Aquesta preferència divina té conseqüències en la vida de fe de tots els cristians, cridats a tenir els mateixos sentiments de Jesucrist" (EvG n. 198).

Avui, a les portes de la Solemnitat de Sant Pere Apòstol, preguem intensament pel seu Successor i Bisbe de Roma: que el Senyor ens atorgui a ell i a nosaltres donar clarament testimoniatge de misericòrdia, de comunió, de servei, de fe viva i generosa, de justícia i d'amor als pobres, perquè l'alegria de l'Evangelí s'escampi arreu del món i cap perifèria es privi de la seva llum.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Abril	10	P. Sant Martí	3	7
Abril	12	Gimenells	4	5
Abril	17	P. sant Ignasi (col. Maristes).....	5	5
Abril	17	P. sant Llorenç (col. Arabell).....	-	24
Abril	18	P. sant Ignasi	9	10
Abril	26	Almenar	-	5
Maig	2	P. del Carme	6	12
Maig	3	Alfarràs	1	9
Maig	8	P. Catedral (col. Mater Salvatoris)	28	22
Maig	9	Massalcoreig.....	4	4
Maig	10	Seròs	3	6
Maig	15	P. sant Llorenç (col. Sta. Anna).....	16	13
Maig	16	Les Borges Blanques	8	6
Maig	23	Aitona.....	1	12
Maig	24	La Granja d'Escarp.....	8	4
Maig	29	P. santa Maria Magdalena	2	7
Maig	30	Alcarràs	2	7
Juny	5	P. Catedral (col. Terraferma).....	26	-
Juny	7	P. la Mercè	2	17
Juny	26	Vilanova de la Barca.....	3	8

Agrupació Ilerdenca de Pessebristes

Decret

Atenent la petició del Sr. Ángel León, president de la Junta Directiva de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, reunida en Assemblea General Ordinària de 23 de gener de 2015.

Vista la motivació on es documenta que el Beat Francesc Castelló, va impulsar juntament amb la Federació de Joves Cristians de Catalunya, a l'any 1931, el pessebrisme a la ciutat de Lleida,

Pel present decret,

Estableixo que el **Beat Francesc Castelló Aleu** sigui **copatró dels pessebristes lleidatans**, tot respectant i conservant el patrocini de Sant Francesc d'Assís, patró del pessebrisme i dels pessebristes d'arreu del món.

Lleida, a 10 de març de 2015

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Fundació Jaume Rubió

Decret

Atesa la tasca social que du a terme la **Fundació Jaume Rubió**, i atenent l'acord de la reunió del passat 18 de març de 2015, del **Patronat** de l'esmentada fundació, sobre la renovació de càrrecs,

Pel present decret,

En compliment del que disposa l'article 18 del Estatuts aprovats, es designen els membres del Patronat Fundacional, per un període de **quatre anys més**, a partir de la data del present Decret.

Representants de Càritas Diocesana:

President: Sr. Ramon Baró Cerqueda

Vicepresident: Sr. Albert Puchol Cortés

Tresorer: Sr. Josep Anton de la Fuente Vilches

Secretària: Sra. Montserrat Canals Mateu

Representants de les Institucions Religioses de la Diòcesi:

P. Ramon Ribas Boixeda, s.j.

P. Joan Valls Ferrer, s.d.b.

Lleida, a 6 de maig de 2015

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 3 de març de 2015

Hi són presents tots els consellers, excepte Mn. Lluís Sallán i Mn. Àngel Escalles, que excusen la seva assistència. Modera la sessió Mn. Daniel Gómez.

S'aprova l'acta de la sessió anterior de 17 de desembre de 2014, sense esmenes.

Seguint d'acords i temes:

Es renova la petició a Mitjans de Comunicació que es recull en l'acta anterior: *“En el decurs de compartir experiències pastorals de les parròquies, es fa petició a la Delegació de Mitjans de Comunicació, si al Web es pot obrir un espai on compartir-les i de fàcil accés”*.

Tema Primer: Testimoni de les Unitats Pastorals que ja estan en funcionament. Passes que s'estan donat i exemples pràctics.

Un conseller, que no pot assistir al consell, fa arribar les seves reflexions per escrit:

“Pel que fa a la nostra UdP de Cappont (Unitat de Pastoral), en aquest moment, disposem d'un sol Consell de Pastoral, integrat inicialment pels existents en les dues parròquies abans de ser considerades com a UdP. L'acció pastoral (infants, família, malalts, tercera edat, acollida, Caritas, manteniment...) es realitza en base al treball d'equips únics en la Unitat de Pastoral, de forma que només hi ha un sol servei de Despatx Parroquial, d'equip de Catequistes, de Càritas, etc.

Els diferents actes, llevat dels horaris de les misses, se celebren indistintament en un dels tres centres de culte de la UdP Cappont que es trien en funció de la naturalesa de l'acció. Les celebracions litúrgiques rellevants (Nadal, Pasqua) se celebren alternadament en un o en un altre temple. Els dies feiners només hi ha una missa, així com només se celebra la pregària de vespres en un temple (Advent i Quaresma), igualment que les celebracions penitencials o l'administració comunitària del sagrament de la Unció.

Quan se celebra la festa patronal d'un dels Titulars d'una de les esglésies del barri, celebrem una sola missa en el temple que correspon. A més a més de les 3/4 trobades del Consell de pastoral de la UdP, tres vegades a l'any realitzem un recés on es troben les persones dels diferents grups d'acció en el qual es dedica una estona curta a explicar-se mútuament què estan realitzant cadascun d'ells.

A causa de la hipoteca que grava encara sobre el temple i locals d'una de les esglésies de Cappont la gestió econòmica dels edificis, llevat de l'ermita que s'assignà al Bisbat, és independent i es carrega a comptes diferents. Tanmateix la despesa generada per l'activitat pastoral es carrega a un compte comú entre les dues esglésies que componen la UdP.

La valoració és positiva (milloren i es racionalitzen els recursos), es possible plantejar-se noves respostes als nous reptes, facilita la disponibilitat dels mossens per a sumar en altres tasques diocesanes, els mossens se senten més acompanyats en l'acció pastoral, creix la sensibilitat envers a allò que “que siguin u, com Tu i Jo, Pare, som u”, es dona un testimoni més adequat i unitari al barri...). Així el nou programa de menjador infantil i suport pedagògic, que en coordinació amb les tres escoles i els serveis socials de barri s'està fent en els locals del temple de Sta. Teresa Jornet és un exemple de l'anterior. Fins ara no han mancat voluntaris, ni aportacions de menjar i diners, de forma que, econòmicament, no genera cap despesa a cap de les dues economies de les dues esglésies i compta amb poc més d'una vintena de voluntaris (gestió d'aliments i menús, cuiners, monitors)”.

Un altre conseller, membre d'una altra UP: La seva experiència és similar. Hi ha un únic administrador per a les dues comunitats de la UP, i s'estan donat passes per unir les economies. Únic grup de catequesi i única missa d'infants. Algunes celebracions rellevants es fan en un sol temple. S'han implantat les quatre àrees de cooperació. S'ha creat una comissió permanent per ajudar a la gestió diària de la UP. Reduint misses es produeix que hi hagi més participació i més alegre.

Intervé un tercer conseller, responsable d'una UP: A la seva UP, acaba de finalitzar la Visita Pastoral. Progressivament es va creant consciència de la necessitat d'implantar les àrees de cooperació. Volen crear una altre àrea que agrupi l'economia, manteniment, administració... Cada comunitat té horaris de despatx fixes. Formació rotativa, per a comunitats. Consells en cada parròquia. Hi ha unitat en la diferència. Nomes alguns petits signes són els inicis de la Unitat real. Per no donar la imatge que els Animadors son suplents, van adquirint algunes responsabilitats personals.

Un altre responsable d'UP: Al seu arxiprestat hi ha algunes realitats compartides de les que participen totes les parròquies. És un camí incipient per tenir algunes poques coses en comú. Sant Jaume fa d'UP amb Butsènit, on han ajudat econòmicament i comparteixen despatx únic.

Un altre conseller: La seva experiència de la UP és que tot està centralitzat al Pont de Suert i Vilaller. Intenten trobar Animadors de Comunitat, però és una situació difícil d'encaixar en aquells indrets, per les distàncies

entre els pobles i perquè es tracta de comunitats envellides. El prevere és qui dona el testimoni d'Unitat.

Una nova intervenció d'un altre conseller: L'organització que duen a terme és de cinc pobles en dos seccions. Els catequistes treballen en conjunt, coordinats, però els membres de les parròquies no volen treballar junts. Els consells són diferents en cada parròquia, i si convé es presten diners entre ells. Les Càritas s'ajuden entre elles. Els Animadors, tenen reticència a canviar de poble, a sortir del seu natural.

Mn. Víctor Espinosa: Per no allargar més el consell amb l'explicació de l'organització de la UP Alpicat, Torrefarrera i Rosselló, és limita a recordar que la finalitat del tema era explicitar les experiències que s'han creat com UP i les diferències, per tant l'organització que es té per acompanyar diverses parròquies a l'hora.

Constata, com la resta d'aportacions, que malgrat hi ha algunes coses que tímidament comparteixen les seves tres comunitats, la realitat és que cada parròquia vol tenir els seus serveis constituïts, que són molt reticents a la mobilitat i que al marge d'un grup de persones molt implicades en cada parròquia, que no els importa compartir béns i dons, el funcionament com Unitat és molt escàs.

Intervenció del darrer conseller, membre d'una UP: Opina que seria convenient que els Animadors que organitzen i coordinen grups bíblics, es trobessin, de tant en tant, per veure quina formació tenen i donar suport a la seva tasca. **El Vicari de Pastoral s'encarregarà de coordinar-ho amb l'àrea de formació.**

Tema segon: **Sínodo de la Família. Comentaris sobre el treball que s'està duent a terme a les parròquies, del qüestionari.**

La majoria dels consellers coincideixen en una certa dificultat que s'han trobat per la complexitat del qüestionari (terminologia, aspectes tractats...). Algunes comunitats no s'han atrevit a donar resposta, ja que no tenien grups adients preparats per fer-ho. Altres han reduït o agrupat les preguntes o els temes proposats.

Altres temes:

El Sr. Bisbe explica que a la darrera reunió de la Comissió de Patrimoni, per al repartiment de fons econòmics d'ajut a reparacions de temples i cases parroquials, va sorgir la reflexió que s'estan aportant diners per esglésies que ja no tenen comunitat (esglésies romàniques, pobles abandonats...) i en canvi falten diners per ajudar les que sí en tenen.

La qüestió és si es pogués traspasar la titularitat d'aquests temples a algun organisme públic sense perdre la propietat. És evident que la

Diòcesi de Lleida és propietària de molt patrimoni immobiliari i tot no es pot sostenir.

Després de debatre la qüestió el Consell arriba al següent Acord: Els temples que no es puguin mantenir per aquesta situació seria bo que es poguessin traspasar o en tot cas acceptar mecenatge privat.

Altres informacions:

11 de marc, 24 hores pel Senyor, a la parròquia de Sant Pere. El vicari d'episcopal de pastoral enviarà una carta on explicarà el contingut de la diada.

Sr. Bisbe: Informa que el programa de TVE "Poble de Déu", ha realitzat un reportatge de les Llars del Seminari. Informa que la inauguració oficial serà l'11 d'abril de 2015. El dissabte, 7 de març, es farà una jornada de portes obertes.

Xerrades quaresmals a l'Acadèmia Mariana.

Es preveuen que enguany hi haurà Ordenacions diaconals el dia 3 de maig a les 17:00 h.

Essent les 14 hores i sense cap altre assumpte a tractar, el Sr. Bisbe va agrair el treball fet al llarg de tot el curs i cloqué la sessió amb una pregària.

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 30 d'octubre de 2014

Hi són presents tots els consellers, excusant-se: Mn. Carles Sanmartín, Sra. Anna Luque, Mn. Josep A. Jove, Mn. Ramon Prat, Sra. Cesca Agustí, Mn. Francisco Ribas.

La Sra. Anna Luque Gombau, demana la baixa del Consell de Pastoral, per motius personals.

S'aprova l'acta anterior, sense rectificació.

Moderar la sessió Mn. Daniel Gómez, en substitució de Mn. Lluís Sallán.

Abans d'iniciar la sessió, el Dr. Joan Viñas, explica breument el contingut del Simposi Literari Marià d'enguany, que se celebrarà el 14 i 15 de novembre. Maria serà proposada com a model de vida i de seguiment al Senyor, model que ens pot ajudar a no "cremar-nos" (perdre la il·lusió) enmig de les situacions professionals, o quotidianes de cadascú. Es reparteixen uns programes, per a què es difonguin entre els grups i comunitats.

El Sr. Bisbe explica que els Animadors de Comunitat ja han iniciat la seva tasca a distintes Unitats Pastorals i parròquies, recordant on estan ubicats. Inicialment hi ha una satisfacció compartida per part d'Animadors i Comunitats.

Tema Primer: Objectius Diocesans, curs 2014/15.

S'han entès i reflexionat les prioritats diocesanes, en cada àmbit (Delegacions, Arxiprestats...)?

Quines propostes d'aplicació farà cada àmbit?

Delegació de Família: Amb la voluntat de potenciar el treball en xarxa i intercanviar experiències, la Delegació s'ha trobat amb rectors de parròquies on hi ha grups de formació per a famílies, també han establert trobades amb altres Delegacions. Juntament amb la Delegació d'Ensenyament cerquen els buits en la itinerància de vida cristiana i com es podrien cobrir. Així mateix es proposen elaborar un "banc de recursos" per acompanyar grups de vida cristiana.

Delegació de Pastoral Seglar: A la seva Àrea volen compartir, comunicar amb els arxiprestats l'estil, la forma de treballar de la seva Àrea. Els moviments de la seva àrea estan fent revisió interna per veure els seus reptes adonant-se de la necessitat de potenciar la iniciació cristiana. També volen reeditar un fulletó per presentar l'àrea a les comunitats i arxiprestats. Així mateix volen continuar el tema de la formació de l'apostolat seglar, encara que estan pensant com reformular-ho.

Una animadora de comunitat opina que s'hauria de fer mes ressò dels objectius diocesans a les nostres parròquies i comunitats, explicant senzillament els esforços que tota la Diòcesi esmerça per fomentar tant alegries, com una estructura que faciliti la pastoral.

La Delegació de Patrimoni Artístic: Comparteix una senzilla reflexió amb una invitació a somriure, a expressar l'alegria en el dia a dia i en les nostres tasques, a obrir les portes de les nostres comunitats i aprofitar molts dels nostres recursos. Argumenta la reflexió amb petites iniciatives que va duent a terme la Delegació de Patrimoni, com ara entrar en el camp de l'audiovisual, el de la restauració d'obres de les nostres parròquies, etc.

Com a encarregat de la formació dels Agents de Pastoral i Animadors de Comunitat, el seu responsable explica les prioritats que va transmetent als alumnes d'enguany, explicant clarament el concepte de **comunitat parroquial**, avui, per tal d'integrar els objectius en el pla parroquial; el terme **comunió**, descobriment del treball de les **Àrees de Cooperació**. També han programat una sessió sobre **l'Alegria de manifestar la fe**.

Delegació d'Ensenyament: Estant estudiant i establint contactes per potenciar l'ús i el coneixement de la Casa de l'Església amb visites per escoles, en coordinació amb els departaments de Patrimoni Artístic i la Delegació de Catequesi.

Pastoral Universitària: Reflexiona compartint que, per transmetre l'alegria com objectiu, cal fer-ho proposant activitats més simples, que no siguin feixugues, amb accions lúdiques, ja que només les coses que engresquen atreuen a les franges d'edat que s'han allunyat.

Informacions:

El **Sr. Bisbe** explica que darrerament s'ha plantejat en diversos àmbits, Consells, etc., l'economia diocesana i com fer rendibles alguns espais que no ho són, com ara la Casa de l'Església, amb un dèficit d'uns 5.000 € al mes de mitjana. Els tècnics proposen solucions, algunes una mica dures, per tal de què tinguem una estructura sostenible.

Algunes delegacions ocupen uns espais a l'edifici de Blondel i cal que es traslladin a la Casa de l'Església i/o a altres espais de Blondel. Així s'optimitzarien recursos econòmics (despeses) i la planta tercera de l'edifici de Blondel quedaria en lloguer.

Essent les 20:40 h. el Sr. Bisbe cloqué la sessió amb una pregària, tot donant les gràcies pel treball fet al llarg de tot el curs.

Nomenaments

Abril

Dia 17

Mn. Vicenç Alfonso Miret, Mn. Víctor M. Espinosa Oller, Mn. Àngel Escales Perucho, Mn. Joaquín Lax Fauquet, Mn. Ramon Prat i Pons, Mn. Josep a. Jové i Camí, Mn. Antoni Agelet i Delpueyo, Mn. Francesc X. Jauset i Clivillé, Mn. Pere Canals i Mateu, Mn. Josep A. Lapena i Gambau i Mn. Jacint Cotonat Cerqueda, Canonges de la S. E. Catedral.

Dia 26

Mn. Daniel Turmo Gasrgallo, rector de la parròquia de St. Martí de Lleida. Cessarà com a capellà de l'Oratori de la Congregació dels Dolors, continuant com a Delegat Diocesà per al Catecumenat.

Maig

Dia 4

Mn. Josep Ma. Escorihuela Pujol, Diaca. Adscrit a la UP constituïda per les Comunitats Parroquials de Roselló, Alpicat i Torrefarrera de l'Arxiprestat "Segrià - la Noguera - la Ribagorza", en Equip amb els respectius Mossens i Animadors de Comunitat.

Mn. Joan d'Avila Busquets Baró, Diaca Permanent. Adscrit a la UP constituïda per les Comunitats Parroquials d'Aitona, Soses, Seròs, Massalcoreig i La Granja d'Escarp de l'Arxiprestat "Baix Segre", en Equip amb els respectius Mossens i Animadors de Comunitat.

Mn. JOSEP SOLÉ SANS, Diaca Permanent. Adscrit a la UP Agermanada constituïda per les Comunitats Parroquials de Sta. Mª Magdalena i Mare de Déu del Pilar de Lleida, en Equip amb els respectius Mossens. Igualment es nomenat Notari de Matrimonis i Agent de Precs.

Necrològica

Mn. Joan Quer i Camí

MN. Joan Quer i Camí, nasqué a Aitona (Lleida) el 12 de febrer de 1934, fill de Joan i Maria. Fou batejat a la Parròquia de Sant Antolí, mr. d'Aitona, el 14 de febrer de 1934.

L'any 1944 ingressà al Seminari Diocesà de Lleida on hi cursà els estudis eclesiàstics i a la Capella del qual, rebé el 18 de novembre de 1956 l'ordenació de prevere de mans del bisbe Don Aurelio del Pino Gómez

Exercí el seu servei pastoral a les parròquies de Binéfar i Albelda, actualment pertanyents a la diòcesi de Barbastro-Monzon; a la de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Castelldans; Sant Pere Apòstol, de Puigverd de Lleida; Sant Joan Baptista, de l'Albagés; la Nativitat de la Mare de Déu, de Serós; Sant Antolí, d'Aitona, i l'Assumpció de la Mare de Déu, d'Almenar. Delegat Episcopal per a la Zona de Catalunya; Arxiprest de l'Arxiprestat del Segrià, i membre del Consell Pastoral Diocesà.

Fou nomenat canonge de la Santa Església Catedral de Lleida el 18 de setembre de 2007, data en què passà a residir a la Casa Sacerdotal de Lleida, on ha lliurat la seva vida al Creador, el 9 de juny de 2015.

Reposi en pau, Mn. Joan Quer.

Avisos, facultats i prescripcions per a l'any 2015

I. Sagraments

Baptisme

“El lloc propi de la celebració dels sagraments és aquell en el qual l'Església es fa visible i s'edifica com a tal a nivell local, això és l'església catedral i l'església parroquial. És per això que aquestes esglésies tenen necessàriament font baptismal. En aquests espais, solemnement dedicats al Senyor i que palesen manifestament la funció maternal de l'Església, és on s'ha de celebrar el baptisme i, sense el permís explícit de l'Ordinari del lloc, no s'ha de fer en altres esglésies o oratoris, de per si mateixos no orientats a tal finalitat i tampoc a les clíniques o en cases particulars” (*Directori de Pastoral Sacramental, primera part, Els sagraments de la iniciació cristiana, Baptisme. Conferència Episcopal Tarraconense, 2000, n. 56; en endavant: DPS*).

“Ara bé, l'Ordinari del lloc, escoltat el parer del rector i per atendre les necessitats dels fidels, pot permetre o manar que hi hagi una font baptismal en una altra església o oratori dintre els límits de la parròquia. I és obvi que, si en cas de necessitat –perill de mort– o per llunyania o altres circumstàncies s'hagués de fer fora de l'esmentada església o oratori, el Baptisme se celebra en qualsevol lloc, cercant el més adient i digne entre els possibles”. (DPS, N. 57). “En general, doncs, l'adult s'ha de batejar a la catedral o a l'església parroquial pròpia i l'infant a la catedral o església parroquial dels seus pares, és a dir, on tenen el domicili o el quasidomicili. D'altra banda, haurà de constar l'autorització del rector propi per batejar en una església parròquia que no sigui la pròpia de l'adult o dels pares de l'infant”. (DPS n. 58). En referència al Baptisme, recordem les “Propostes per a una acció conjunta a la Diòcesi de Lleida” publicades al fulletó “*Suggeriments en ordre a la Pastoral del Baptisme*”. Lleida, setembre 2003.

1. Cal tenir una acollida bondadosa i cordial respecte als pares que vénen a demanar el Baptisme per als seus fills, però sense amagar la importància del sagrament i valorar-ne les exigències. (1.1)
2. Dues o tres trobades de preparació amb els pares. (I.3)
3. Fer participar d'alguna manera membres de la comunitat parroquial, tant en les trobades de preparació com en la celebració del Baptisme i pastoral post-baptismal. (I.5)

4. Comunicació al rector de la parròquia pròpia dels pares, quan se celebri el Baptisme en parròquia diferent (I.6) (A la Cúria, hi ha impresos ad hoc)

5. Creació d'un grup d'acció de pastoral post-baptismal (parroquial, arxiprestal, diocesà) (3.4)

6. Es demana que s'impliquin en tota aquesta pastoral del Baptisme les Delegacions, especialment la de Catequesi i Litúrgia. (1.5, 3.5)

7. Es prega als rectors que facin arribar a la Cúria qualsevol material que utilitzin per a la pastoral del Baptisme (preparació, celebració, post-baptisme). Pot ser de profit per a altres parròquies.

Confirmació

“El lloc habitual de la celebració del sagrament de la confirmació és l'església catedral o l'església parroquial. Per la dimensió de catolicitat que comporta la gràcia de la Confirmació, que vincula més estretament el batejat a la missió de l'Església, pot ser bo agrupar els candidats de diverses parròquies en una mateixa celebració, principalment quan els confirmants de cada parròquia són molt pocs” (DPS. Confirmació, n. 142).

En principi, no es permès de celebrar aquest sagrament a les capelles o oratoris dels col·legis.

Penitència

Facultat d'oïr confessions

El Sr. Bisbe concedeix la facultat d'oïr confessions a tots els sacerdots de la clerecia secular residents en aquesta diòcesi i que la tingueren fins al moment present. De la mateixa manera, el Sr. Bisbe, concedeix la facultat d'oïr confessions en tot el territori de la diòcesi, als sacerdots membres d'instituts religiosos o de societats de vida apostòlica que resideixen de manera habitual en la diòcesi, i tenen rebuda, del superior competent, la facultat a què es refereix el cànon 969, 2.

Absolució de censures

En el temps de compliment pasqual, tots els sacerdots podran absoldre, en l'acte de la confessió sacramental, de les censures *latae sententiae* no declarades ni reservades a la Seu Apostòlica.

Així mateix, aquesta facultat s'estén a tots els sacerdots que escoltin confessions durant el temps i en el lloc que es donen missions, curssets de cristiandat i exercicis espirituals.

Absolució col·lectiva

“La confessió individual i íntegra i l’absolució constitueixen l’únic mode ordinari amb què un fidel conscient de pecat greu es reconcilia amb Déu i amb l’Església” (cànon 960).

“No pot impartir-se l’absolució a diversos penitents alhora sense una confessió individual prèvia i amb caràcter general”, si no es donen conjuntament les dues condicions assenyalades al cànon 961: imminent perill de mort i necessitat greu.

La reunió de grans masses de fidels per a celebracions penitencials no justifica per ella mateixa l’absolució col·lectiva.

Correspon sols al Bisbe diocesà d’establir si hi concorren les condicions requerides al cànon 961. El qui ha rebut vàlidament l’absolució general esdevé obligat a fer “una confessió individual”, segons disposa el cànon 962, 1.

Eucaristia

Facultat de celebrar

a) Tots els sacerdots poden celebrar dues misses el mateix dia, amb causa justa.

b) Els rectors i responsables de les esglésies tenen facultat per celebrar tres misses els diumenges i festes de precepte.

c) En virtut de facultats especials, atorgades per Rescripte de la Congregació per al Culte Diví i Disciplinar dels Sacraments, es concedeixen, a més, les següents autoritzacions:

1. Tots els sacerdots amb responsabilitat parroquial, poden celebrar tres misses, àdhuc els dies feiners, sempre que ho exigeixi una necessitat pastoral.

2. Els sacerdots que tenen confiades tres o més parròquies, poden celebrar quatre misses els diumenges i dies de precepte, igualment per necessitat pastoral.

Els altres sacerdots, per poder fer ús d’aquestes facultats, caldrà que ho sol·licitin oportunament.

Pel que fa referència a l’aplicació de la segona, tercera i/o quarta missa, s’ha d’observar el que es determina en l’apartat “estipendis” d’aquests avisos.

Temps de celebració de la Missa

En el cànon 931 es determina que la celebració i administració de l'Eucaristia poden fer-se tots els dies i a qualsevol hora, amb les excepcions que s'estableixen en els temps litúrgics.

Missa pro populo

Segons el cànon 534,1 del vigent Codi de dret canònic, els rectors estan obligats a aplicar la missa pel poble tots els diumenges i festes que siguin de precepte en la diòcesi.

Estipendis

Els sacerdots que celebren dues o més misses en un mateix dia, en virtut del cànon 951, poden rebre estipendi per la segona, tercera o quarta missa, aplicant per la intenció del Bisbe diocesà, o per la intenció particular, de tal manera que donin comptes i lliurin l'estipendi a la Col·lectoria de Misses, a favor de la Caixa Diocesana de Compensació. L'estipendi actual establert per la Conferència Episcopal Tarraconense és de 10 euros.

Comunió més d'una vegada al dia

Les disposicions canòniques vigents permeten que, qui ja ha rebut la Santíssima Eucaristia, pugui rebre-la de nou per segona vegada el mateix dia, solament dins de la celebració de l'eucaristia en la que participi, salvant el que prescriu el cànon 921 en cas de Viàtic.

La comunió a les persones en situació irregular

L'Exhortació apostòlica "Familiaris Consortio", de l'any 1981, en el seu n. 84, diu: "l'Església reafirma la seva praxi de no admetre a la comunió eucarística als divorciats que es casen una altra vegada, ja que llur estat i situació de vida contradiuen objectivament la unió d'amor entre Crist i l'Església, santificada i actualitzada en l'Eucaristia."

En el cas de catòlics que prefereixen contreure només matrimoni civil, i difereixen el religiós, "els pastors de l'Església no podran admetre'ls als sacraments" (Exh. Ap. "Familiaris Consortio", n. 82).

Tots aquests, així com les parelles que viuen en situació irregular, i de manera que provoquin escàndol al Poble de Déu, tot i estar exclosos de la comunió eucarística, s'han de sentir fills estimats de l'Església, i esperonats a la reconciliació sacramental.

"El Sínode dels Bisbes ha confirmat la praxi de l'Església, fundada en la Sagrada Escriptura (cf. Mc 10,2-12), de no admetre als sacraments els divorciats casats de nou, perquè el seu estat i la seva condició de vida contradiuen objectivament aquesta unió d'amor entre Crist i l'Església que

se significa i actualitza en l'Eucaristia. Tanmateix, els divorciats tornats a casar, malgrat la seva situació, continuen pertanyent a l'Església, que els vetlla amb especial atenció, amb el desig que, en el que puguin, conreïn un estil de vida cristià mitjançant la participació en la santa Missa, encara que sense combregar, l'escolta de la paraula de Déu, l'adoració eucarística, la pregària, la participació en la vida comunitària, el diàleg amb un prevere de confiança o un director espiritual, el lliurament a obres de caritat i de penitència, i la tasca educativa dels fills." (Exhortació Apostòlica *Sacramentum Charitatis*, de Benet XVI, n° 29)

Exposició del Santíssim Sagrament

Els cànons 941-943 estableixen les normes sobre l'exposició del Santíssim Sagrament, tant amb el copó com amb la custòdia. L'exposició es pot fer de manera habitual a les esglésies i oratoris en els quals està permès de tenir reservada la Santíssima Eucaristia, complint les disposicions litúrgiques (vegi's el Ritual de la Sagrada Comunió i del culte a l'Eucaristia fora de la Missa).

Tanmateix, es recorda:

- a) durant l'exposició del Santíssim Sagrament, no es permet la celebració de la Santa Missa a la mateixa nau de l'Església.
- b) durant l'exposició, les pregàries, cants i lectures han d'organitzar-se de manera que els fidels, amb esperit d'oració, lloïn Crist, el Senyor.

Comunió sota les dues espècies

Prèvia una convenient catequesi i segons el prudent criteri dels rectors i responsables d'esglésies, poden administrar la Sagrada Comunió sota les dues espècies, en els casos previstos en el número 283 de l'OGMR (*Missal Romà*, 3ª edició típica 2002), a saber:

1. Als neòfits adults en la missa que segueix al seu baptisme; als confirmats adults en la missa de la seva confirmació; als batejats que se'ls rep en comunió amb l'Església.
2. Als contraents en la missa del seu matrimoni.
3. Als diaques en la missa de la seva ordenació.
4. A l'abadessa en la missa de la seva benedicció; a les verges en la missa de la seva consagració; als qui professen, als pares, familiars i germans de religió en la missa de la seva primera renovada o perpètua professió religiosa, en el cas que, en la mateixa missa, emetin o renovin els vots.
5. Als qui són instituïts en algun ministeri, en la missa de la seva institució; als auxiliars missioners laics, en la missa en què públicament

reben la seva missió. Així mateix a d'altres, en la missa en què reben missió eclesialística.

6. En l'administració del Viàtic, al malalt i a tots els presents, quan la missa se celebra a la casa del malalt, segons les normes del dret.

7. Al diaca i al ministre, quan exerceixen la seva funció en la missa.

8. Quan té lloc una concelebració:

a) A tots els qui en la concelebració exerceixen un ministeri litúrgic, i a tots els alumnes del Seminari que prenguin part en la mateixa.

b) En les seves pròpies esglésies o oratoris, a tots els membres dels instituts que professen els consells evangèlics o d'altres societats en les que es consagren a Déu amb vot, entrega o promesa; a més, a tots els qui en les cases d'aquests instituts i societats hi viuen dia i nit.

9. Als sacerdots que assisteixen a grans celebracions i no poden celebrar o concelebrar.

10. A tots els qui en una tanda d'exercicis espirituals tenen una missa especial durant aquests mateixos exercicis i participen activament en ella; a tots els qui prenen part en reunions d'alguna assemblea pastoral, en la missa que se celebra en comú.

11. Als qui s'enumeren als apartats 2 i 4, en la missa dels seus jubileus.

12. Al padrí, padrina, pares o consorts, i als catequistes laics, en la missa que se celebra com a iniciació d'un adult batejat.

13. Als pares, familiars i insignes benefactors que prenen part en la missa d'un neosacerdot.

14. Als membres de la comunitat, en la missa conventual o de "comunitat" segons la norma del n. 76 de la susdita "Ordenació".

Correspondrà al Bisbe diocesà decretar les condicions en què es pugui rebre la Comunió sota les dues espècies.

Festes de sant Josep i sant Jaume

Tots els fidels diocesans queden exempts de l'obligació d'oir Missa en els dies de les Solemnitats de sant Josep, espòs de la Verge Maria i sant Jaume, apòstol (19 de març i 25 de juliol, respectivament) llevat, naturalment, de quan s'escaiguin en diumenge.

Unció dels malalts

Oli dels malalts

El cànon 1003, 3 permet, a tots els preveres, que puguin portar amb ells l'oli beneït, a fi i efecte que, en cas de necessitat, puguin administrar el sagrament de la unció dels malalts.

Matrimoni

Lloc de celebració

Segons el cànon 1115, els casaments s'han de celebrar en la parròquia on un dels contraents té el domicili o el quasidomicili o ha residit durant un mes; per celebrar-los en un altre lloc es requereix llicència de l'Ordinari propi o del rector propi.

Per poder celebrar un matrimoni en una capella privada cal la llicència de l'ordinari del lloc (c. 1228). Es recorda que en virtut de Decret de data 20 de març de 2000, pel qual es denega el permís per a la conversió de la capella privada del Senyoriu de Margalef en oratori, queden prohibits els matrimonis en dita capella llevat del cas que algun dels contraents tingui un parentiu de consanguinitat o afinitat fins al sisè grau inclusivament amb els amos del Senyoriu de Margalef.

Orde sacerdotal

Lloc de celebració

Els qui reben el sagrat orde del diaconat ho podran fer a la seva església parroquial, o en aquella en què hagin desenvolupat la seva tasca pastoral durant el període de formació al Seminari; en canvi, el lloc propi de la celebració del sagrat orde del presbiterat, serà l'església mare, a saber, la Catedral.

II. Catequesi sacramental

Primera comunió

La catequesi de primera comunió dura dos anys, i els seus destinataris són els nens i nenes de nou a onze anys. (Projecte global de pastoral catequètica. Orientacions i línies d'acció. SIC., 2000, n.101).

Recordem aquí la normativa diocesana en la pastoral de la Primera Comunió, segons el decret de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, signat el 3 de setembre de 2004:

Tenint en compte que els sacraments de la Iniciació Cristiana cal rebre'ls dintre d'un *procés catequètic continuat*, tot el que aquí es diu vol fer referència específicament a la recepció de la Primera Comunió per part dels nens i nenes en situació normal.

1. Al Bisbat de Lleida la preparació per a la Primera Comunió durarà **dos cursos** complets.

2. Aquests dos anys poden ser 2n i 3r de Primària, o 3r i 4t.

3. El **textos** obligatoris que s'estableixen per al Bisbat de Lleida són els del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi) "Jesús és el Senyor". Qualsevol altre text s'entendrà en tot cas com a complementari. (Cf. c.775-776 del CIC)

4. Durant aquests dos anys de catequesi es procurarà de fer un mínim de **tres reunions per any amb els pares**, no solament de caràcter organitzatiu, sinó principalment formatiu. És d'aconsejar que en cada parròquia s'estableixi d'alguna manera la **catequesi familiar**, en què intervinguin els pares. (cf. c.774,2)

5. Respecte als catequistes, la **Delegació Diocesana de Catequesi** organitzarà cada any a principi de curs i a nivell diocesà "l'enviament" dels Agents de Pastoral Catequètica, donant-li la màxima solemnitat. També se li encomana de confeccionar un programa de formació integral permanent per a catequistes. A nivell de parròquies i d'arxiprestats es procurarà tenir molt presents els Agents de Pastoral Catequètica i organitzar-los trobades, recessos, etc... La Diòcesi de Lleida pren com una opció prioritària l'atenció formativa i espiritual als catequistes.

6. La Catequesi ha d'incloure també elements celebratius. Per tant, en la preparació per a la primera comunió és de cabdal importància la participació de nens i pares a la **Missa dominical**. Els rectors i catequistes insistiran en aquesta necessitat i en la seva profunda coherència amb el sacrament que rebran. Al mateix temps procuraran que la Missa dominical sigui el més entenedora i participativa possible, segons les normes litúrgiques vigents.

7. Respecte als infants que es preparen a la Primera Comunió i **no estan batejats encara**, caldrà d'alguna manera personalitzar amb ells i els seus pares la preparació del baptisme, per tal que no el considerin com un simple requisit per a poder combregar.

8. El **lloc** més adient de la celebració de la Primera Comunió és la parròquia o les altres esglésies on s'han preparat els infants. S'estimula

a parròquies i col·legis a trobar fórmules que permetin una màxima col·laboració en la preparació catequètica i en la mateixa celebració.

9. Quan les circumstàncies demanin una **celebració individual** de la Primera Comunió, o en lloc diferent dels esmentats en el paràgraf anterior, caldrà sempre presentar el justificant d'haver-se fet la preparació convenient. I s'intentarà vincular la celebració a la Missa dominical.

10. Seguint les normes de l'Església, caldrà donar importància a la recepció del **sagrament de la Penitència** o reconciliació abans de la Primera Comunió, recalcant lògicament el sentit joiós i pasqual del sagrament del perdó. Es recomanen al menys dues celebracions del sagrament abans de la Primera Comunió.

11. Per donar la comunió amb les **dues espècies**, caldrà haver fet una preparació acurada i tenir el parer favorable dels pares. De tota manera mai es pot imposar.

12. Cal tenir present que la celebració de la Primera Comunió és una veritable “festa”. L'Església promou lògicament aquest **clima festiu**. Però voldria que s'exclouessin totes aquelles manifestacions que, per l'exageració, desvirtuen moltes vegades el sentit més profund de la festa cristiana. S'encomana a la Delegació de Catequesi que, d'acord amb el Sr. Bisbe, editi unes orientacions adreçades als pares perquè, des del començament de la catequesi i d'una forma concreta, coneguin i entenguin el pensament de l'Església al respecte.

13. Finalment, i per tal de reprendre la realitat de què els sagraments de la Iniciació Cristiana, en aquest cas la Primera Comunió, demanen un continu creixement en la fe, cal donar la **màxima importància a la post-comunió**. En aquest sentit es demana el treball coordinat de les Delegacions de Catequesi, Pastoral juvenil, Pastoral del Lleure i Família i Vida, perquè es proporcioni a les parròquies i arxiprestats tots els mitjans possibles per poder atendre de la millor manera la formació dels infants un cop feta la Primera Comunió. *(Veure el fulletó “Pastoral de la Primera Comunió” Bisbat Lleida 2004, pp. 17-19)*

Confirmació

“Atesa la complexitat catequètica de l'adolescència, la catequesi s'hauria d'organitzar segons les condicions de cada lloc, reconeixent tot l'esforç que es fa per l'educació de la fe en aquestes edats. Tanmateix, cal tendir a fer la catequesi d'adolescents com un procés catequètic a l'interior del qual se situa, com un moment catequètic significatiu, la recepció del

sagrament de la Confirmació, no pas com el seu punt final. Un procés en què s'hauria de caminar més a promoure moments intensos de formació i experiència cristiana, com són recessos, convivències, etc. i a una atenció més personalitzada dels adolescents... La durada d'aquesta catequesi serà de dos anys. (Projecte global de pastoral catequètica. Orientacions i línies d'acció. SIC, 2000, n. 115).

Matrimoni

Els nuvis han d'accedir al sagrament del matrimoni amb ple coneixement de les propietats i peculiaritats del matrimoni cristià. A tal efecte, s'exhorta als promesos a participar en les diferents modalitats de preparació al matrimoni, organitzades per la Delegació diocesana de Família i Vida.

Respecte a la instrucció de l'expedient matrimonial, cal consultar el Decret de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, de 26 de novembre de 2001 (*Veure BOB, 1r trimestre 2002, pp. 7ss.*)

Pel que fa als cassos dels expedients que han de passar per la Cúria per ser autoritzats, cal afegir-hi tots aquells en què un dels contraents o els dos són estrangers.

III. Com actuar en cas d'abandonament de la fe catòlica

En cas de què un batejat, major d'edat, demani oficialment que se'l consideri fora de l'Església catòlica, s'haurà d'actuar de la següent manera:

1. Cal que adreci oficialment al Sr. Bisbe o a la Vicaria General un escrit, degudament signat, amb les seves dades identificatives i expressant la parròquia (del Bisbat de Lleida) on va estar batejat i la data del baptisme.

2. Aquest escrit haurà d'estar acompanyat de fotocòpia del NIF, convenientment autenticada.

3. L'escrit en qüestió es guardarà en l'arxiu corresponent de la Cúria Diocesana.

4. El rector de la parròquia del Baptisme rebrà de la Cúria Diocesana una comunicació al respecte. Abans d'estendre una partida de la inscripció corresponent de baptisme, s'haurà de consultar la Cúria Diocesana.

IV. Dignitat dels Temples

Concerts a les esglésies

Per autoritzar la celebració de concerts a les esglésies, ni que pertanyin a religiosos exempts, els rectors de les mateixes hauran de sol·licitar, amb la deguda antelació, permís del Bisbe diocesà.

Tal com disposen les normes de la Santa Seu i de la Conferència Episcopal Espanyola, la susdita autorització solament es pot concedir quan els mencionats concerts:

- a) no puguin realitzar-se en altre lloc adequat,
- b) s'estimi que serien útils per als fidels,
- c) es tracti de concerts de música religiosa.

En el cas d'autoritzar-se aquests concerts de música sacra, s'observaran les següents disposicions:

- a) El Santíssim Sagrament caldrà que estigui retirat de l'església i dipositat de forma decorosa en una capella aïllada, o bé a la sagristia,
- b) Si s'haguessin de vendre entrades i distribuir-se programes, tot això es farà fora de l'església,
- c) Tots els assistents observaran un capteniment i una actitud correctes.

Així mateix, es recorda que durant la celebració de la Santa Missa cal evitar la realització de qualsevol classe de dansa, com ara sardanes, jota, etc.

Ús de locals de l'Església per a actes no eclesials

Es requereix autorització expressa del Bisbat per a cedir els locals de l'església a grups no eclesials per un període perllongat o per a reunions d'una certa periodicitat, ni que sigui per objectius d'interès general de la comunitat. Es considera impròpia, i per això mateix, no es pot autoritzar, la cessió d'aquests locals, ni tan sols ocasionalment, per a reunions o activitats de grups polítics o sindicals, o promoguts pels mateixos, qualsevol que sigui el seu objectiu i la ideologia que inspire al grup. En altres casos, el responsable del local, podrà accedir a la seva cessió ocasional, sempre que es compleixin les normes assenyalades. (BOB març-abril 1979. pàg. 72)

V. Secretaria General

Duplicats de llibres parroquials

Els senyors rectors enviaran a la Secretaria General, abans de l'últim dia del mes de març, els duplicats dels llibres parroquials de baptismes, matrimonis, confirmacions i defuncions de l'any proppassat.

Així mateix, estan obligats a enviar els duplicats dels anys anteriors, si no els haguessin tramès.

Revisió dels llibres de Baptisme i Matrimoni

El cànon 555, 1, 3r diu que l'arxiprest “té l'obligació i el dret de procurar que els llibres parroquials estiguin correctament omplerts i degudament guardats”. Haurà de vetllar, a la vegada, a fi que estiguin actualitzats.

Arxiu Diocesà

En l'Assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola celebrada al novembre de 1980, es van dictar unes “Normas sobre Patrimonio artístico e histórico de la Iglesia” que, entre altres són les següents:

1. “Que es compleixi amb cura l'acord de la XVIII Assemblea Plenària (2-7 juliol 1973, Acta 63, full 57) de què «els arxius parroquials **amb més antiguitat de cent anys** es transfereixin a l'Arxiu General Diocesà». Aquest acord urgeix més en el cas de fonts documentals que estiguin en perill d'abandó, deteriorament o robatori.”

2. Trametre a l'arxiu una còpia dels plànols de construccions noves propietat de l'Església o de la parròquia.

3. Les Parròquies, Delegacions i Institucions diocesanes, a final d'any, conforme a l'escrit del Bisbe de Lleida “*Les Delegacions Diocesanes Dinamitzadores de la Pastoral*”, *Curs Pastoral 2004-2005*, 5.3, 2, “han d'elaborar cada curs una memòria de les activitats.” Dita memòria ha d'abastar tot el que pugui servir per a donar una idea de la vitalitat de la Parròquia, Delegació o Institució pertinent. És convenient que a l'Arxiu Diocesà hi hagi còpia d'aquesta memòria.

4. Vegi's al respecte el Decret del Bisbe, Administrador Apostòlic. Mons. Javier Salinas, de 14 de febrer de 2008, publicat al BOB del 2008, pp. 20-21.

VI. Administració

Col·lectes manades

Segons el n. 1 del Decret de data 19 de desembre de 2001, continuen com obligatòries les següents col·lectes:

1. **Santa Infància**, el penúltim diumenge de gener.
2. **Seminari**, en el dia de sant Josep o el diumenge indicat.
3. **Càritas Diocesana**, el dia de Corpus.
4. **Mans Unides** contra la Fam, segon diumenge de febrer.
5. **Domund**, penúltim diumenge d'octubre.
6. **Germanor**, diumenge abans de Crist Rei.

La col·lecta d'aquests dies haurà d'entregar-se **íntegra** als objectius propis de la Jornada corresponent.

Es prescriuen, a més, aquestes altres jornades amb la corresponent col·lecta:

1. Missions Africanes i Seminari Nacional de Missions Estrangeres, dia d'Epifania
2. Vocacions Hispanoamericanes, primer diumenge de març. **Op-tativa**
3. Sants Llocs, el Divendres Sant.
4. Clergat Indígena, el primer diumenge de maig.
5. Mitjans de Comunicació Social, últim diumenge d'abril.
6. Per al Papa, dia de sant Pere i sant Pau.

Respecte a les jornades de l'apartat anterior, i a la col·lecta corresponent,

- Cal que els rectors de parròquies i encarregats de les esglésies de la diòcesi parlin, ni que sigui breument, del sentit de la jornada i la necessitat que té d'ajuda econòmica.
- Que un percentatge de la col·lecta del dia s'aplicarà a la Jornada que se celebra.
- Aquest percentatge el podran determinar el rector i la comissió econòmica de la parròquia, tenint en compte la pròpia sensibilitat i la del poble en relació a la jornada en qüestió, l'actualitat de la mateixa jornada i també les necessitats de la pròpia parròquia.

Aranzels

Segons el Decret de data 19 de desembre de 2001, s'estableixen el següents aranzels a tot el territori de la diòcesi:

Celebració del baptisme, 30 euros.

Celebració de l'enterrament i funeral, 62 euros (actualitzat).

Celebració del matrimoni en la parròquia pròpia, 100 euros.

Expedient matrimonial, 12 euros.

Certificacions, 2 euros.

Obres en temples i cases parroquials

Queda constituïda, en virtut del Decret de 19 de desembre de 2001, la "Comissió d'Obres de Temples i Cases Rectorals", que estarà composta, per part de la Cúria diocesana, per l'Ecònom Diocesà, pel Director del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural, i per l'Arquitecte Tècnic Diocesà; i per part de la Parròquia, pel seu Rector, per l'Arxiprest de la demarcació i per dos o més laics de la Parròquia.

Les ajudes econòmiques i subvencions per a l'any vinent, s'hauran de demanar al Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, abans d'acabar el mes de desembre de l'any anterior.

Presentació dels comptes i Llibres d'Administració

Es recorda als senyors administradors de béns eclesiàstics, qualsevol que siguin, parroquials o d'associacions públiques canòniques erigides, l'obligació que tenen de rendir comptes de l'administració al Rvdm. Ordinari tots els anys, segons el prescrit pels canons 305 i 1287, havent-hi de presentar al Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, el Llibre de Caixa, els fulls del balanç de resultats i el pressupost de l'any següent, per a la seva aprovació, abans de l'últim dia del mes de març.

Marmessors de causes pies

De conformitat amb el que disposen els canons 1301 i 1302, tots aquells que rebin o hagin rebut béns destinats a Causes Pies han d'informar al Rvdm. Ordinari i donar-li comptes oportunament.

Comunicat de la reunió núm. 214

Els dies 5 i 6 de maig de 2015 ha tingut lloc la reunió n. 214 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

Els bisbes han rebut una representació dels delegats diocesans de missions, formada per la Sra. Anna González i Mn. Manel Roig, delegats de missions de Tarragona i Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, respectivament, i del P. Josep Roca, missioner claretí, que els han exposat la situació de l'animació missionera a les nostres diòcesis, tot recordant les resolucions relatives a la missió *ad gentes* del Concili Provincial Tarraconense. Els delegats han proposat diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament de la missionologia i el desvetllament missioner a casa nostra.

Mons. Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), acompanyat de Mn. Joan M. Amich, director del SIC i de Mn. Enric Termes, delegat de Catequesi de Barcelona, han presentat diverses qüestions relacionades amb el funcionament d'aquest secretariat i dels nous textos catequètics que s'estan preparant per als propers cursos.

Mons. Joan Piris, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, i el Sr. Santiago Grimau i la Sra. Cristina Orduña, de les delegacions diocesanes de mitjans de comunicació de Tarragona i Urgell, respectivament, han presentat als bisbes una proposta d'actualització de la pàgina web de la Tarraconense, que serà més àgil i amb una millor presentació dels continguts.

Els bisbes han fet una valoració del IV Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat el passat mes d'abril, amb motiu del centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) que els bisbes i l'abat Marcet havien convocat, l'ànima del qual fou el Dr. Lluís Carreras i que tant va significar per al naixement del moviment litúrgic renovador a les diòcesis de Catalunya i a la resta d'Espanya. Els bisbes han agraït la feina feta per la Comissió organitzadora, i han valorat el desenvolupament de les sessions i les aportacions que s'hi van realitzar. Properament es publicaran les actes d'aquest quart congrés.

Els bisbes han tractat també temes relatius a la situació dels tribunals diocesans de les diferents diòcesis i l'ajuda mútua que es porta a terme entre elles. També han reflexionat sobre el moment actual de la pastoral de

la salut, la situació de l'ensenyament de la religió a l'escola, sobre Càritas Catalunya, les accions que es realitzen en l'àmbit del patrimoni cultural, així com també qüestions relacionades amb els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi i altres realitats de l'escoltisme a les nostres diòcesis.

Els bisbes han renovat el nomenament de Mn. Jordi Font i Plana, prevere del bisbat de Girona, com a consiliari de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Han rebut també informació de diverses activitats que es portaran a terme aquest estiu en l'àmbit de la pastoral de Joventut: participació a l'Encontre Europeu de Joves, a Àvila, del 5 al 9 d'agost; estades a Taizé i també la peregrinació a Terra Santa dels seminaristes que ja han acabat el cicle d'estudis institucionals.

Tarragona, 6 de maig de 2015

Convocació del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia

“El rostre de la Misericòrdia”

Misericordiae Vultus

Butlla

Francesc

Bisbe de Roma

Servent dels servents de Déu.

*A tots els que llegeixin aquesta carta
gràcia, misericòrdia i pau.*

1. Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Ella s'ha tornat viva, visible i ha assolit el seu cim en Jesús de Natzaret. El Pare, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), després d'haver revelat el seu nom a Moisès com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor» (Ex 34,6) no ha cessat de donar a conèixer de diverses maneres i en tants moments de la història la seva naturalesa divina. En la «plenitud del temps» (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, Ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l'ha vist a Ell, ha vist el Pare (cf. Jn 14,9). Jesús de Nazaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona¹ revela la misericòrdia de Déu.

2. Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat.

3. Hi ha moments en els quals d'una manera molt més intensa estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare.

¹ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. Dogm. *Dei Verbum*, 4.

És per això que he anunciat un *Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia* com a temps propici per a l'Església, perquè faci més fort i eficaç el testimoni dels creients.

L'Any Sant s'obrirà el 8 de desembre de 2015, solemnitat de la Immaculada Concepció. Aquesta festa litúrgica indica la manera d'obrar de Déu des de les albors de la nostra història. Després del pecat d'Adam i Eva, Déu no va voler deixar la humanitat en solitud i a mercè del mal. Per això va pensar i va voler Maria santa i immaculada en l'amor (cf. Ef 1,4), perquè fos la Mare del Redemptor de l'home. Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qualsevol pecat i ningú no podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona. A la festa de la Immaculada Concepció tindrà l'alegria d'obrir la Porta Santa. En aquesta ocasió serà una *Porta de la Misericòrdia*, a través de la qual qualsevol que hi entri podrà experimentar l'amor de Déu que consola, que perdona i ofereix esperança.

El diumenge següent, III d'Advent, s'obrirà la Porta Santa a la Catedral de Roma, la Basílica de Sant Joan del Laterà. Successivament s'obrirà la Porta Santa en les altres Basíliques Papals. Per al mateix diumenge estableixo que a cada Església particular, a la Catedral que és l'Església Mare per a tots els fidels, o a la Cocatedral o en una església de significat especial s'obri per tot l'Any Sant una idèntica *Porta de la Misericòrdia*. A judici de l'Ordinari, ella podrà ser oberta també en els Santuaris, meta de tants pelegrins que en aquests llocs sants amb freqüència són tocats en el cor per la gràcia i troben el camí de la conversió. Cada Església particular, aleshores, estarà directament compromesa a viure aquest Any Sant com un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual. El Jubileu, per tant, serà celebrat a Roma així com a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església.

4. He escollit la data del 8 de desembre pel seu gran significat en la història recent de l'Església. En efecte, obriré la Porta Santa en el cinquantè aniversari de la conclusió del Concili Ecumènic Vaticà II. L'Església sent la necessitat de mantenir viu aquest esdeveniment. Per a ella iniciava un nou període de la seva història. Els Pares reunits en el Concili havien percebut intensament, com un veritable buf de l'Esperit, l'exigència de parlar de Déu als homes del seu temps en un mode més comprensible. Esfondrades les muralles que per molt temps havien reclòs l'Església en una ciutadella privilegiada, havia arribat el temps d'anunciar l'Evangeli d'una manera nova. Una nova etapa en l'evangelització de sempre. Un nou compromís per a tots els cristians de testimoniar amb major entusiasme i convicció la pròpia fe. L'Església sentia la responsabilitat de ser en el món signe viu de l'amor del Pare.

Tornen a la ment les paraules carregades de significat que sant Joan XXIII pronuncià en l'obertura del Concili per indicar el camí a seguir: «En el nostre temps, l'Esposa de Crist prefereix usar el remei de la misericòrdia que no pas empunyar les armes de la severitat... L'Església Catòlica, en elevar per mitjà d'aquest Concili Ecumènic la torxa de la veritat catòlica, vol mostrar-se mare amorosíssima de tots, benigna, pacient, plena de misericòrdia i de bondat pels fills que n'estan separats». En el mateix horitzó es col·locava també el beat Pau VI el qual, en la Conclusió del Concili, s'expressava d'aquesta manera: «Volem més aviat notar com la religió del nostre Concili ha estat principalment la caritat... L'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili... Un corrent d'afecte i admiració s'ha desbordat del Concili sobre el món humà modern. Han estat reprovats errors, sí, perquè aquesta és l'exigència, tant de la caritat com de la veritat, però envers les persones, no hi ha hagut res més que invitació, respecte i amor. En lloc de diagnòstics depriments, remeis encoratjadors; en lloc de presagis funestos, missatges de confiança han partit del Concili cap al món contemporani: els seus valors no només han estat respectats sinó que també han estat honrats, sostinguts els seus esforços, les seves aspiracions, purificades i beneïdes... Una altra cosa hem de destacar encara: tota aquesta riquesa doctrinal no mira més que una cosa: servir l'home. Es tracta de tot l'home, qualsevol que sigui la seva condició, la seva misèria, les seves necessitats»².

Amb aquests sentiments d'agraïment per tot el que l'Església ha rebut i de responsabilitat per la tasca que ens espera, travessarem la Porta Santa, en la plena confiança de saber-nos acompanyats per la força del Senyor Ressuscitat que continua sostenint la nostra peregrinació. Que l'Esperit Sant que condueix els passos dels creients perquè cooperin en l'obra de salvació realitzada per Crist, sigui guia i suport del Poble de Déu per ajudar-lo a contemplar el rostre de la misericòrdia³.

5. L'Any jubilar es conclourà en la solemnitat litúrgica de Jesucrist Rei de l'Univers, el 20 de novembre de 2016. En aquest dia, tancant la Porta Santa, tindrem abans de res sentiments de gratitud i de reconeixement cap a la Santíssima Trinitat per haver-nos concedit un temps extraordinari de gràcia. Encomanarem la vida de l'Església, la humanitat sencera i l'immens cosmos a la Senyoria de Crist, esperant que difongui la seva misericòrdia com la rosada del matí per a una fecunda història, encara per construir amb el compromís de tots en el pròxim futur. Com desitjo que els anys per

² Al·locució en l'última sessió pública, 7 de desembre de 1965.

³ Cf. Conc. Ecum. Vat. II. Const. Dogm. *Lumen gentium*, 16; Const. Past. *Gaudium et spes*, 15.

venir estiguin impregnats de misericòrdia per poder anar a l'encontre de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu! Que a tots, creients i llunyans, pugui arribar el bàlsam de la misericòrdia com a signe del Regne de Déu que està ja present enmig de nosaltres.

6. «És propi de Déu usar misericòrdia i especialment en això es manifesta la seva omnipotència»⁴. Les paraules de sant Tomàs d'Aquino mostren que la misericòrdia divina no és de cap manera un signe de debilitat, sinó més aviat la qualitat de l'omnipotència de Déu. És per això que la litúrgia, en una de les col·lectes més antigues, convida a pregar dient: «Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com quan perdoneu i us compadiu»⁵. Déu serà sempre per a la humanitat com Aquell que és present, proper, provident, sant i misericordiós. «Pacient i misericordiós» és el binomi que sovint apareix en l'Antic Testament per a descriure la naturalesa de Déu. El seu ser misericordiós es constata concretament en tantes accions de la història de la salvació on la seva bondat preval per sobre del càstig i la destrucció. Els Salm, de manera particular, destaquen aquesta grandesa del procedir diví: «Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la mort la teva vida i et corona d'amor entranyable» (103,3-4). D'una manera encara més explícita, un altre Salm testimonia els signes concrets de la seva misericòrdia: «El Senyor allibera els presos, el Senyor dóna la vista als cecs, el Senyor redreça els qui ensopeguen, el Senyor estima els justos; el Senyor guarda els forasters, manté les viudes i els orfes, però capgira els camins dels injustos» (146,7-9). Finalment, heus aquí altres expressions del salmista: «El Senyor guareix els cors desfets, els embena les ferides [...]. El Senyor sosté els desvalguts, però abat els injustos fins a terra» (147,3.6). Així doncs, la misericòrdia de Déu no és una idea abstracta, sinó una realitat concreta amb la qual Ell revela el seu amor, que és com el d'un pare o una mare que es commouen en el més profund de les seves entranyes pel propi fill. Val a dir que es tracta realment d'un amor "visceral". Prové des d'allò més íntim com un sentiment profund, natural, fet de tendresa i compassió, d'indulgència i de perdó.

7. "Perdura eternament el seu amor": és la tornada que acompanya cada vers del Salm 136 mentre es narra la història de la revelació de Déu. En raó de la misericòrdia, totes les vicissituds de l'Antic Testament estan carregades d'un profund valor salvífic. La misericòrdia fa de la història de Déu amb el seu poble una història de salvació. Repetir contínuament "Perdura eternament el seu amor", com ho fa el Salm, sembla un intent per trencar

4 Sant Tomàs d'Aquino, *Summa Theologiae*, II-II, q. 30, a. 4.

5 XXVI diumenge del temps ordinari. Aquesta col·lecta es troba ja al segle VIII, entre els textos eucològics del *Sacramentario Gelasiano* (1198).

el cercle de l'espai i del temps per a introduir-lo tot en el misteri etern de l'amor. És com si es volgués dir que no només en la història, sinó per tota l'eternitat, l'home estarà sempre sota la mirada misericordiosa del Pare. No és casual que el poble d'Israel hagi volgut integrar aquest Salm, el "Gran *hallel*" com és conegut, en les festes litúrgiques més importants.

Abans de la Passió, Jesús pregà amb aquest Salm de la misericòrdia. Ho testimonia l'evangelista Mateu quan diu que «després d'haver cantat l'himne» (26,30), Jesús amb els seus deixebles sortí cap a la Muntanya de les Oliveres. Mentre instituïa l'Eucaristia, com a memorial perenne d'ell mateix i de la seva Pasqua, va posar simbòlicament aquest acte suprem de la Revelació a la llum de la misericòrdia. En aquest mateix horitzó de la misericòrdia, Jesús va viure la seva passió i mort, conscient del gran misteri de l'amor de Déu que s'hauria de complir a la creu. Saber que Jesús mateix va pregar amb aquest Salm, el fa per nosaltres els cristians encara més important i ens compromet a incorporar aquesta tornada en la nostra pregària de lloança quotidiana: "Perdura eternament el seu amor".

8. Amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat. La missió que Jesús ha rebut del Pare ha estat la de revelar el misteri de l'amor diví en plenitud. «Déu és amor» (1Jn 4,8.16), afirma per primera i única vegada en tota la Sagrada Escriptura l'evangelista Joan. Aquest amor s'ha fet ara visible i tangible en tota la vida de Jesús. La seva persona no és cap altra cosa sinó amor. Un amor que es dóna i ofereix gratuïtament. Les seves relacions amb les persones que se li apropen deixen veure quelcom únic i irrepetible. Els signes que realitza, sobretot vers els pecadors, vers les persones pobres, excloses, malaltes i sofrents porten en ells el distintiu de la misericòrdia. En Ell tot parla de misericòrdia. Res en Ell està privat de compassió.

Jesús, davant la multitud de persones que el seguien, veient que estaven malmenades i abatudes, perdudes i sense guia, va sentir des del més profund del cor una intensa compassió per elles (cf. Mt 9,36). A causa d'aquest amor compassiu va guarir els malalts que li presentaven (cf. Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la fam de grans multituds (cf. Mt 15,37). El que movia Jesús en totes les circumstàncies no era sinó la misericòrdia, amb la qual llegia el cor dels interlocutors i responia a les seves necessitats més reals. Quan va trobar la vídua de Naïm, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir una gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes, i li retornà el seu fill ressuscitant-lo de la mort (cf. Lc 7,15). Després d'haver alliberat l'endimoniat de Gerasa, li confia aquesta missió: «Anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu» (Mc 5,19). També la vocació de Mateu es col·loca a l'horitzó de la misericòrdia. Passant davant del banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era

una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vençant la resistència dels altres deixebles, l'escull a ell, el pecador i públicà, perquè sigui un dels Dotze. Sant Beda el Venerable, comentant aquesta escena de l'Evangelí, va escriure que Jesús mirà Mateu amb amor misericordiós i l'escollí: *miserando atque eligendo*⁶. Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema.

9. En les paràboles dedicades a la misericòrdia, Jesús revela la naturalesa de Déu com la d'un Pare que no es dóna mai per vençut fins que no hagi dissolt el pecat i superat el rebuig amb la compassió i la misericòrdia. Coneixem aquestes paràboles; tres en particular: la de l'ovella perduda i de la moneda extraviada, i la del pare i els dos fills (cf. Lc 15,1-32). En aquestes paràboles, Déu és presentat sempre ple d'alegria, sobretot quan perdona. En elles trobem el nucli de l'Evangelí i de la nostra fe, perquè la misericòrdia es mostra com la força que tot ho venç, que omple d'amor el cor i que consola amb el perdó.

D'una altra paràbola, a més, podem extreure un ensenyament pel nostre estil de vida cristià. Provocat per la pregunta de Pere sobre quantes vegades seria necessari perdonar, Jesús respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,22) i va pronunciar la paràbola del “servent sense compassió”. Aquest, cridat pel patró a restituir una gran suma, li suplica de genolls i el patró li condona el deute. Però immediatament troba un altre servent com ell que li devia uns pocs denaris, el qual li suplica de genolls que tingui pietat, però ell s'hi nega i el fa empresonar. Aleshores el patró, advertit del fet, s'irrita molt i tornant a cridar aquell servent li diu: «No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?» (Mt 18,33). I Jesús conclou: «Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà» (Mt 18,35).

La paràbola ofereix un profund ensenyament a cadascú de nosaltres. Jesús afirma que la misericòrdia no és només l'obrar del Pare, sinó que ella es converteix en el criteri per saber quins són realment els seus fills. Així, estem cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia. El perdó de les ofenses esdevé l'expressió més evident de l'amor misericordiós i per a nosaltres cristians és un imperatiu del qual no podem prescindir. Com n'és de difícil moltes vegades perdonar! I, no obstant, el perdó és l'instrument posat en les nostres fràgils mans per assolir la serenitat del cor. Fer desaparèixer el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per viure feliços. Acollim llavors l'exhortació de l'Apòstol: «Que la posta de sol no us trobi encara ressen-

⁶ Cf. *Hom.* 21: CCL 122, 149-151.

tits» (Ef 4,26). I sobretot escoltem la paraula de Jesús que ha assenyalat la misericòrdia com a ideal de vida i com a criteri de credibilitat de la nostra fe. «Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!» (Mt 5,7) és la benaurança en la que hem d'inspirar-nos durant aquest Any Sant.

Com es pot notar, la misericòrdia en la Sagrada Escriptura és la paraula clau per indicar l'acció de Déu cap a nosaltres. Ell no es limita a afirmar el seu amor, sinó que el fa visible i tangible. L'amor, després de tot, mai no podrà ser una paraula abstracta. Per la seva mateixa naturalesa és vida concreta: intencions, actituds, comportaments que es verifiquen en el viure quotidià. La misericòrdia de Déu és la seva responsabilitat per nosaltres. Ell se sent responsable, és a dir, desitja el nostre bé i vol veure'ns feliços, plens d'alegria i serens. És sobre aquesta mateixa amplitud d'ona que s'ha d'orientar l'amor misericordiós dels cristians. Tal com estima el Pare, així estimen els fills. Tal com Ell és misericordiós, així estem cridats nosaltres a ser misericordiosos els uns amb els altres.

10. La misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb la que es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoni cap al món no pot estar mancat de misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu. L'Església «viu un desig inesgotable de brindar misericòrdia»⁷. Tal vegada massa temps ens hem oblidat d'indicar i de caminar per la via de la misericòrdia. D'una banda, la temptació de pretendre sempre i només la justícia ha fet oblidar que aquesta és el primer pas, necessari i indispensable, però l'Església necessita anar més enllà per assolir una meta més alta i més significativa. D'altra banda, és trist constatar com l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada vegada més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Sense el testimoni del perdó queda només una vida infecunda i estèril, com si es visqués en un desert desolat. Ha arribat de nou per a l'Església el temps de fer-se càrrec de l'anunci alegre del perdó. És el temps de retornar a l'essencial per fer-nos càrrec de les debilitats i dificultats dels nostres germans. El perdó és una força que ressuscita a una vida nova i infon el valor per mirar el futur amb esperança.

11. No podem oblidar el gran ensenyament que sant Joan Pau II va oferir en la seva segona encíclica *Dives in misericordia*, que en el seu moment arribà sense ser esperada i va agafar a molts per sorpresa amb motiu del tema que afrontava. Vull recordar dos passatges en particular. Abans de res, el sant Pare feia notar l'oblit del tema de la misericòrdia en

7 Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 24

la cultura present: «La mentalitat contemporània, potser en major mesura que la de l'home del passat, sembla oposar-se al Déu de la misericòrdia i tendeix, a més, a vorejar la vida i arrencar del cor humà la idea mateixa de la misericòrdia. La paraula i el concepte de misericòrdia semblen produir un cert neguit en l'home, que, gràcies als avenços tan enormes de la ciència i de la tècnica, com mai no van ser coneguts abans en la història, s'ha fet amo i ha dominat la terra molt més que en el passat (cf. Gn 1, 28). Tal domini sobre la terra, entès potser unilateralment i superficialment, sembla no deixar espai a la misericòrdia... A causa d'això, en la situació actual de l'Església i del món, molts homes i molts ambients guiats per un viu sentit de fe es dirigeixen, jo diria gairebé espontàniament, a la misericòrdia de Déu»⁸.

A més, sant Joan Pau II motivava amb aquestes paraules la urgència d'anunciar i testimoniar la misericòrdia en el món contemporani: «Ella està dictada per l'amor a l'home, a tot el que és humà i que, segons la intuïció de gran part dels contemporanis, està amenaçat per un perill immens. El misteri de Crist... m'obliga al mateix temps a proclamar la misericòrdia com a amor compassiu de Déu, revelat en el mateix misteri de Crist. Això m'obliga també a recórrer a tal misericòrdia i a implorar-la en aquesta difícil crítica fase de la història de l'Església i del món»⁹. Aquest ensenyament és avui més que mai actual i mereix ser reprès en aquest Any Sant. Acollim novament les seves paraules: «L'Església viu una vida autèntica, quan professa i proclama la misericòrdia – l'atribut més fantàstic del Creador i del Redemptor – i quan apropa els homes a les fonts de la misericòrdia del Salvador, de les que és dipositària i dispensadora»¹⁰.

12. L'Església té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor de l'Evangeli que batega, que a través seu ha d'abastar la ment i el cor de tota persona. L'Esposa de Crist fa seu el comportament del Fill de Déu que surt a l'encontre de tots, sense excloure ningú. En el nostre temps, en el que l'Església està compromesa en la nova evangelització, el tema de la misericòrdia exigeix ser proposat un cop més amb nou entusiasme i amb una renovada acció pastoral. És determinant per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci que ella visqui i testimonii en primera persona la misericòrdia. El seu llenguatge i els seus gestos han de transmetre misericòrdia per a penetrar en el cor de les persones i motivar-les a retrobar el camí de retorn al Pare.

La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. D'aquest amor, que arriba fins al perdó i al do de si mateix, l'Església es fa serventa i medidora

⁸ N., 2.

⁹ Joan Pau II, Carta Enc. *Dives in misericordia*, 15

¹⁰ *Ibid.*, 13.

davant dels homes. Per tant, on l'Església sigui present, allí ha de ser evident la misericòrdia del Pare. En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia.

13. Volem viure aquest Any Jubilar a la llum de la paraula del Senyor: *Misericordiosos com el Pare*. L'evangelista refereix l'ensenyament de Jesús: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del cel» (Lc 6,36). És un programa de vida tan comprometedor com ric d'alegria i de pau. L'imperatiu de Jesús es dirigeix als qui escolten la seva veu (cf. Lc 6,27). Per ser capaços de misericòrdia en primer lloc hem de col·locar-nos a l'escolta de la Paraula de Déu. Això significa recuperar el valor del silenci per a meditar la Paraula que se'ns adreça. D'aquesta manera és possible contemplar la misericòrdia de Déu i assumir-la com a propi estil de vida.

14. La *peregrinació* és un signe peculiar en l'Any Sant, perquè és icona del camí que cada persona realitza en la seva existència. La vida és una peregrinació i l'ésser humà és *viator*, un pelegrí que recorre el seu camí fins a assolir la meta anhelada. També per arribar a la Porta Santa a Roma i a qualsevol altre lloc, cadascú haurà de realitzar, d'acord amb les pròpies forces, un pelegrinatge. Això serà un signe del fet que també la misericòrdia és una meta per assolir i que requereix compromís i sacrifici. Que el pelegrinatge sigui estímul per a la conversió: travessant la Porta Santa ens deixarem abraçar per la misericòrdia de Déu i ens comprometrem a ser misericordiosos amb els altres com el Pare ho és amb nosaltres.

El Senyor Jesús indica les etapes de la peregrinació mitjançant la qual és possible assolir aquesta meta: «No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats» (Lc 6,37-38). Diu, abans de res, *no jutjar* i *no condemnar*. Si no es vol incórrer en el judici de Déu, ningú no es pot convertir en el jutge del propi germà. Els homes amb els seus judicis s'aturen en la superfície, mentre el Pare mira l'interior. Quant de mal fan les paraules quan estan motivades per sentiments de gelosia i enveja! Parlar malament del propi germà en la seva absència equival a exposar-lo al descrèdit, a comprometre la seva reputació i a deixar-lo a mercè de la xafarderia. No jutjar i no condemnar significa, en positiu, saber percebre allò que hi ha de bo en cada persona i no permetre que hagi de sofrir pel nostre judici parcial i per la nostra presumpció de saber-ho tot. Tanmateix, això no és encara suficient per manifestar la misericòrdia. Jesús demana també *perdonar* i *donar*. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers en haver-lo rebut de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu vessa sobre nosaltres la seva benevolència amb gran magnanimitat.

Misericordiosos com el Pare és el “lema” de l’Any Sant. En la misericòrdia tenim la prova de com Déu estima. Ell ho dóna tot de si mateix, per sempre, gratuïtament i sense demanar res a canvi. Ve a ajudar-nos quan l’invoquem. És bonic que la pregària quotidiana de l’Església comenci amb aquestes paraules: «Sigueu amb nosaltres, Déu nostre, Senyor veniu a ajudar-nos» (Cf. Sl 70,2). L’auxili que invoquem és ja el primer pas de la misericòrdia de Déu cap a nosaltres. Ell ve a salvar-nos de la condició de debilitat en la qual vivim. I el seu auxili consisteix a permetre’ns captar la seva presència i proximitat. Dia rere dia, tocats per la seva compassió, també nosaltres arribarem a ser compassius amb tots.

15. En aquest Any Sant, podrem realitzar l’experiència d’obrir el cor a tots els qui viuen en les més contradictòries perifèries existencials, que amb freqüència el món modern dramàticament crea. Quantes situacions de precarietat i patiment hi ha al món avui! Quantes ferides segellen la carn de molts que no tenen veu perquè el seu crit s’ha debilitat i silenciàt a causa de la indiferència dels pobles rics. En aquest Jubileu l’Església serà cridada a guarir encara més aquestes ferides, a alleujar-les amb l’oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a guarir-les amb la solidaritat i la deguda atenció. No caiguem en la indiferència que humilia, en la rutina que anestesia l’ànim i impedeix descobrir la novetat, en el cinisme que destrueix. Obrim els nostres ulls per mirar les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i sentim-nos provocats a escoltar el seu crit d’auxili. Que les nostres mans estrenyïn les seves, i que els apropem a nosaltres perquè sentin el caliu de la nostra presència, de la nostra amistat i de la fraternitat. Que el seu crit es torni el nostre i junts puguem trencar la barrera de la indiferència que acostuma a regnar sobiranament per amagar la hipocresia i l’egoisme.

El meu viu desig és que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les *obres de misericòrdia corporals i espirituals*. Serà una manera per despertar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l’Evangeli, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia perquè puguem adonar-nos de si vivim o no com a deixebles seus. Redescobrim les obres de misericòrdia corporals: donar menja al famolenc, donar beure a l’assedegat, vestir al despullat, acollir al foraster, assistir als malalts, visitar als presos, enterrar als morts. I no oblidem les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

No ens podem escapar de les paraules del Senyor i en base a elles serem jutjats: si hem donat menjar al famolenc i beure a l’assedegat. Si hem acollit

l'estranger i vestit el despullat. Si hem dedicat temps per acompanyar a qui estava malalt o a la presó (cf. Mt 25,31-45). Igualment se'ns preguntarà si hem ajudat a sortir del dubte, que fa caure en la por i en ocasions és font de solitud; si hem estat capaços de vèncer la ignorància en la que viuen milions de persones, sobretot els infants privats de l'ajuda necessària per ser rescatats de la pobresa; si hem estat capaços de ser a prop de qui estava sol i afligit; si hem perdonat a qui ens va ofendre i rebutjat qualsevol forma de rancor o de violència que condueix a la violència; si hem tingut paciència seguint l'exemple de Déu que és tan pacient amb nosaltres; finalment, si hem encomanat al Senyor en la pregària els nostres germans i germanes. En cada un d'aquests "més petits" és present Crist mateix. La seva carn es fa de nou visible com a cos martiritzat, nafrat, flagel·lat, desnodrit, en fugida..., perquè nosaltres els reconeguem, el toquem i l'assistim amb cura. No oblidem les paraules de sant Joan de la Creu: «En el capvespre de les nostres vides, serem jutjats en l'amor» .

16. A l'Evangeli de Lluc trobem un altre aspecte important per viure amb fe el Jubileu. L'evangelista narra que Jesús, un dissabte, tornà a Natzaret i, com era costum, entrà a la Sinagoga. El van cridar perquè llegís l'Escriptura i la comentés. El passatge era el del profeta Isaïes on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (61,12). "Un any de gràcia": és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. Aquest Any Sant comporta la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del Profeta: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament als qui estan presoners de les noves esclavituts de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar dignitat als qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoni dels cristians està cridat oferir. Que ens acompanyin les paraules de l'Apòstol: «El qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria» (Rm 12,8).

17. Que la Quaresma d'aquest any Jubilar sigui viscuda amb major intensitat, com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu. Quantes pàgines de la Sagrada Escriptura poden ser meditades en les setmanes de Quaresma per redescobrir el rostre misericordiós del Pare! Amb les paraules del profeta Miquees també nosaltres podem repetir: Vós, oh Senyor, sou un Déu que perdoneu les culpes, que no manteniu per sempre l'enuig, vós us complaeu a estimar. Vós, Senyor, tornareu a compadir-vos de nosaltres i a tenir pietat del vostre poble. Destruïreu les nostres culpes i llançareu al fons del mar tots els nostres pecats (cf. 7,18-19).

Les pàgines del profeta Isaïes podran ser meditades amb major atenció en aquest temps de pregària, dejuni i caritat: «El dejuni que jo aprecio és aquest: allibera els qui han estat empresonats injustament, deslliga les corretges del jou, deixa lliures els oprimits i trosseja jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despullat. Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment. Tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell mateix et respondrà; quan cridis auxili, ell et dirà: Aquí em tens! Si treus de casa teva tots els jous i no assenyaless amb el dit per acusar, si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia. En tot moment el Senyor et conduirà, en ple desert saciarà la teva fam, et farà fort i vigorós i seràs com un hort amarat d'aigua, com una font que mai no s'estronca» (58,6-11).

Que la iniciativa “24 hores per al Senyor”, que se celebra durant el divendres i dissabte que antecedeixen el IV diumenge de Quaresma, s'incrementi en les Diòcesis. Moltes persones estan tornant a apropar-se al sagrament de la Reconciliació i entre elles molts joves, que en una experiència semblant solen retrobar el camí per tornar al Senyor, per viure un moment d'intensa pregària i redescobrir el sentit de la pròpia vida. Novament posem al centre amb convenciment el sagrament de la Reconciliació, perquè ens permet tocar en la pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior.

No em cansaré mai d'insistir que els confessors siguin un veritable signe de la misericòrdia del Pare. Ser confessors no s'improvisa. S'arriba a ser-ho quan, abans de res, ens fem nosaltres penitents a la recerca de perdó. No oblidem mai que ser confessors significa participar de la mateixa missió de Jesús i ser signe concret de la continuïtat d'un amor diví que perdona i que salva. Cadascú de nosaltres ha rebut el do de l'Esperit Sant per al perdó dels pecats, d'això en som responsables. Cap de nosaltres és amo del Sagrament, sinó fidel servidor del perdó de Déu. Cada confessor haurà d'acollir els fidels com el pare en la paràbola del fill pròdig: un pare que corre a la trobada del fill encara que hagués dilapidat els seus béns. Els confessors estan cridats a abraçar aquest fill penedit que torna a casa i a manifestar l'alegria per haver-lo trobat. No es cansaran de sortir a l'encontre també de l'altre fill que es va quedar fora, incapaç d'alegrar-se, per explicar-li que el seu judici sever és injust i no té cap sentit davant de la misericòrdia del Pare que no coneix límits. No faran preguntes impertinents, sinó que com el pare de la paràbola interrompren el discurs preparat pel fill pròdig, perquè seran capaços de percebre en el cor de cada penitent la invocació d'ajuda i la súplica de perdó. En fi, els confessors estan cridats a ser sempre, a tot arreu, en cada situació i malgrat tot, el signe del primat de la misericòrdia.

18. Durant la Quaresma d'aquest Any Sant tinc la intenció d'enviar els *Missioners de la Misericòrdia*. Seran un signe de la sol·licitud materna de l'Església pel Poble de Déu, perquè entri en profunditat en la riquesa d'aquest misteri tan fonamental per a la fe. Seran preveres als quals donaré l'autoritat de perdonar també els pecats que estan reservats a la Seu Apostòlica, perquè es faci evident l'amplitud del seu mandat. Seran, sobretot, signe viu de com el Pare acull tots els qui estan a la recerca del seu perdó. Seran missioners de la misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tots d'una trobada carregada d'humanitat, font d'alliberament, rica de responsabilitat, per a superar els obstacles i reprendre la vida nova del Baptisme. Es deixaran conduir en la seva missió per les paraules de l'Apòstol: «Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots» (Rm 11,32). Tots aleshores, sense excloure ningú, estan cridats a percebre la crida a la misericòrdia. Que els missioners visquin aquesta crida conscients de poder fixar la mirada sobre Jesús, «gran sacerdot compassiu i digne de confiança» (He 2,17).

Demano als germans Bisbes que convidin i acullin aquests Missioners, perquè siguin abans de res predicadors convincents de la misericòrdia. Que s'organitzin en les Diòcesis “missions per al poble” de manera que aquests Missioners siguin anunciadors de l'alegria del perdó. Que se'ls demani celebrar el sagrament de la Reconciliació per als fidels, perquè el temps de gràcia donat en l'any jubilar permeti a tants fills allunyats trobar el camí de retorn cap a la casa paterna. Que els Pastors, especialment durant el temps fort de Quaresma, siguin sol·lícits a convidar els fidels a apropar-se «al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres» (He 4,16).

19. Que la paraula del perdó pugui arribar a tots i que la crida a experimentar la misericòrdia no deixi a ningú indiferent. La meva invitació a la conversió es dirigeix amb major insistència a aquelles persones que es troben allunyades de la gràcia de Déu a causa de la seva conducta de vida. Penso de manera particular en els homes i dones que pertanyen a algun grup criminal, qualsevol que aquest sigui. Pel vostre bé, us demano canviar de vida. Us ho demano en el nom del Fill de Déu que si bé combat el pecat mai no rebutja cap pecador. No caiguen en el terrible parany de pensar que la vida depèn dels diners i que davant d'ells tota la resta es torna mancada de valor i dignitat. És solament una il·lusió. No portem els diners amb nosaltres al més enllà. Els diners no ens donen la veritable felicitat. La violència usada per acumular fortunes que degoten sang no converteix ningú en poderós ni immortal. Per a tots, tard o d'hora, arriba el judici de Déu del qual ningú no en pot escapar.

Que la mateixa crida arribi també a totes les persones promotores o còmplices de corrupció. Aquesta nafra putrefacta de la societat és un greu

pecat que clama al cel ja que mina des dels seus fonaments la vida personal i social. La corrupció impedeix mirar el futur amb esperança perquè amb la seva prepotència i avidesa destrueix els projectes dels febles i oprimeix els més pobres. És un mal que neix en gestos quotidians per expandir-se després en escàndols públics. La corrupció és una obstinació en el pecat, que pretén substituir Déu amb la il·lusió dels diners com a forma de poder. És una obra de les tenebres, sostinguda per la sospita i la intriga. *Corruptio optimi pessima*, deia amb raó sant Gregori Magne, per indicar que ningú no pot sentir-se immune d'aquesta temptació. Per eradicar-la de la vida personal i social són necessàries la prudència, la vigilància, la lleialtat, la transparència, unides al coratge de la denúncia. Si no s'hi combat obertament, tard o d'hora busca còmplices i destrueix l'existència.

Aquest és el temps oportú per canviar de vida! Aquest és el temps per deixar-se tocar el cor. Davant tants crims comesos, fins i tot crims molt greus, és el moment d'escoltar el plor de totes les persones devastades per vosaltres en els seus béns, en la seva dignitat, en els afectes, en la seva pròpia vida. Romandre en el camí del mal és només font d'il·lusió i de tristesa. La veritable vida és alguna cosa ben diferent del que ara penseu. El Papa us estén la mà. Està disposat a escoltar-vos. N'hi ha prou només amb què acolliu la crida a la conversió i us sotmeteu a la justícia mentre l'Església us ofereix misericòrdia.

20. No serà inútil en aquest context recordar la relació existent entre *justícia* i *misericòrdia*. No són dos aspectes que estiguin en contradicció, sinó un sol moment que es desenvolupa progressivament fins a aconseguir el seu punt culminant en la plenitud de l'amor. La justícia és un concepte fonamental per a la societat civil quan, normalment, es fa referència a un ordre jurídic a través del qual s'aplica la llei. Amb la justícia s'entén també que a cadascú ha de ser donat el que li és degut. A la Bíblia, moltes vegades es fa referència a la justícia divina i a Déu com a jutge. Generalment és entesa com a l'observació integral de la llei i com el comportament de tot bon israelita conforme als manaments donats per Déu. Aquesta visió, tanmateix, ha conduït no poques vegades a caure en el legalisme, falsificant-ne el sentit originari i enfosquant el profund valor que la justícia té. Per superar la perspectiva legalista, seria necessari recordar que en la Sagrada Escripura la justícia és concebuda essencialment com un abandonar-se confiat en la voluntat de Déu.

Per la seva banda, Jesús parla moltes vegades de la importància de la fe, més que de l'observança de la llei. És en aquest sentit que hem de comprendre les seves paraules quan estant a taula amb Mateu i els seus amics diu als fariseus que li contestaven perquè menjava amb els publicans i pecadors: «Aneu a aprendre què vol dir allò de: *El que jo vull és amor; i*

no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Davant la visió d'una justícia com a mera observança de la llei que jutja, dividint les persones en justes i pecadores, Jesús s'inclina a mostrar el gran de do de la misericòrdia que busca els pecadors per oferir-los el perdó i la salvació. Es comprèn perquè, a causa d'aquesta perspectiva tan alliberadora i font de renovació, Jesús hagi estat rebutjat pels fariseus i pels doctors de la llei. Aquests, per ser fidels a la llei, carregaven només pesos sobre les espatlles de les persones, i així frustraven la misericòrdia del Pare. El reclam a observar la llei no pot obstaculitzar l'atenció per les necessitats que toquen la dignitat de les persones.

Sobre aquest tema és molt significativa la referència que Jesús fa al profeta Osees -«jo vull amor, i no sacrificis». Jesús afirma que d'ara endavant la regla de vida dels seus deixebles haurà de ser la que dóna el primat a la misericòrdia, com Ell mateix testimonia compartint la taula amb els pecadors. La misericòrdia, un cop més, es revela com a dimensió fonamental de la missió de Jesús. Ella és un veritable repte per als seus interlocutors que es detenen en el respecte formal de la llei. Jesús, en canvi, va més enllà de la llei; el seu compartir amb aquells que la llei considerava pecadors permet comprendre fins on arriba la seva misericòrdia.

També l'Apòstol Pau va fer un recorregut semblant. Abans de trobar Jesús en el camí a Damasc, la seva vida estava dedicada a perseguir de manera irreprovable la justícia de la llei (cf. Fl 3,6). La conversió a Crist el va conduir a ampliar la seva visió precedent fins al punt que en la carta als Gàlates afirma: «Hem cregut en Jesucrist i som justos, no per les obres de la Llei, sinó per la fe en Crist» (2,16). Sembla que la seva comprensió de la justícia ha canviat ara radicalment. Pau posa en primer lloc la fe i no més la llei. El judici de Déu no el constitueix l'observança o no de la llei, sinó la fe en Jesucrist, que amb la seva mort i resurrecció porta la salvació juntament amb la misericòrdia que justifica. La justícia de Déu es converteix ara en alliberament per tots els qui estan oprimits per l'esclavitud del pecat i les seves conseqüències. La justícia de Déu és el seu perdó (cf. Sl 51,11-16).

21. La misericòrdia no és contrària a la justícia sinó que expressa el comportament de Déu cap al pecador, oferint-li una ulterior possibilitat per examinar-se, convertir-se i creure. L'experiència del profeta Osees ve a ajudar-nos per mostrar-nos la superació de la justícia en direcció cap a la misericòrdia. L'època d'aquest profeta es compta entre les més dramàtiques de la història del poble hebreu. El Regne està proper a la destrucció; el poble no s'ha mantingut fidel a l'aliança, s'ha allunyat de Déu i ha perdut la fe dels Pares. Segons una lògica humana, és just que Déu pensi en rebutjar el poble infidel: no ha observat el pacte establert i per tant mereix la pena corresponent, l'exili. Les paraules del profeta ho testifiquen: «No tornarà al

país d'Egipte, però el rei d'Assíria el dominarà, perquè no han volgut tornar a mi» (Os 11,5). I no obstant això, després d'aquesta reacció que apel·la a la justícia, el profeta modifica radicalment el seu llenguatge i revela el veritable rostre de Déu: «Això em trasbalsaria el cor, s'encendria la meva pietat. No cediré a la meva indignació, no tornaré a destruir Efraïm, perquè jo sóc Déu i no un home, sóc el Sant, present enmig teu: no sóc dels qui es passegen d'ací d'allà!» (11,8-9). Sant Agustí, comentant les paraules del profeta diu: «És més fàcil que Déu contingui la ira que la misericòrdia»¹¹. És així. La ira de Déu dura un instant, mentre que la seva misericòrdia és eterna.

Si Déu s'aturés en la justícia deixaria de ser Déu, seria com tots els homes que invoquen respecte per la llei. La justícia per si mateixa no és suficient, i l'experiència ensenya que apel·lant solament a ella es corre el risc de destruir-la. Per això Déu va més enllà de la justícia amb la misericòrdia i el perdó. Això no significa restar-li valor a la justícia o fer-la supèrflua, al contrari. Qui s'equivoca haurà d'expiar la pena. Solament que aquesta no és la fi, sinó l'inici de la conversió, perquè s'experimenta la tendresa del perdó. Déu no rebutja la justícia. Ell l'engloba i la supera en un esdeveniment superior on s'experimenta l'amor que està a la base d'una veritable justícia. Hem de prestar molta atenció al que escriu Pau per no caure en el mateix error que l'Apòstol retreia als seus contemporanis jueus: «Desconeixen la justícia que ve de Déu i busquen de fer-se justos pel seu propi compte, sense sotmetre's a la justícia salvadora de Déu. Perquè Crist és el terme de la Llei, i així tothom qui creu en ell rep la justícia de Déu» (Rm 10,3-4). Aquesta justícia de Déu és la misericòrdia concedida a tots com a gràcia en raó de la mort i resurrecció de Jesucrist. La Creu de Crist, llavors, és el judici de Déu sobre tots nosaltres i sobre el món, perquè ens ofereix la certesa de l'amor i de la vida nova.

22. El Jubileu comporta també la referència a la *indulgència*. En l'Any Sant de la Misericòrdia ella adquireix una rellevància particular. El perdó de Déu pels nostres pecats no coneix límits. En la mort i resurrecció de Jesucrist, Déu fa evident aquest amor que és capaç fins i tot de destruir el pecat dels homes. Deixar-se reconciliar amb Déu és possible per mitjà del misteri pasqual i de la mediació de l'Església. Així aleshores, Déu està sempre disponible al perdó i mai no es cansa d'oferir-lo de manera sempre nova i inesperada. No obstant això, tots nosaltres vivim l'experiència del pecat. Sabem que estem cridats a la perfecció (cf. Mt 5,48), però sentim fort el pes del pecat. Mentre percebem la potència de la gràcia que ens transforma, experimentem també la força del pecat que ens condiciona. Malgrat el perdó, portem en la nostra vida les contradiccions que són con-

¹¹ Enarr. in Ps. 76, 11.

seqüència dels nostres pecats. En el sagrament de la Reconciliació, Déu perdona els pecats, que realment queden cancel·lats; i no obstant això, la petjada negativa que els pecats tenen en els nostres comportaments i en els nostres pensaments roman. La misericòrdia de Déu és fins i tot més forta que això. Ella es transforma en *indulgència* del Pare que a través de l'Esposa de Crist arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu, conseqüència del pecat, habilitant-lo a obrar amb caritat, a créixer en l'amor més que no pas a recaure en el pecat.

L'Església viu la comunió dels Sants. A l'Eucaristia aquesta comunió, que és do de Déu, actua com a unió espiritual que ens uneix als creients amb els Sants i els Beats el nombre dels quals és incalculable (cf. Ap 7,4). La seva santedat ve a ajudar la nostra fragilitat, i així la Mare Església és capaç amb la seva pregària i la seva vida de trobar la debilitat dels uns amb la santedat dels altres. Viure aleshores la indulgència en l'Any Sant significa apropar-se a la misericòrdia del Pare amb la certesa que el seu perdó s'estén sobre tota la vida del creient. Indulgència és experimentar la santedat de l'Església que participa a tots dels beneficis de la redempció de Crist, perquè el perdó s'estengui fins a les últimes conseqüències a les que arriba l'amor de Déu. Visquem intensament el Jubileu demanant al Pare el perdó dels pecats i la dispensació de la seva indulgència misericordiosa.

23. La misericòrdia posseeix un valor que sobrepassa els confins de l'Església. Ella ens relaciona amb el judaisme i l'Islam, que la consideren un dels atributs més qualificatius de Déu. Israel abans de res va rebre aquesta revelació, que roman en la història com el començament d'una riquesa incommensurable d'oferir a la humanitat sencera. Com hem vist, les pàgines de l'Antic Testament estan entreteixides de misericòrdia perquè narren les obres que el Senyor ha realitzat en favor del seu poble en els moments més difícils de la seva història. L'Islam, per la seva banda, atribueix al Creador el nom, entre d'altres, de Misericordiós i Clement. Aquesta invocació apareix amb freqüència en els llavis dels fidels musulmans, que se senten acompanyats i sostinguts per la misericòrdia en la seva quotidiana feblesa. També ells creuen que ningú no pot limitar la misericòrdia divina perquè les seves portes estan sempre obertes.

Que aquest any Jubilar viscut en la misericòrdia pugui afavorir la trobada amb aquestes religions i amb les altres nobles tradicions religioses; que ens faci més oberts al diàleg per conèixer-les i comprendre'ns millor; que elimini tota forma de tancament i menyspreu, i allunyi qualsevol forma de violència i de discriminació.

24. El pensament es dirigeix ara a la Mare de la Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu. Ningú com Maria ha

conegut la profunditat del misteri de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la presència de la misericòrdia feta carn. La Mare del Crucificat Ressuscitat va entrar en el santuari de la misericòrdia divina perquè va participar íntimament en el misteri del seu amor.

Escollida per ser la Mare del Fill de Déu, Maria va estar preparada des de sempre per ser Arca de l'Aliança entre Déu i els homes. Va custodiar en el seu cor la divina misericòrdia en perfecta sintonia amb el seu Fill Jesús. El seu cant de lloança, en el llinar de la casa d'Isabel, va estar dedicat a la misericòrdia que s'estén «de generació en generació» (Lc 1,50). També nosaltres estàvem presents en aquelles paraules profètiques de la Mare de Déu. Això ens servirà de consolació i de suport mentre travessarem la Porta Santa per experimentar els fruits de la misericòrdia divina.

Al peu de la creu, Maria juntament amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l'ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testimonia que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i abasta tothom sense excloure ningú. Dirigim a ella l'antiga i sempre nova pregària del *Salve Regina*, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús.

Que la nostra pregària s'estengui també a tants Sants i Beats que van fer de la misericòrdia la seva missió de vida. En particular el pensament es dirigeix a la gran apòstol de la misericòrdia, santa Faustina Kowalska. Que ella, que va ser cridada a entrar en les profunditats de la divina misericòrdia, intercedeixi per nosaltres i ens obtingui viure i caminar sempre en el perdó de Déu i en la indestructible confiança en el seu amor.

25. Aquest és un Any Sant extraordinari, aleshores, per viure en la vida de cada dia la misericòrdia que des de sempre el Pare dispensa cap a nosaltres. En aquest Jubileu deixem-nos sorprendre per Déu. Ell mai no es cansa d'obrir de bat a bat la porta del seu cor per repetir que ens estima i que vol compartir amb nosaltres la seva vida. L'Església sent la urgència d'anunciar la misericòrdia de Déu. La seva vida és autèntica i creïble quan amb convicció fa de la misericòrdia el seu anunci. Ella sap que la primera tasca, sobretot en un moment com el nostre, ple de grans esperances i fortes contradiccions, és la d'introduir a tothom en el misteri de la misericòrdia de Déu, contemplant el rostre de Crist. L'Església està cridada en primer lloc a ser el testimoni veraç de la misericòrdia, professant-la i vivint-la com el centre de la Revelació de Jesucrist. Des del cor de la Trinitat, des de la intimitat més profunda del misteri de Déu, brolla i corre sense parar el gran riu de la misericòrdia. Aquesta font mai no podrà esgotar-se, per molts que siguin els que s'hi s'apropin. Cada vegada que algú en tindrà necessitat

podrà venir a ella, perquè la misericòrdia de Déu no té fi. És insondable la profunditat del misteri que amaga, és inesgotable la riquesa que d'ella prové.

Que en aquest Any Jubilar l'Església es converteixi en ressò de la Paraula de Déu que repeteix forta i decidida una paraula i un gest de perdó, de suport, d'ajuda, d'amor. Que mai no es cansi d'oferir misericòrdia i sigui sempre pacient a l'hora de confortar i perdonar. Que l'Església es faci veu de cada home i dona i repeteixi amb confiança i sense repòs: «Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre» (Sl 25,6).

*Donat a Roma, prop de Sant Pere,
l'11 d'abril,
Vigília del Segon Diumenge de Pasqua
o de la Divina Misericòrdia,
de l'Any del Senyor 2015,
tercer del meu pontificat.*

Franciscus

89a Jornada Mundial de les Missions

Missatge del Sant Pare Francesc

18 d'octubre de 2015

Benvolguts germans i germanes,

La Jornada Mundial de les Missions 2015 té lloc en el context de l'Any de la Vida Consagrada, del qual rep un estímul per a la pregària i la reflexió. De fet, si tot batejat està cridat a donar testimoniatge del Senyor Jesús proclamant la fe que ha rebut com un do, això val de manera particular per a la persona consagrada, perquè entre la *vida consagrada* i la *missió* hi ha un fort vincle. El seguiment de Jesús, que ha donat lloc a l'aparició de la vida consagrada en l'Església, respon a la crida a prendre la creu i anar darrere d'ell, a imitar la seva dedicació al Pare i els seus gestos de servei i d'amor, a perdre la vida per a trobar-la. I atès que tota l'existència de Crist té un caràcter missioner, els homes i les dones que el segueixen més de prop assumeixen plenament aquest mateix caràcter.

La dimensió missionera, pel fet de pertànyer a la naturalesa mateixa de l'Església, és també *intrínseca a qualsevol forma de vida consagrada*, i no pot ser descuidada sense que deixi un buit que desfiguri el carisma. La missió no és proselitisme o mera estratègia; la missió és part de la «gramàtica» de la fe, és quelcom imprescindible per a aquells que escolten la veu de l'Esperit que murmura «vine» i «vés». Qui segueix Crist es converteix necessàriament en missioner, i sap que Jesús «camina amb ell, parla amb ell, respira amb ell». «Percep Jesús viu en ell enmig de la tasca missionera» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 266).

La missió és una *passió per Jesús* però, alhora, és una *passió pel seu poble*. Quan ens aturem davant Jesús crucificat, reconeixem tot el seu amor que ens dignifica i ens sosté; i en aquest mateix moment percebem que aquest amor, que neix del seu cor traspassat, s'estén a tot el poble de Déu i a la humanitat sencera; així redescobrim que ell ens vol prendre com a instruments per a arribar cada vegada més a prop del seu poble estimat (cf. *ibid.*, 268) i de tots aquells que el busquen amb cor sincer. En el mandat de Jesús: «Aneu», hi són presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església. En ella tots estan cridats a anunciar l'Evangelí a través del testimoniatge de la vida, i de manera especial es demana als consagrats que escoltin la veu de l'Esperit, que els crida a anar a les grans perifèries de la missió, entre les persones a les quals encara no ha arribat l'Evangelí.

El cinquantè aniversari del Decret conciliar *Ad gentes* ens convida a rellegir i meditar aquest document que va suscitar un *fort impuls missioner*

en els instituts de vida consagrada. A les comunitats contemplatives va reprendre llum i eloqüència la figura de santa Teresa de l'Infant Jesús, patrona de les missions, com a inspiradora del vincle íntim de la vida contemplativa amb la missió. Per a moltes congregacions religioses de vida activa l'anhel missioner que va sorgir del Concili Vaticà II es va iniciar amb una obertura extraordinària a la missió *ad gentes*, sovint acompanyada per l'acollida de germans i germanes provinents de terres i cultures trobades durant l'evangelització, per la qual cosa avui es pot parlar d'una interculturalitat generalitzada en la vida consagrada. Precisament per aquest motiu és urgent tornar a proposar l'ideal de la missió en el seu centre: Jesucrist, i en la seva exigència: la donació total de si mateix a la proclamació de l'Evangelí. No hi pot haver cap concessió sobre això: *qui, per la gràcia de Déu, rep la missió, està cridat a viure la missió.* Per a aquestes persones, l'anunci de Crist a les diferents perifèries del món es converteix en la manera de viure el seguiment d'ell i recompensa la multitud d'esforços i privacions. Qualsevol tendència a desviar-se d'aquesta vocació, encara que sigui acompanyada per nobles motius relacionats amb moltes necessitats pastorals, eclesials o humanitàries, no està en consonància amb la crida personal del Senyor al servei de l'Evangelí. Als *instituts missioners* els formadors estan cridats tant a indicar clarament i honestament aquesta perspectiva de vida i d'acció com a actuar amb autoritat en el discerniment de les vocacions missioneres autèntiques. Em dirigeixo especialment *als joves*, que continuen essent capaços de donar testimonis valents i de realitzar gestes generoses a vegades a contracorrent: *no deixeu que us robin el somni d'una missió autèntica*, d'un seguiment de Jesús que impliqui l'entrega total d'un mateix. En el secret de la vostra consciència, pregunteu-vos quina és la raó per la qual heu escollit la vida religiosa missionera i mesureu la disposició a acceptar-la pel que és: un do d'amor al servei de l'anunci de l'Evangelí, recordant que, abans de ser una necessitat per a aquells que no el coneixen, l'anunci de l'Evangelí és una necessitat per als qui estimen el Mestre.

Avui la missió s'enfronta al repte de respectar la necessitat de tots els pobles de *partir de les seves pròpies arrels i salvaguardar els valors de les cultures respectives.* Es tracta de conèixer i respectar altres tradicions i sistemes filosòfics, i reconèixer a cada poble i cultura el dret de fer-se ajudar amb la seva tradició pròpia en la intel·ligència del misteri de Déu i en l'acollida de l'Evangelí de Jesús, que és llum i força transformadora per a les cultures.

Dins d'aquesta dinàmica complexa, ens preguntem: «Qui són els destinataris privilegiats de l'anunci evangèlic?» La resposta és clara i la trobem a l'Evangelí mateix: els pobres, els petits, els malalts, aquells que sovint són menyspreats i oblidats, aquells que no tenen com pagar-te (cf. Lc 14,13-14). L'evangelització, dirigida preferentment a ells, és signe del Regne

que Jesús ha vingut a portar: «Hi ha un vincle inseparable entre la nostra fe i els pobres. No els deixem mai sols» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 48). Això ha de ser clar especialment per a les persones que abracen la vida consagrada missionera: amb el vot de pobresa s'escull seguir Crist en aquesta preferència seva, no ideològicament, sinó com ell, identificant-se amb els pobres, vivint com ells en la precarietat de la vida quotidiana i en la renúncia de tot poder per a convertir-se en germans i germanes dels últims, portant-los el testimoniatge de l'alegria de l'Evangeli i l'expressió de la caritat de Déu.

Per a viure el testimoniatge cristià i els signes de l'amor del Pare entre els petits i els pobres, les persones consagrades estan cridades a promoure, en el servei de la missió, *la presència dels fidels laics*. Ja el Concili Eumènic Vaticà II afirmava: «Els laics cooperen en l'obra d'evangelització de l'Església i participen de la seva missió salvadora alhora com a testimonis i instruments vius» (*Ad gentes*, 41). Cal que els missioners consagrats s'obrin cada vegada amb una valentia més gran a aquells que estan disposats a col·laborar amb ells, encara que sigui per un temps limitat, per a una experiència sobre el terreny. Són germans i germanes que volen *compartir la vocació missionera inherent al baptisme*. Les cases i les estructures de les missions són llocs naturals per a la seva acollida i el seu suport humà, espiritual i apostòlic.

Les institucions i obres missioneres de l'Església estan totalment al servei dels que no coneixen l'Evangeli de Jesús. Per aconseguir eficaçment aquest objectiu, aquestes necessiten els carismes i el compromís missioner dels consagrats, però també, els consagrats, necessiten una estructura de servei, expressió de la preocupació del Bisbe de Roma per assegurar la *koinonia*, de manera que la col·laboració i la sinergia siguin una part integral del testimoniatge missioner. Jesús ha posat la unitat dels deixebles com a condició perquè el món cregui (cf. Jn 17,21). Aquesta convergència no equival a una submissió juridicoorganitzativa a organitzacions institucionals, o a una mortificació de la fantasia de l'Esperit que suscita la diversitat, sinó que significa donar més eficàcia al missatge de l'Evangeli i promoure aquella unitat de propòsit que és també fruit de l'Esperit.

L'Obra Missionera del Successor de Pere té un *horitzó apostòlic universal*. Per això també necessita els *múltiples carismes de la vida consagrada* per a abordar el vast horitzó de l'evangelització i per a poder garantir una presència adequada a les fronteres i territoris assolits.

Estimats germans i germanes, la passió del missioner és l'Evangeli. Sant Pau podia afirmar: «Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!» (1Co 9,16). L'Evangeli és font d'alegria, d'alliberament i de salvació per a tots els homes. L'Església és conscient d'aquest do, per tant no es cansa de proclamar sense

parar a tots «allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls» (1Jn 1,1). La missió dels servidors de la Paraula —bisbes, preveres, religiosos i laics— és posar a tots, sense excepció, en una relació personal amb Crist. En l'àmbit immens de l'acció missionera de l'Església, tot batejat està cridat a viure de la millor manera possible el seu compromís, d'acord amb la seva situació personal. Una resposta generosa a aquesta vocació universal la poden oferir els consagrats i les consagrades, a través d'una vida intensa de pregària i d'unió amb el Senyor i amb el seu sacrifici redemptor.

Mentre encomano a Maria, Mare de l'Església i model missioner, tots aquells que, *ad gentes* o al seu territori, en tots els estats de vida cooperen a l'anunci de l'Evangelí, us envio de tot cor la meva benedicció apostòlica.

Vaticà, 24 de maig de 2015,
solemnitat de Pentecosta

Franciscus

Vida Diocesana

Diumenge de Rams i Processó de la Somereta

Les parròquies de la ciutat han acollit el Diumenge de Rams la benedicció de palmes, palmons, rams de llorer i d'olivera. Milers de lleidatans, sobretot els nens i les nenes, hi han assistit a beneir les palmes seguint la tradició festiva i religiosa, celebració que a la Catedral ha presidit el bisbe Joan.

Un dels actes més significatius d'aquest Diumenge de Rams ha estat la tradicional processó de la Somereta, que té lloc cada any al barri de Pardiniyes. L'Associació Cultural de la Sagrada Família i Sant Cristòfol, coneguda per La Somereta, organitza la processó de les Palmes que, per primer any, ha inclòs una palma d'Elx de més de dos metres d'alçada.

Els veïns i feligresos han recorregut els carrers del barri per fer cap

a la parròquia del Santíssim Salvador on el mossèn Joan Jové ha oficiat després la missa.

El pas de La Fugida a Egipte o Somereta ha incorporat aquest any caps de varal, que s'han estrenat a la processó. Els 4 varals del davant del pas el duen a les espatlles 60 portants de la imatge i cadascuna de les vares, acaba amb un cap de fusta tallada per Fèlix Barrachina, representant 4 imatges d'Àngels Custodis. A més, és el primer any que la figura de Sant Josep porta un palmó a la mà. La Somereta és un pas que es porta sobre les espatlles pels germans confreres a la processó dels Dolors, encara que en aquest recorregut matinal a Pardiniyes desfila empès sobre rodes.

500 Aniversari de Santa Teresa a Montserrat

La família carmelita-teresianca de Catalunya i Balears ha viscut el 28 de març una gran

jornada festiva a Montserrat per celebrar el Vè Centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús, acte en el

qual ha participat una nodrida representació de la Diòcesi de Lleida, amb el seu bisbe al capdavant.

A mesura que han anat arribant els nombrosos pelegrins desplaçats a la muntanya en cotxes particulars i autocars –dos d'ells han partit del Santuari Parròquia de Santa Teresina de Lleida–, ja s'endevinava a l'ambient que aquesta seria una jornada especial. L'alegria es reflectia en tots els rostres i aviat s'ha vist que l'església del monestir quedaria petita per acollir a tothom.

L'Eucaristia concelebrada ha estat presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, acompanyat per l'arquebisbe Joan-Enric Vives d'Urgell, i els bisbes Joan Piris, de Lleida; Agustí Cortés, de Sant Feliu; Romà Casanova, de Vic; Josep Àngel Saiz, de Terrassa; Xavier Novell, de Solsona; Enrique Benavent, de Tortosa, i l'auxiliar Salvador Cristau, juntament amb l'abat del monestir, Josep Maria Soler, i molts altres religiosos.

Acabada la missa, i ja a la gran plaça del monestir, s'ha fet una ofrena floral a la imatge de Santa Teresa que hi ha davant la basílica fins a conformar un mosaic en el qual es podia llegir: "Teresa 500 anys".

Als parlaments s'ha remarcat la relació de Santa Teresa amb Catalunya, malgrat que no va passar mai per aquestes terres on aviat es va estendre la seva obra, primer amb els carmelites descalços introduïts pel primer carmelita català, P. Juan de Jesús Roca, i després amb

les germanes carmelites, que abans d'arribar a Barcelona per obrir la primera fundació van passar tres dies a Montserrat.

Ja al segle XIX, altres fundadors catalans han inspirat el seu carisma en l'espiritualitat teresiana: el beat Francesc Palau (Carmelites Missioneres Teresianes i Carmelites Missioneres) i les religioses Rosa Ojeda (Carmelites de St. Josep), i Teresa Toda i Teresa Guasch (Carmelites Teresianes de St. Josep), així com sant Enric d'Ossó (Companyia de Santa Teresa de Jesús - Teresianes).

El cantautor Lluís Platero, autor de diverses cançons relacionades amb el centenari, ha animat l'acte, que ha conclòs amb un dinar de germanor i l'oració de la tarda davant la Moreneta, abans del retorn dels pelegrins a les seves llars.

Els lleidatans podran venerar el bastó de Santa Teresa de Jesús el pròxim 23 de juny en una cerimònia que tindrà lloc al Santuari-Parròquia de Santa Teresina, a la plaça de les Missions.

El bastó de Santa Teresa arriba a Lleida

El bastó arribarà al migdia del dia 23 de juny al Palau Episcopal, procedent de Barcelona, on serà rebut pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris. Tot seguit serà traslladat al santuari de les Mares Carmelites a la Caparrella, on romandrà fins a 2/4 de vuit del vespre, hora en què s'exposarà a la Parròquia de Santa

Teresina, on se celebrarà una eucaristia d'acció de gràcies i un breu espai de pregària, perquè els fidels lleidatans puguin venerar la relíquia.

L'endemà, el bastó de Santa Teresa serà conduït fins als convents carmelites d'Aragó.

La visita forma part d'una iniciativa amb motiu del Vè Centenari del Naixement coneguda com a Camí de Llum. La santa castellana és popularment coneguda com "la monja inquieta i andarina". Camí de Llum vol ser un reconeixement i un homenatge a aquest aspecte tan

particular de la vida de santa Teresa. El signe-relíquia (el "bastó") que acompanya tot el recorregut és una invitació a seguir caminant amb ella.

El *Camino de Luz* està compost d'una peregrinació internacional i una altra nacional. El recorregut internacional va partir d'Àvila el 15 d'octubre de 2014 (festivitat de la santa) i ha recorregut 29 països i 117.000 quilòmetres fins a arribar a Àvila el 28 de març de 2015, quan es va complir el Vè Centenari. L'11 de març, el "bastó" va visitar El Vaticà i va ser besat pel papa Francesc.

Jornada Sacerdotal al Bisbat de Lleida

El Bisbat de Lleida va celebrar el Dimarts Sant, 31 de març, la jornada sacerdotal amb una diada en la qual també es retés homenatge als preveres que enguany compleixen els 50 anys del seu ministeri sacerdotal.

La jornada va començar amb unes paraules de benvinguda de Mons. Joan Piris; l'explicació de Mn. Jaume Pedrós, rector del Seminari, sobre com aniria la diada, i el cant "Crist ens estima", que van interpretar tots els presents, dirigits per Mn. Joaquim Mesalles.

Tot seguit, hi hagué la conferència del delegat diocesà de Litúrgia i Espiritualitat i rector de Santa Maria de Gardeny, Mn. Gerard Soler, sobre *L'Alegria del Ministeri*, i després la projecció de dos documentals dedicats a Santa Teresa de Jesús,

aprofitant el Vè Centenari del seu Naixement i que està previst un pelegrinatge de final de curs a Àvila, segons va informar el director de la Casa Sacerdotal, Mn. Jordi Pardell.

El dinar de germanor a la Casa Sacerdotal va ésser el moment per retre homenatge als sis preveres que enguany van complir les noces d'or ministerials. Aquests foren Mn. Jacint Cotonat, director dels arxius de la Catedral i del Bisbat; l'esmentat Mn. Gerard Soler; Mn. Antonio Abadías Catalán, rector de la catedral de Barbastro, i els pares Fernando Rodríguez Gavilán, franciscà, i els jesuïtes Joan Llargues Solà i Pere Terradas Candell. Enguany no hi ha cap mossèn que faci les noces de plata a la nostra Diòcesi

La jornada sacerdotal clogué amb l'assistència de tots plegats a

la Missa Crismal a la Catedral, on el bisbe Joan va fer l'admissió a ordes. El moment en el qual l'Església crida els candidats a l'orde del diaconat.

En aquesta cerimònia el bisbe Joan va acceptar la petició i oferiment dels candidats a diaca i els admet perquè, en el seu dia, puguin rebre l'ordenació diaconal.

Al nostre Bisbat han estat tres, els candidats: Joan d'Àvila Busquets, Josep Solé i Josep Maria Escorihuela.

- El bisbe Joan anima els preveres a parlar dels valors del seu ministeri per captar vocacions

Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, va dirigir-se als preveres de la diòcesi per animar-los "a parlar obertament de la vida sacerdotal com un valor inestimable i una forma esplèndida i privilegiada de vida cristiana", i alhora a pregar perquè no faltin vocacions.

El bisbe Joan va fer aquesta petició durant l'homilia de la Missa Crismal de Dimarts Sant. "Seguim agraint i demanant que no faltin mai cristians que vulguin augmentar la radicalitat del seguiment de Jesús, dedicant-se totalment a la celebració dels sants misteris, a la predicació de l'Evangelí i al ministeri pastoral, edificant la comunitat i partint el Pa de Vida", va dir en aquesta jornada sacerdotal, en la qual es va fer l'admissió a ordes als tres aspirants a diaques permanents: Joan d'Àvila Busquets, Josep Solé i Josep Maria Escorihuela.

Mons. Piris va començar l'homilia agraint l'assistència dels fidels a la benedicció dels olis i la consagració del crisma. "La vostra presència és un bon signe d'estimació envers els vostres preveres", va afirmar.

Abans de centrar-se en la jornada sacerdotal, el bisbe Joan va tenir paraules per l'Església perseguida, pel patiment de les persones atrapades en els conflictes bèl·lics i per les famílies afectades pel darrer accident d'aviació.

Tot seguit, i dirigint-se especialment als preveres, el bisbe de Lleida va dir que "ells i jo estem convidats expressament a reafirmar avui la nostra identitat i a revifar el do de Déu, que hem rebut per la imposició de les mans. I ells i jo som conscients que la nostra participació en el ministeri sacerdotal de Jesús és un gran do i alhora un misteri enorme".

"Us animo a seguir sembrant petites llavors amb l'esperança que mai no defrauda, sabent per experiència que el qui sembla no sempre és qui recull els fruits", va seguir dient.

Després de recordar els sacerdots de la diòcesi traspassats en el darrer any, el bisbe Joan va donar les gràcies públicament als preveres "per la vostra fidelitat i treball abnegat, per la vostra generositat silenciosa i els vostres patiments... i pel bé immens que el vostre lliurament fa a les nostres comunitats, no sempre reconeguts socialment".

Inauguració de les Llars del Seminari

Després de més de dos anys de treballar en equip de manera col·laborativa i voluntària per tirar endavant, aquesta iniciativa solidària en benefici de famílies desnonades o en situació de necessitat, ara arriba ja el moment joïós d'inaugurar les Llars del Seminari.

Serà aquest dissabte, dia 11 d'abril, al carrer Maragall 5, de Lleida, amb el següent programa:

A 2/4 de sis de la tarda, hi haurà una cercavila a l'entorn de l'edifici del Seminari. Tot seguit, a les 6 de la tarda, es procedirà a la inauguració oficial, que presidirà el bisbe de Lleida i impulsor del projecte, Mons. Joan Piris i Frígola.

Un cop acabat l'acte oficial es podrà visitar els pisos i participar del berenar popular i de les activitats lúdiques que hi ha programades.

En nom del Patronat de la nova Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom, que gestionarà les Llars del Seminari, volem convidar-vos a la festa d'inauguració d'aquestes Llars, un projecte que ens ha de permetre visualitzar que hi ha una altra manera de fer un món millor.

Aquesta festa és oberta a tothom i està pensada per a un públic familiar. Ens agradaria molt poder comptar amb la vostra participació.

Inauguració i visita a les Llars del Seminari

El passat dissabte, 11 d'abril, amb motiu de la inauguració de les

llars del Seminari, la Unitat Pastoral formada per les parròquies de Les Borges Blanques, Juneda, Torregrossa, Puiggròs i La Floresta organitzaren una visita col·lectiva a la dita inauguració i de pas aprofitar per fer una visita guiada.

Ens desplaçarem a Lleida amb un autocar les persones vingudes de les diferents parròquies i així doncs, arribats al lloc, escoltarem els parlaments de les diferents autoritats i del Sr. Bisbe Joan Piris i assistirem a l'obertura de la porta que representà la inauguració oficial de les llars.

Després, fórem convidats a iniciar la visita guiada als habitatges. La visita fou plena de comentaris admiratius per la distribució, decoració i acabats de l'obra. Entre els visitants hi havien persones que havien assistit a una altra visita quan els espais, l'últim pis, eren una sala sense tabics ni cap altre element i per tant els seus comentaris foren de sorpresa i elogi. Val a dir que en tot moment vàrem ser acompanyats per voluntaris i voluntàries que ens explicaven la utilitat de les estances que s'estava visitant. Un cop acabada la visita, fórem convidats a una sala on se'ns va visionar un vídeo que, en forma de resum, s'explicava tot el procés que s'havia seguit des de que el Bisbe Joan va assistir a una reunió de la PAH fins al dia de la inauguració.

Ja acabada la visita, fruïrem plenament de la festa que s'estava

fent al carrer amb motiu de l'esdeveniment que es festejava. Al capvespre, retornarem a les nostres parròquies aprofitant el viatge per fer cants de lloança i de gràcies a Déu per la realització d'una obra tan important.

Les Llars del Seminari ja esperen les primeres famílies

Les Llars del Seminari ja estan a punt per acollir les primeres famílies en risc d'exclusió que ocuparan els habitatges socials promoguts pel Bisbat de Lleida.

Han estat dos anys i escaig de treball col·lectiu i voluntari per tirar endavant aquesta iniciativa solidària (veure document adjunt), que es va inaugurar el passat dissabte, 11 d'abril, en un acte festiu al qual van assistir més de 400 persones.

Durant la inauguració, el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, va recordar però que aquesta “era només una estació, un pas, i que calia continuar treballant”, ja que s'havia acabat l'etapa constructiva, però ara s'iniciava la d'acompanyament a les famílies que han d'ocupar els habitatges. “Cal refer socialment, però també anímicament a unes persones que han patit, per poder-los donar també motius d'esperança”.

Per la seva part, l'alcalde, Àngel Ros, va definir el projecte com “un exemple d'amor als altres” i va destacar que aquesta iniciativa “enriqueix la comunitat”, ja que “contribueix a la cohesió i la justícia social”.

Ros va agrair al Bisbat de Lleida l'impuls a la iniciativa i als voluntaris i col·laboradors el treball per fer possible la realitat del projecte. “Aquestes llars socials garanteixen el dret a l'habitatge com a primer pas imprescindible per a la reintegració social de la persona, amb el suport de programes assistencials i de formació específics”.

Per la seva part, el president de la Diputació, Joan Reñé, va congratular-se de poder participar en un projecte que havia fet realitat tota la comunitat. “Les institucions en allò que ens correspon, però sobretot tants i tants voluntaris, professionals i empreses, que han posat en valor allò que tots sabem prou bé, que quan hi ha col·lectius que pateixen, la comunitat és capaç de mobilitzar-se en favor seu”.

Reñé era conscient que això no solucionaria el problema real sobre els desnonaments a casa nostra, però sí que demostrava que entre tots podia ajudar a minimitzar-se.

Ramon Farré, delegat del Govern de la Generalitat, va recordar que els poders públics tenen “com a missió satisfer les necessitats de la gent. I avui, les administracions i tanta altra gent s'han posat junts per aconseguir-ho. Això no acaba aquí. Ho sabem, però complim amb aquesta primera necessitat d'atendre a aquells que més ho necessiten”.

La directora de les Llars del Seminari de Lleida, Montserrat Claveria, també va intervenir en nom dels voluntaris per explicar el projecte en xifres.

Diversos regidors de l'Ajuntament van assistir a l'acte, que va començar amb una cercavila pel carrer Maragall amb les Garnotes de Benavent del Segrià, els Bastoners del Pla de l'Aigua, La Baldufa i els Quartana amb les gralles. Després, el grup Sidral va fer la inauguració en clau d'humor, amb la participació de l'alcalde i el Bisbe, i després es va precedir a l'oficial, amb la benedicció de les noves llars.

Les autoritats locals i les persones assistents van poder visitar els pisos rehabilitats i gaudir també de les actuacions de Mags del Món i de la música de la Banda de l'Episcopal.

La Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom serà l'encarregada de gestionar les Llars del Seminari, que comparteixen l'edifici amb l'Institut

Superior de Ciències Religioses (IREL) i la Biblioteca del Seminari.

Les Llars del Seminari a La 2 de TVE

Constructores de Sueños és el títol del reportatge sobre les Llars del Seminari i la Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom que aquest diumenge, 12 d'abril, es podrà veure per La 2 de Televisió Espanyola, a les 11:30 hores, dins del programa *Pueblo de Dios*.

Precisament s'emetrà l'endemà de la inauguració de les Llars i pretén explicar com va començar el projecte fa més de dos anys, així com els objectius i totes les peculiaritats, fins al moment de la seva estrena. El programa es pot veure a *RTVE a la carta*.

El bisbe Joan visita els claustres de professors de l'Episcopal

Durant aquest segon trimestre el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha assistit a cada un dels claustres del Col·legi Episcopal: cicles formatius, primària, infantil, batxillerat i secundària. Han

estat moments de proximitat, de reflexió, d'acompanyament...

Li volem agrair la seva disponibilitat i la seva presència.

Desitgem poder continuar gaudint d'aquestes visites pastorals.

Avantprojecte del futur Centre de Dia i Residència per a Persones sense Llar

El Consell General del Consorci per a la Gestió i acolliment de persones sense llar, integrat

pel Bisbat, Càritas, la Fundació Arrels i l'Ajuntament de Lleida, ha analitzat el passat dijous, 9 d'abril,

l'avantprojecte d'aquest equipament que s'ha de construir a l'antic mercat de Santa Teresa.

En aquesta trobada s'ha pogut analitzar un avenç de l'avantprojecte, que serà de nova planta, després de descartar tècnicament la viabilitat de la rehabilitació de l'antic mercat. El nou centre comptarà amb un mínim de 50 places per a Centre de Dia i 30 per a residència.

A la reunió hi han assistit a més a més del Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris i de l'alcalde, Àngel Ros; el director de Càritas, Ramon Baró; el responsable de la Fundació Arrels; el pare Joan Sunyol; els regidors de Serveis Socials, Montse Mínguez; d'Urbanisme, Fèlix Larrosa i de Drets Civils, Cooperació i Igualtat, Maria Rosa Ball, així com els representants tècnics de les diferents entitats.

L'alcalde ha explicat que el treball realitzat per l'arquitecte municipal Jaume Terés ja ha permès veure una definició d'espais a nivell de croquis i una primera maqueta de l'equipament, que cobriria el que ara és l'antic mercat de Santa Teresa i en el qual s'ha cuidat tant el programa assistencial com la interacció amb el seu entorn, especialment amb el Centre històric.

A la construcció d'aquest nou centre s'hi dedicaran íntegrament el 1.023.000 euros rebuts per la venda de Villa Torregrossa, la casa de Donosti que l'Ajuntament va rebre fruit d'una herència amb el requisit de destinar-la a fins benèfics.

Amb aquest pressupost es podrà executar la primera fase de Centre de Dia per a persones sense llar, que té un pressupost total de 2,5 milions d'euros. Amb la inversió inicial realitzada pel Consorci amb la venda de Villa Torregrossa es garanteix la licitació, per a finals de 2015, de la primera fase de tot l'equipament, centrada en la construcció i posada en funcionament del servei de Centre de Dia.

El paer en cap ha assenyalat així mateix que l'Ajuntament de Lleida destinarà 500.000 euros del pressupost de 2016 per a l'execució del total de l'equipament amb l'espai residencial. En aquest sentit, ha destacat que l'esforç econòmic del conjunt del Consorci per tirar endavant aquest centre és destacat i que confia a trobar sinergies per part d'altres entitats públiques per aportar el que suposa menys del 50% del pressupost total d'aquest espai.

Segons el calendari previst, la primera fase de l'edifici corresponent al servei de Centre de Dia podria entrar en funcionament a finals de 2016 i tot el conjunt del centre, amb l'espai residencial inclòs, podria fer-ho la primavera de 2017.

L'edifici planejat presenta diferents àrees, segons ha explicat l'arquitecte municipal Jaume Terés, director i responsable del projecte. Al nivell del carrer Arajol se situaria l'àrea més privada de l'equipament amb serveis d'atenció individualitzada i al nivell de l'Hort de Santa Teresa es desenvoluparà el progra-

ma de Centre de Dia. A les plantes superiors es construirà la part residencial. Terés també ha destacat que l'edifici "configura la connectivitat entre l'àrea de Santa Teresa i l'Hort de Santa Teresa, espai focal per al barri i de relació entre el Centre Històric i la ciutat, articulant equipaments referencials interaccionant usos socials i culturals".

Per la seva banda, tant el Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris com el Pare Joan Sunyol han manifestat la seva voluntat que el projecte es pugui dur a terme en el seu conjunt amb la part residencial i han destacat la bona tasca realitzada per les comissions tècniques que integren el consorci.

Tallers de formació per a catequistas

La Delegació de Catequesi del Bisbat de Lleida organitza el dissabte 18 d'abril, de 10 del matí a 1 de la tarda, uns tallers de formació per a catequistes a l'Acadèmia Mariana (carrer Acadèmia, 17).

Una part de la formació estarà dedicada al taller de cançons a la catequesi i l'altra al taller de símbols

a la catequesi. El primer estarà dirigit pel grup Cor Nou (www.cornou.net), mentre que el segon anirà a càrrec de Mn. Víctor Martínez.

Us animem que vingueu als tallers, ja que us seran molt útils per la vostra tasca catequètica, i alhora a fer-ne difusió entre els vostres companys catequistes.

Actes en honor a la Mare de Déu de Montserrat

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat ha fet públic els actes previstos a la Diòcesi de Lleida per honorar la Patrona de Catalunya.

Aquests actes es concentren en el tridu previ a la diada del dia 27 i en la posterior Romeria a Montserrat, prevista pel 7 de juliol.

L'Eucaristia del divendres 24 d'abril, a les 7 de la tarda, a l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat del

Soleràs, que presidirà el rector del poble, el P. Àngel Alegre, seran el punt de partida.

L'endemà, dissabte, 25 d'abril, a dos quarts de 8 de la tarda, hi haurà una altra eucaristia al santuari de Sant Antoni de Pàdua, amb ocasió de l'Any de Vida Consagrada i del 800 aniversari del pas de Sant Francesc d'Assís per Lleida. El pare Joaquim Recasens, guardià dels frarets, presidirà la celebració.

Desfilada de roba de Troballes

L'empresa d'integració social Troballes, conjuntament amb Càritas Diocesana de Lleida, la Fundació Jaume Rubió i Rubió i AERESS, organitza aquest divendres, 24 d'abril, a les 7 de la tarda, al Claustre de la Seu Vella una desfilada de moda amb roba recuperada.

“Roba de segona? Passarel·la de Primera” és el títol que se li ha donat a aquesta iniciativa en la qual també col·labora el Col·legi Episcopal, en les tasques de disseny; l'Escola de Models Magda Simó, amb els models; l'Institut Torre Vicens, en les feines de perruqueria i estètica decorativa, i l'Institut Guindàvols, en els tallers de confecció i pell.

La desfilada de roba de Troballes s'inscriu en el programa d'actes

que amb motiu del Primer de Maig han organitzat la Fundació Jaume Rubió i Rubió, Justícia i Pau i la Pastoral Obrera de Lleida, tres entitats d'Església compromeses amb la justícia social i el treball.

La vigília de la diada de la Mare de Déu, a les 10 de la nit, es participarà en la vetlla que tindrà lloc al Monestir de Montserrat.

Una missa a l'altar de la Patrona de la Catedral de Lleida, a les 9 del matí; la visita espiritual a les 7 de la tarda i l'eucaristia de dos quarts de 8, presidida pel bisbe Joan, també a la seu nova, seran els actes centrals de la Festa del dia 27.

El mes de juliol, entre els dies 7 i el 14, hi haurà la 68a Romeria a Montserrat.

Una tesi sobre el patrimoni de l'Església, cum laude a la UIC

La Universitat Internacional de Catalunya (UIC) acaba d'atorgar la qualificació cum laude a la tesi de Lluís Casaña, historiador i col·laborador de l'Arxiu Diocesà i de la Delegació de Patrimoni Artístic del Bisbat de Lleida, per la seva tesi Tutela i gestió del patrimoni cultural de l'Església. Anàlisi d'actuació a la Diòcesi de Lleida.

La tesi, que ha estat dirigida pels catedràtics Ximo Company i Concepció Peig, analitza els models de funcionament i les mancances,

així com la manera de millorar la gestió sobre el patrimoni cultural de l'Església, després d'estudiar les normatives vaticana, de la Unesco, i de les administracions espanyola i catalana. Un total de 400 disposicions legals.

Casaña explica com ha evolucionat amb el temps el concepte de patrimoni i la forma de protecció, proposa un model de concepte sobre el patrimoni de l'Església, realitza un recorregut per les deu diòcesis catalanes per conèixer el funciona-

ment d'aquest servei i s'atura en la de Lleida per estudiar la relació, el funcionament i les mancances que es

donen entorn del patrimoni cultural, l'històric, la delegació diocesana i el Museu Diocesà i Comarcal.

La Fundació Jericó obre noves instal·lacions

La Fundació Jericó, vinculada a la Parròquia del Carme, ha obert aquest dilluns 27 d'abril unes noves instal·lacions al carrer Tallada, destinades a acompanyar persones sense llar.

Amb la inauguració d'aquestes sales, a la qual han assistit el vicari general, Mn. Ramon Prat, en representació del bisbe Joan; els mossens Joan Mora i Joan Ramon Ezquerra; l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros, i el delegat del Govern, Ramon Farré, entre altres autoritats, la Fundació Jericó arrodoneix els serveis assistencials que està realitzant des de l'estiu passat, quan es va fer càrrec de les necessitats més primàries, alimentació i allotjament.

Aquests serveis d'allotjament d'emergència-alberg, com va qualificar l'alcalde Ros, calia completar-los amb el propòsit d'acompanyament i reinserció social, que té com a finalitat aquesta entitat de l'Església de Lleida.

Les noves sales seran un nou espai de relació i de formació per als usuaris on rebran les atencions dels equips mèdics, psicòlegs i educadors així com les assistències socials de la Paeria. També s'ha instal·lat una

capella interreligiosa, on es puguin sentir còmodes aquelles persones que vulguin pregar en les seves confessions.

Montse Segon, directora de la Fundació Jericó, i Jaume Josa, secretari, van donar algunes xifres del servei assistencial que realitzen aquests voluntaris, els quals atenen una mitjana d'entre 3.000 i 4.000 persones al mes.

Durant els mesos d'estiu, només en pernoctacions diàries, es van acollir mig centenar de persones en l'alberg. Aquesta xifra es va incrementar amb l'arribada del fred. Entre 130 i 140 persones van anar a dormir cada dia a l'alberg durant l'Operació Iglú, desbordant la capacitat de 120 llits que té l'antic Hostal Alex, ara reconvertit per Jericó.

Aquesta eventualitat va poder solucionar-se amb les hamaques de campanya que Creu Roja va cedir per poder donar aquest servei.

La remodelació de les instal·lacions ha suposat un cost de 30.000 euros, que s'han pogut realitzar amb el préstec d'un particular. Altres aportacions privades han permès dotar els espais del mobiliari necessari.

Iniciació cristiana dels nous catecúmens

Cinc joves nigerians de la Parròquia del Carme han rebut de mans del bisbe Mons. Joan Piris els sagraments de la Iniciació Cristiana d'adults a la Catedral, aquest 26 d'abril, vigília del quart diumenge de Pasqua, festa del Bon Pastor.

A la cerimònia, han estat acompanyats també per Mn. Daniel Turmo, delegat diocesà de Catecumenat; Mn. Joan Mora, rector del Carme, i d'altres sacerdots. El Petit Cor de la Catedral ha solemnitzat la celebració amb els seus cants. Óscar Aliaga ha fet la traducció simultània del ritu a l'anglès, la llengua materna dels catecúmens.

El bisbe Joan ha insistit en "la necessitat que hi hagin adults madurs en la fe, veritablement evangelitzats, enamorats del Crist i que estan en

condicions de transmetre als altres el do de la fe rebuda. I en aquest camí és fonamental el testimoniatge i proximitat de la comunitat.

En el seu camí catecumenal els candidats han rebut una bona formació cristiana per part dels seus catequistes, Júlia i Eric. A l'inici de la Quaresma van ser presentats a la comunitat cristiana i van rebre els símbols de la fe cristiana: el Credo i el Parnostre. La quaresma ha estat per a ells un temps de purificació i d'il·luminació que ha culminat amb la recepció dels sagraments en el temps de Pasqua.

Al final de l'Eucaristia s'ha cantat la Salve i els neòfits han rebut una imatge del Sagrat Cor i un Rosari. La nostra comunitat se sent joiosa de la incorporació dels cinc nous germans en la fe de Crist.

La celebració del Primer de Maig a l'Església de Lleida

Amb motiu de la celebració del Primer de Maig, tal i com indica la programació conjunta elaborada per la Pastoral Obrera de Lleida, Justícia i Pau i la Fundació Jaume Rubió i Rubió, el dijous dia 30 d'abril i el dia 1 de maig, s'han portat a terme els actes programats.

La Vetlla de pregària es va celebrar el dia 30 d'abril, a la Parròquia de Sant Josep Obrer (Magraners), on vam posar en mans de Déu la vida de

tantes i tantes persones que, encara ara, viuen situacions de precarietat.

A través d'uns còmics del dibuixant Forges, van pregar per les situacions de contractació precària, salaris baixos, atur, horaris de difícil conciliació familiar, retallades de personal... que el manifest elaborat per la PO Catalunya, ha denunciat aquest any.

L'eucaristia del Primer de Maig es va celebrar a la Parròquia de Sant

Agustí (La Bordeta), on ens hem aplegat per celebrar la festa de Sant Josep Obrer i on commemorem el dia Internacional dels treballadors i treballadores.

Mn Ramon Prat, vicari general de la Diòcesi de Lleida, excusant la presència del nostre bisbe Joan a causa de la seva afonia, ha presidit la celebració.

L'eucaristia ha començat tot recordant el XX aniversari del document *La Pastoral Obrera de Toda la Iglesia* i l'Extracte del manifest del primer de maig de 2015 (elaborat pels Moviments Cristians de Catalunya i les Balears).

Després d'escoltar la Paraula de Déu, en Ramon Prat ens ha encoratjat a fer com Jesús en la nostra vida de cada dia; a ser portadors

de la joia del Ressuscitat treballant i lluitant per una societat i un món més justos i on realment puguem viure la dignitat de la persona amb plenitud, tant en el treball, com en la família i arreu.

Amb la presentació de les ofrenes i les pregàries preparades pels diversos grups de l'Acció Catòlica Obrera, hem celebrat l'acció de gràcies a Déu, que ha acabat tenint un record emotiu pel P. Xavier Saigó i Grau, claretià, llegit per una militant de l'ACO, que el va conèixer.

Trobareu el testimoni llegit al web de l'ACO de Lleida: <http://www.acolleida.org/XavierSaigó>

La nostra trobada ha finalitzat, tot compartint un refrigeri, amb una estona de convivència entre tots els assistents a la celebració.

Càritas denuncia un nou esclavatge del segle XXI

El director de Càritas Diocesana de Lleida i president de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, Ramon Baró, ha alertat del perill d'estar fonamentant les bases d'un nou esclavatge del segle XXI en el món laboral per sortir de la crisi.

Baró ha fet aquestes manifestacions en la presentació de la memòria 2014 de Troballes, l'empresa d'inserció laboral de la Fundació Jaume Rubió i Rubió per a persones en risc d'exclusió i aturats de llarga durada, que s'ha celebrat aquest dijous, 30 d'abril a la seu de Càritas.

Abans de fer el balanç i en el context de la proximitat del Primer de Maig, on tres entitats d'Església –la Pastoral Obrera, Justícia i Pau i la mateixa Fundació– han coordinat actes conjunts, Ramon Baró ha fet una sèrie de reflexions sobre la situació del món laboral, en la mateixa línia que Càritas Espanya havia realitzat la vigília durant la presentació de l'informe anual sobre ocupació.

Des del punt de vista de Càritas, les mesures correctores per sortir de la crisi faciliten l'augment de la precarietat i potencien les de-

sigualtats en el món laboral, perquè tot volta entorn de conceptes com la capacitat de producció i la reducció de costos, deixant de banda una visió integrada de la productivitat. Baró reconeix que en moments puntuals poden ser necessàries certes mesures laborals, però generalitzar-les i institucionalitzar-les és injust, perquè “correm el risc de caure en un nou esclavatge del segle XXI”. I s’ha preguntat sobre “quin món laboral estem deixant als nostres fills?”.

Ramon Baró denuncia el poc interès per part de les empreses i de les administracions per millorar les capacitats laborals dels treballadors i fa una crida per la innovació, la millora de les capacitats dels treballadors, la responsabilitat corporativa de les empreses o la conciliació de la vida laboral i familiar. “Un treballador content amb el seu lloc de treball és alhora un treballador més productiu”, ha dit.

El director de la Fundació Jaume Rubió, Josep Fernández, va ser l’encarregat d’explicar el balanç de Troballes, anunciant l’obertura d’una nova botiga de roba amiga a la ciutat de Lleida aquest mes de maig; mentre que Albert Puchol, vicepresident de la Fundació va parlar del futur de la mateixa.

Aquest nou local de Troballes té 430 metres quadrats, al carrer Príncep de Viana, entre la Plaça del Treball i la Plaça Europa, i serà la tercera botiga oberta al públic del projecte Troballes a la capital del Segrià.

Càritas confia que l’activitat que es generarà en aquest nou establiment contribuirà a eixugar el dèficit del programa d’ocupació, que per primera vegada va tancar el 2014 amb poc més de 63.000 euros en negatiu.

Les causes d’aquest dèficit vénen motivades pel descens dels ingressos, per la caiguda d’entre un 8 i un 11% de la venda de roba de segona mà a les botigues de Troballes, i per l’increment de les despeses derivades del pagament de nòmines, ja que l’any passat es va registrar el rècord d’hores contractades en el programa d’inserció laboral de persones en risc d’exclusió, més de 16.700 per part de 22 persones (un 20% més que l’any anterior).

Tot i això, l’entitat no es desanima i confia que aquest 2015 pugui eixugar el dèficit.

El nou establiment de Troballes substituirà una altra botiga que es va tancar al novembre al carrer Ramon Llull i que només disposava de 90 metres quadrats. La de Príncep de Viana serà la més gran de Lleida i se sumarà a les que actualment hi ha al carrer del Bisbe i a l’avinguda Doctor Fleming.

Segons Baró, «pel nostre model de venda de roba de segona mà ens interessa molt botigues grans, ja que no hi ha diverses talles per triar sinó que ens calen moltes peces perquè la gent pugui trobar el que necessita».

A banda de la nova botiga, els responsables de Càritas també han

avançat que enguany volen posar en marxa una tercera activitat per crear llocs de treball. No ha volgut concretar encara quina serà, però se sumarà a la que ja es desenvolupa amb roba de segona mà i serveis de neteja (Troballes Llar).

Troballes dona feina a 25 persones, la gran majoria participants del programa d'inserció laboral de persones en risc d'exclusió social amb una estada màxima de tres anys.

Durant l'any passat es va contractar 12 dones i 10 homes, de 10 nacionalitats diferents. Es van vendre 92.822 peces de roba, valorades en 300.000 euros. D'altra banda, es van recollir 864.179 quilos de roba, un 11% més que el 2013.

El director Josep Fernández ha puntualitzat, però, que “la roba era de menys qualitat, per tant, vam tenir més dificultats per treure'n profit”.

També es van recollir gairebé 11.000 quilos de joguines.

Altres programes de la Fundació són el d'acollida laboral, que va proporcionar assessorament personalitzat a 436 persones; el de treballs en benefici de la comunitat (conjuntament amb el Departament de Justícia), que va gestionar 6.385 hores de 58 persones; o el de lliurament de roba social per a famílies derivades dels serveis socials (13.000 peces valorades en 48.180 euros).

Mons. Piris ordena tres diaques a la Catedral i nomena tres nous canonges

L'Església de Lleida ha viscut aquest diumenge 3 de maig una jornada de joia amb l'ordenació de tres nous diaques i el nomenament de tres canonges. Una cerimònia presidida pel bisbe Mons. Joan Piris a la Catedral Nova i concelebrada per la major part dels sacerdots de la diòcesi.

La celebració ha començat amb l'entrada al temple dels oficiants i la lectura del decret del bisbe Joan de nomenament dels mossens Vicenç Alfonso Miret, Àngel Escales Perucho i Víctor M. Espinosa Oller

com a nous canonges de la Catedral de Lleida, essent acompanyats als llocs que a partir d'ara tindran reservats per la seva condició.

Tot seguit s'ha iniciat la cerimònia d'ordenació de Josep Solé Sans, Joan d'Àvila Busquets Baró i Josep Maria Escorihuela Pujol, com a nous diaques, una celebració a la qual han assistit centenars de fidels i que ha estat acompanyada pels cants del Petit Cor de la Catedral.

El bisbe Joan, en la seva homilia, ha explicat el significat d'aquest sagrament de l'Orde en grau de dia-

conat, al qual poden accedir homes cèlibes i casats i que el concili Vaticà II va donar un nou relleu.

També ha destacat les funcions del diaconat permanent, fent esment que no són uns substituïts dels preveres ni menys una amenaça a la participació dels laics cridats a ser membres actius en l'acció pastoral de l'Església, ja que entre les seves tasques hi ha les de promoure i sostenir les activitats apostòliques d'aquests.

Entre els assistents a la celebració hi havia els alcaldes de Lleida, Àngel Ros, i de les Borges Blanques, Enric Mir, que com la resta de fidels, s'han atansat fins al peu de l'altar a felicitar els nous diaques en acabar la celebració.

El bisbe Joan assigna les tasques dels nous diaques

El bisbe Mons. Joan Piris ha signat amb data 4 de maig els decrets de nomenament dels tres nous diaques permanents que ahir, diumenge, van ser ordenats a la Catedral de Lleida.

Mn. Josep Solé Sans ha quedat adscrit com a diaca permanent a la Unitat Pastoral Agermanada constituïda per les Comunitats Parroquials de Santa Maria Magdalena i la Mare de Déu del Pilar, en equip amb els respectius mossens, per la qual cosa ha cessat dels serveis que desenvol-

lupava fins ara en l'Arxiprestat Baix Urgell-les Garrigues.

Igualment, el bisbe Joan ha nomenat Mn. Solé, Notari de Matrimonis i Agent de Precs, amb totes les facultats que aquest ofici comporta, alhora que agraeix el bon servei fet fins ara per Mn. Mateo Hidalgo Sannicolás, diaca permanent, que cessa a petició pròpia, continuant com a Secretari de la Visita Pastoral.

Per una altra part, Mons. Piris ha nomenat Mn. Joan d'Àvila Busquets Baró diaca permanent, adscrit a la Unitat Pastoral constituïda per les comunitats parroquials d'Aitona, Soses, Seròs, Massalcoreig i la Granja d'Escarp, de l'Arxiprestat del Baix Segre, en equip amb els respectius mossens i animadors de comunitat.

El bisbe Joan també ha nomenat Mn. Josep Escorihuela Pujol, diaca, adscrit a la Unitat Pastoral constituïda per les comunitats Parroquials de Rosselló, Alpicat i Torrefarrera, de l'arxiprestat Segrià-la Noguera-la Ribagorça, en equip amb els respectius mossens i animadors de comunitat.

Mons. Piris, de conformitat amb el cànon 1111 del Codi de Dret Canònic, també faculta tots tres diaques a assistir els matrimonis, amb la confiança que exerciran amb interès i prudència aquest servei a l'Església Diocesana.

El bisbe Joan convida l'Assemblea Diocesana a aprofitar el futur immens de l'Església

El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha llançat un missatge d'esperança al moment actual que viu l'Església en la cloenda de l'Assemblea Diocesana, que ha aplegat aquest dissabte, 30 de maig, a tres-centes persones, representants de les diferents àrees, delegacions, congregacions i entitats de la diòcesi, a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana.

“El nostre és un futur obert immens”, ha dit davant de l'auditori ple de fidels. “Vull dir que és el fruit d'un procés amb moments de maduració molt diferents. Amb èxits i fracassos. La perfecció total sempre queda a l'horitzó i sempre és possible millorar-la i cal intentar-ho, perquè estem cridats a créixer i fer créixer tant a persones com institucions”, ha afegit.

El bisbe Joan és conscient que el món que ens envolta “és poc sensible al fet religiós”, però està convençut que si sabem explicar l'actitud de Jesús “pot fer descobrir molt gent nous horitzons i camins d'esperança”, d'aquí que ha afirmat amb rotunditat que “el futur és immens”.

L'Assemblea Diocesana ha començat amb la ponència del doctor Joan Viñas, director de l'Acadèmia Mariana de Lleida, el qual s'ha plantejat d'on venim per continuar amb què cal fer i quin és el plantejament de futur per l'Esglé-

sia de Lleida, tenint el compte les prioritats diocesanes marcades a les jornades d'enviament de cada curs eclesial. Per això ha recordat els acords del Concili Vaticà II, l'esperit del Provincial Tarraconense i ha analitzat les quatre cartes pastorals de Mons. Joan Piris, des que està al capdavant de la diòcesi, per acabar en l'ensenyament que ens deixa el Papa Francesc.

El doctor Viñas, després d'analitzar les quatre cartes pastorals del bisbe Joan, s'ha aturat a les quatre àrees de cooperació en les quals està organitzat el Bisbat (Acció Caritativa i social, Litúrgia i Espiritualitat, Evangelització o Gaudium et Spes i Formació), a més de ressaltar la consolidació de les jornades generals diocesanes (Enviament, Missa Crismal, Assemblea Diocesana, jornades anuals de la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i del Laicat, així com el Recés d'Advent i els Exercicis Espirituals de l'Àrea de Litúrgia), abans de donar pas a comentar l'ensenyament que ens ha deixat el Papa Francesc amb l'exhortació apostòlica Evangelii Gaudium.

El director de l'Acadèmia Mariana ha tancat la seva intervenció recordant les prioritats de futur que ens ha marcat el bisbe Joan: Alimentar l'Alegria de la Fe i Refermar la Comunió Diocesana, tot plegat per poder imaginar una Església de futur amb un diàleg permanent entre la Fe i la Cultura, la Justícia i les Persones.

Els participants a l'Assemblea s'han dividit en cinc grups de treball que tenien com a base les quatre àrees en les quals està estructurat el bisbat, a més d'una cinquena centrada en la temàtica de les vocacions. Aquests equips han analitzat els reptes als quals s'enfronta la diòcesi, dels signes d'esperança i les

propostes de futur que cadascú pot aportar a l'Església de Lleida.

La intenció del bisbe Joan és deixar aquest llegat al seu successor, el qual trobarà una anàlisi global de la situació del Bisbat fet per les persones que hi treballen i no per la visió personal de la jerarquia.

Beca germà Andrés, recolzem les vocacions

Durant tot l'any som convidats a pregar i col·laborar amb les persones que lluiten per tirar endavant la seva vocació al sacerdoci i la vida religiosa.

A la Delegació de Missions de Lleida estem agraïts pels donatius que ajudaran als 73.000 seminaris-

tes i 6.000 novicis i novícies a tirar endavant els seus estudis. Podeu continuar fent les vostres aportacions al compte corrent, assenyalant el concepte "beca germà Andrés".

Tot i que la jornada oficial per celebrar les vocacions ja va passar, el dia 26 d'abril, l'objectiu no caduca.

Mig miler de religiosos a la festa de l'Any de la Vida Consagrada

El dissabte, 8 de maig, a la Salle Bonanova de Barcelona, es van aplegar més de mig miler de religioses i religiosos convocats per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Representen el principal actiu pastoral de Catalunya, que compta amb més de 6.500 membres de les diverses institucions de vida consagrada.

Una celebració que no va deixar al marge les dificultats de la vida consagrada a Europa, com la disminució d'efectius, l'envelliment i la manca de vocacions. "Un temps que

ens resulten difícils de comprendre", deia l'arquebisbe Santiago Agrelo en la missa que va obrir la celebració de dissabte. Un temps en què "Jesús com a polític no s'emportaria cap vot" perquè en lloc de basar-se en la demoscòpia "et demana la vida".

L'eucaristia va ser presidida per una de les frases que el papa Francesc ha adreçat als religiosos en la convocatòria de l'Any de la Vida Consagrada que enguany celebra tota l'Església: «És necessari mirar el passat amb gratitud, viure el present amb passió, i abraçar amb esperança el futur».

Celebració de Sant Anastasi

Dilluns dia 11 de maig la catedral de Lleida s'ompli de lleidatans i lleidatanes que volgueren honorar al patró de la nostra ciutat. A la missa presidida pel bisbe Joan i concelebrada per un nodrit grup de preveres diocesans, hi participaren les autoritats municipals, seguint el vot que fa segles feren els paers de la Paeria.

Com és tradició, l'homilia va ser a càrrec d'un prevere nascut a

Lleida, i en aquesta ocasió va ésser Mn. Víctor Martínez, que col·labora en la pastoral del col·legi Episcopal i en les parròquies de la Unitat Pastoral de Cap Pont.

En acabar la missa la imatge de Sant Anastasi es duqué en processó pel carrer Major i fins a la plaça Sant Joan on es feren un seguit d'actes per honorar i celebrar la seva memòria.

L'Església de Lleida prega pels cristians perseguits

L'Església de Lleida dedicarà un temps de pregària a favor dels cristians perseguits a les diverses parts del món, durant el temps litúrgic que transcorre des de l'Ascensió fins a la Pentecosta.

El bisbe Joan ho ha encarregat a tots els rectors de parròquies, religiosos/es i laics amb encàrrec pastoral, fent-se ressò de les indicacions del plenari de la Conferència Episcopal de la setmana passada, on es van fer ressò de les peticions del Papa Francesc.

El bisbe Joan demana comunicar amb claredat i tendresa

Mons. Joan Piris ha posat la família com exemple d'un ambient privilegiat on practicar la bona comunicació, durant la roda de premsa que s'ha celebrat al palau episcopal aquest divendres, 15 de maig, amb motiu de la celebració de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

El bisbe de Lleida ha basat el seu missatge en els emesos pel Papa Francesc i la Conferència Episcopal, ja que el lema de la Jornada Mundial, que enguany fa 49 que es va instituir, està centrat en la família. "La seva funció relacional en un entorn emocional insubstituïble, li permet ser espai primer d'humana

nització i socialització, ja que de fet és el primer espai on aprenem a comunicar-nos”, ha dit Mons. Piris als periodistes.

Així doncs, “la família continua essent un gran recurs i espai on tots aprenem allò que significa comunicar en l’amor que hem rebut i que cal lliurar”, segons el bisbe Joan.

Ha estat llavors quan ha reconegut als periodistes que la família perfecta no existeix, “però quan, a casa, s’aprèn a comunicar, a escoltar els altres, a parlar de manera respectuosa expressant el propi punt de vista sense negar el dels altres, creixem com a constructors de diàleg i de reconciliació, i la societat se’n beneficia”.

Amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, Mons. Piris ha estat convidat un any més a presidir la missa que aquest diumenge, 17 de maig, retransmetrà en directe La 2 de TVE, a dos quarts d’onze del matí. El Petit Cor de la Catedral, dirigit per Mn. Joaquim Mesalles, acompanyarà amb els seus cants la celebració eucarística.

Durant la roda de premsa, els periodistes han aprofitat per interessar-se per altres temes d’actualitat com el relleu al capdavant del Bisbat, ja que han passat vuit mesos, des que

el bisbe Joan va presentar la seva renúncia al Sant Pare en arribar-li d’edat de jubilació, o el projecte de les Llars del Seminari, on començaran a viure les primeres famílies el mes vinent.

El bisbe Joan a la trobada amb prelats portuguesos

El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, participarà a Guadix a la trobada Ibèrica 2015 de les Comissions Episcopals de Mitjans de les Conferències Episcopals d’Espanya i Portugal.

Aquesta trobada tindrà lloc des d’avui fins al 10 de juny i està organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola, a través de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació.

Una reflexió sobre el model de ràdio catòlica serà el lema que centrarà les converses entre les dues delegacions. Els màxims responsables de les dues grans emissores de ràdio de l’Església a Espanya i Portugal –Radio Renascença i Cadena Cope– seran a Guadix, acompanyant els bisbes de les comissions de mitjans d’ambdós països i altres tècnics.

La darrera trobada en territori espanyol es va fer a la Seu d’Urgell fa dos anys.

La Delegació de Joves anuncia les seves activitats d'estiu

La Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut (DPJ) del Bisbat de Lleida ha anunciat el calendari d'activitats per als joves d'aquest estiu.

Del 25 al 28 de juny està previst el Pelegrinatge a Lourdes (150 euros). El mes d'agost hi haurà dos

activitats, la Trobada Europea de Joves a Àvila, que es farà entre el 5 i el 9 d'agost (180 euros), i el Pelegrinatge a Taizé, del 15 al 23 d'agost (180 euros aproximadament). La darrera peregrinació és un recorregut per la Ruta del Císter, del 31 d'agost al 5 de setembre.

La festivitat del Corpus a la Catedral

Centenars de lleidatans han assistit a la missa i a la processó, que s'ha fet des de la Catedral Nova fins a la plaça de Sant Joan, amb els carrers de l'Eix engalanats amb catifes de flors i serradures de colors.

Lleida ha celebrat el diumenge, 7 de juny, la Diada del Corpus. Centenars de lleidatans han assistit a la missa que el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha oficiat a la Catedral Nova, i a la posterior processó de Corpus. Les autoritats locals han participat en els actes d'aquesta diada, en què s'uneixen la cultura religiosa amb la popular.

En la litúrgia han estat presents els nens i les nenes de les diferents parròquies de Lleida que han rebut la primera comunió aquest any.

Després de la Missa, s'ha fet la processó, presidida pel Santíssim. El seguici ha sortit de la Catedral i ha arribat fins a la plaça de Sant Joan

on el bisbe ha fet la benedicció a tots els presents, amb el Santíssim.

El recorregut s'ha fet per l'Eix engalanat amb les catifes de flors i serradures i farines de colors.

Els elements de cultura popular del Patronat del Corpus han obert camí i amb els seus balls.

Els bisbes criden a la "globalització de la caritat" en la festivitat del Corpus

El papa Francesc ha denunciat amb freqüència la indiferència com un dels grans mals del nostre temps. L'oblit de Déu i dels germans està aconseguint dimensions tan profundes en la convivència social que podem parlar d'una "globalització de la indiferència".

Davant aquesta dolorosa realitat, els bisbes de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola ens conviden a contemplar, celebrar i adorar a Jesucrist en el sagrament de

l'Eucaristia com el mitjà més eficaç per vèncer i superar la indiferència.

L'Eucaristia té el poder de transformar el cor dels creients, fent així possible el pas de la "globalització de la indiferència" a la "globalització de la caritat", impulsant-nos a la vivència de la comunió fraterna i del servei als nostres semblants.

**Joan Ramon Saura,
pregoner del Corpus 2015**

El President de la Fundació Verge Blanca i del Banc dels Aliments de Lleida, Joan Ramon Saura, ha estat l'encarregat de pronunciar el pregó oficial del Corpus 2015 en un acte celebrat al Paranimf de l'Acadèmia Mariana, presidit pel Bisbe de Lleida, Joan Piris, i al qual hi ha assistit l'alcalde, Àngel Ros.

En el seu discurs, Joan Ramon Saura ha dissertat sobre la relació entre el voluntariat i la festa del

Corpus i ha abordat el concepte de voluntariat des de l'òptica de l'espai -la ciutat- i el temps.

Per a Saura, el voluntariat és una forma de participació cívica que es pot abordar sobre un posicionament ciutadà i un posicionament cristià i que necessita, molt especialment, una capacitat d'escolta activa, de gratitud i d'agraïment vers els que ens envolten.

Per concloure la seva intervenció, el pregoner del Corpus d'aquest 2015 ha assenyalat, en aquest sentit, que "res és més gran que el que es dóna sense mèrits ni guanys".

El bisbe de Lleida ha conclòs l'acte recordant que el dia del Corpus és sobretot a l'Església el dia de la caritat i no només una celebració festiva tradicional i ornamental, com de vegades s'oblida

Pelegrinatge presbiteral a Àvila

El passat dimarts, dia 2 de Juny, pelegrinaren a Àvila un grup de preveres del Bisbat de Lleida en la sortida de final de curs i de formació del clero, com acostumen a fer cada any. Van ser 28 els mossens i 4 els diaques que formaven aquesta peregrinació, que

presidia el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris.

En primer lloc, visitaren el convent de l'Encarnació de la ciutat emmurallada. En aquest lloc tan peculiar, la Santa va viure més de 27 anys, i tal com va explicar el prior dels Carmelites Descalços,

el pare David Jiménez. En aquest indret, contemplar la capella de la Transverberació, aquí va ser on la santa, després de passar 20 anys de sequestat espiritual, va rebre la gràcia que un Àngel li manifestà la seva unió mística amb el Senyor, que es contempla en la representació del quadret mol a prop de la cel·la on la santa visqué tots aquests anys.

Tot seguit, visitaren el Museu de la Santa, que es troba en els baixos de l'Església de la Santa, que sense dubte és el temple Jubilar Teresià, perquè conté la casa i el lloc exacte on va nàixer Santa Teresa de Jesús.

En acabar la visita al museu, els pelegrins participaren de l'Eucaristia presidida pel nostre Bisbe i concelebrada per tots els preveres. Aquesta celebració eucarística va tenir lloc al temple jubilar on, en finalitzar, l'expedició es va fer una foto a les grades del presbiteri de l'Església.

La celebració també va estar participada per sacerdots d'altres diòcesis i pel bisbe emèrit de Xile.

El tercer moment important del viatge va ser l'àpat del dinar de germanor en el restaurant de l'hotel, davant la Santa Església Catedral d'Àvila. Una vegada acabat el dinar, realitzaren una visita de més d'una hora, durant la qual van poder contemplar el temple, que és la primera Catedral Gòtica d'Espanya i en la qual destaca el gran retaule gòtic de l'artista Pedro de Berruguete.

La Catedral està dedicada al Salvador, és a dir al Misteri de la Transfiguració del Senyor. Cal esmentar també que en el claustre de la Catedral reposa el president del Govern que va fer possible la transició política a Espanya, Adolfo Suárez González i, en el mateix lloc, la seva dona.

Per últim, l'expedició lleidatana va visitar el primer convent de la reforma del Carme, és a dir el Convent de Sant Josep. Aquesta va ser la primera fundació de Santa Teresa, de les 17 fundacions que ella va realitzar. Es va inaugurar el 24 d'agost del 1562, tal com va indicar el pare David, que va fer de cicerone tota la jornada.

Acabaren la visita en la primitiva capelleta del convent en la qual el pare David va explicar com Santa Teresa de Jesús va passar els cinc anys millors i descansats de la seva Vida. Acabaren cantant i pregant amb les paraules que la santa ens ha dedicat com a testament espiritual: "Nada te Turbe Nada te Espante quien a Dios tiene Nada le falta Solo Dios Basta".

La peregrinació va iniciar el camí de retorn cap a Lleida pregant i meditant les grandeses que la misericòrdia de Déu ha deixat en aquesta Santa tan universal. Gràcies per tot Teresa de Jesús.

Mn. Santiago Mataix

Enviament de Mn. Daniel Turmo com a rector de Sant Martí

El diumenge 7 de juny, el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris va presidir la cerimònia d'enviament del nou rector de la Parròquia de Sant Martí, Mn. Daniel Turmo, en una celebració que va tenir lloc en el mateix temple del Casc Antic de Lleida.

El bisbe Joan va signar el passat 26 d'abril el nomenament

on determinava que Mn. Daniel es fes càrrec d'aquesta parròquia, en substitució de Mn. Vicenç Alfonso, que ha estat designat canonge de la Catedral de Lleida.

Mn. Turmo, que seguirà exercint les funcions de delegat diocesà per al Catecumenat, havia estat fins llavors capellà de l'Oratori de la Congregació dels Dolors

Fi de Curs a l'IREL

El passat dia 10 de juny, l'IREL-ISCR de Lleida va celebrar l'acabament del curs 2014/2015. Després de l'Eucaristia, van parlar representants dels alumnes que han acabat el Batxiller, la Llicenciatura-Grau i els Animadors de Comunitat.

Després es va fer un pica-pica que va arrodonir l'acte.

Cal informar que el nombre d'alumnes matriculats en el curs 2014/2015 ha estat de 232, distribuïts en: 168 alumnes ordinaris, 23

alumnes extraordinaris, 12 alumnes del Departament de Pastoral Aplicada i 29 alumnes que es formaven com Animadors de comunitat. Això deixant a part tota la munió de persones que han assistit a actes organitzats per l'IREL, en conveni amb altres entitats.

També enguany han presentat la seva tesina de llicenciatura 5 alumnes; treballs que han estat d'una gran qualitat.

Felicitem, doncs, als nous llicenciats en Ciències Religioses!

La Fundació Jaume Rubió explica el comerç just i la seva lluita contra l'atur

Els dies 6, 7, 13 i 14 de juny, a invitació de la Unitat Pastoral de les parròquies de la Mare de Déu del Pilar i Santa Maria Magdalena, la Fundació Jaume Rubió i Rubió va donar a conèixer en cada una de les misses què és el Comerç

Just i va animar a les persones a promocionar-lo

També el dia 13 i 14 es va instal·lar una taula de venda de productes de comerç just perquè poguessin provar-los i animar-se a comprar i consumir.

El dia 14, a Juneda, la Unitat de Pastoral que formen les parròquies de les Borges Blanques, Juneda, Torregrossa, La Floresta i Puiggròs, els va convidar a participar en la seva activitat dedicada a la família per presentar el comerç just.

A la tarda, van informar també del projecte de lluita contra l'atur que porta a terme la Fundació Jaume Rubió i Rubió. Va ser molt bonic, ja que després de la missa es va establir

un clima de diàleg entre tots per parlar de comerç just.

També a la tarda, es va establir un diàleg molt profitós sobre la problemàtica de l'atur, tema que va introduir el responsable de l'àrea d'acció social de la Fundació Jaume Rubió, i que va donar pas a una taula rodona amb el president del Consell Comarcal de les Garrigues, un empresari de la zona i una treballadora social.

Els tresors bibliogràfics tornen a l'Acadèmia Mariana

Mn. Salvador Gené Giribet va lliurar el passat dijous 11 de juny al director de l'Acadèmia Mariana, Joan Viñas, una sèrie de caps de llibres més valuosos de la biblioteca del centre marià, que ha custodiat des que van haver de ser retirats de l'edifici per les obres de remodelació integral i per la manca d'un lloc prou segur per guarir-los.

Mn. Gené, que va ser director de l'Acadèmia Mariana fins al 2012, va fer el lliurament formal al despatx del bisbe Joan, on van signar un document de lliurament i rebuda per part dels responsables actuals de la institució mariana, en presència de la secretaria de l'Acadèmia, Anna Maria Gaya; del membre de la junta directiva, Xavier Terrado, i de Mari Carme Sabador, que ha estat la gran col·laboradora de Mn. Gené tots aquests anys.

Durant l'encontre, Mn. Salvador Gené va explicar el llarg camí

que han fet alguns d'aquests llibres, ja que la col·lecció de la Biblioteca de l'Acadèmia va estar traslladada a l'Església de la Sang durant la Guerra Civil, conjuntament amb altres llibres, per ordre de la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

Acabada la guerra, aquests llibres van romandre un temps a la capella de l'Acadèmia, ja que l'edifici havia quedat malmès. Posteriorment, van passar per diverses dependències de la mateixa casa, fins que van començar les obres de rehabilitació. Llavors, per ordre del llavors bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, Mn. Gené es va fer càrrec del material més valuós de la col·lecció, la qual ha romàs sota la seva custòdia, mentre que el gran gruix dels llibres han estat part del temps a la Biblioteca del Seminari.

No tots els llibres que es van dipositar en aquest indret van tornar a l'Acadèmia, ja que a causa de la

quantitat existent, Mons. Ciuraneta va decidir recuperar tots els de temàtica mariana i cedir la resta a la biblioteca del Seminari,

Ara tots aquells, ja han retornat al seu lloc d'origen, on s'espera habilitar una biblioteca perquè en un futur pugui ser consultada.

Entre els llibres més importants cal destacar un manuscrit del fundador de l'Acadèmia, Mn. Josep Maria Escolà, que és una peça única; un

rosari, amb els misteris en diferents llengües, i el llibre d'or.

També hi ha correspondència de Sant Antoni Maria Claret i de la mare Esperanza González, fundadora del Cor de Maria, amb Mn. Escolà, ja que un era amic personal d'un i confessor de l'altra.

Altres objectes de valor són la partitura de l'Himne de l'Acadèmia, que data del 1828, i els annals i edicions històriques dels certàmens del centre marià.

El bisbe Joan remodela els càrrecs i funcions a la Casa Sacerdotal

El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha signat el 22 de juny un decret establint la remodelació de càrrecs i funcions a la Casa Sacerdotal.

Aquesta reordenació de funcions dóna vigència al conveni de col·laboració signat entre la Diòcesi de Lleida i la Superiora General de la Congregació Marta i Maria, signat el passat 8 de juny, a través del qual s'harmonitzava les competències d'aquesta comunitat, què fa sis mesos que és present a la Casa Sacerdotal.

El decret del bisbe Joan estableix que la gestió, coordinació i funcionament de la Casa Sacerdotal anirà a càrrec de la Comunitat de Religioses, essent la superiora la gerent i responsable general de la casa, la qual comptarà amb la

col·laboració d'un administrador i un prevere director.

A l'administrador li correspon gestionar l'àrea econòmica (pressupostos i control de despeses, bàsicament), mentre que el director té assignades les funcions relacionades amb els serveis als residents.

D'aquesta forma, l'organigrama de la Casa Sacerdotal queda establerta de la següent manera: El Bisbe i, en el seu cas, el Vicari General, és el president, quedant designat per a la gestió ordinària un equip format per un Gerent-Responsable General, en aquest cas la superiora de la Comunitat de Germanes, un administrador i un prevere director.

La vigència del conveni és indefinida, excepte renúncia expressa d'alguna de les parts, que ho haurà de notificar amb tres mesos d'antelació.

